

[Anh Bang Hệ Liệt] Tuyệt Đối Hấp Dẫn

Contents

[Anh Bang Hệ Liệt] Tuyệt Đối Hấp Dẫn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	32
14. Chương 14	34
15. Chương 15	37
16. Chương 16	39
17. Chương 17	42
18. Chương 18	44
19. Chương 19	46
20. Chương 20	48
21. Chương 21	50
22. Chương 22	53
23. Chương 23	55
24. Chương 24	57
25. Chương 25	59
26. Chương 26	61
27. Chương 27	64
28. Chương 28	66
29. Chương 29	67
30. Chương 30	69
31. Chương 31	71
32. Chương 32	73
33. Chương 33	75
34. Chương 34	77
35. Chương 35	79
36. Chương 36	81
37. Chương 37	83
38. Chương 38	85
39. Chương 39: Phiên Ngoại 1	87
40. Chương 40: Phiên Ngoại 2	88

41. Chương 41: Phiên Ngoại 3	90
42. Chương 42: Phiên Ngoại 4	91
43. Chương 43: Phiên Ngoại 5	93
44. Chương 44: Phiên Ngoại 6	95
45. Chương 45: Phiên Ngoại 7	97
46. Chương 46: Phiên Ngoại 8	98
47. Chương 47: Phiên Ngoại 9	100
48. Chương 48: Phiên Ngoại 10	102

[Anh Bang Hệ Liệt] Tuyệt Đối Hấp Dẫn

Giới thiệu

Tên gốc: Tuyệt đối dụ hoặc Thể loại: Hiện đại / cảnh tham hắc đạo/ HENếu như vì cái gì mà ta hy sinh mọi thứ, ta sẽ c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-bang-he-liet-tuyet-doi-hap-dan>

1. Chương 1

* Anh Bang = Bang Hoa Anh Đào

Rừng cây thông xanh ngắt, tiếng nước chảy róc rách, như là một góc trời của thiên nhiên, bên trong ẩn tàng một toà nhà bằng gỗ, trừ nơi đó ra, ở một nơi khác còn có một toà nhà hiện đại năm lâu, so với phía dưới mặt đất tựa hồ có điểm cao ngất, nhưng kỳ thật bằng không, ngược lại bao gồm nhiều mặt mũi cảm cổ điển cùng hiện đại.

Theo lý thuyết là nơi đặc biệt hẳn sẽ hấp dẫn không ít khách tham quan, nhưng cư dân phụ cận đều nói, căn bản không có người dám tùy ý bước vào vùng cấm này, thậm chí cũng không ai dám ở tại phụ cận. Nó sợ dĩ bị dân bản xứ coi là vùng cấm không dám tiến vào, không phải bởi vì có quỷ quái gì, mà là nơi này có người ở, cũng không phải người bình thường, mà là địa bàn hắc đạo thế gia – Anh Bang.

Nghe nói, tiền nhiệm bang chủ Anh Bang là Lí Khiêm, lúc trước Anh Bang chưa lớn mạnh, cũng đã cùng một nam nhân Nhật Bản kết hôn, thế lực Anh Bang đã dần dần mở rộng, kết thù oán gia cũng càng ngày càng nhiều, đã chọn một nơi sơn minh thủy tú cùng một đồng ngày tạo dựng chỗ ẩn thân.

Khi danh khí Anh Bang vang vọng, người địa phương đều biết lão Đại Anh Bang rất yêu lão bà hắc, bởi vậy căn bản tại phụ cận đều không ai dám ở, dù sao cũng không ai dám ở tại đây tùy thời có cừu oán tới cửa Anh Bang bên cạnh, cũng không muốn mỗi ngày nghe được có tiếng người kêu thê thảm.

Chỉ vậy, trong mấy km phụ cận căn bản không có người dám ở. Cũng bởi vì không người không khí, cho nên phiến rừng này diện tích càng lúc càng lớn, toà nhà bên trong cũng bị giấu càng ngày càng ẩn mật, trừ bỏ dân bản xứ, ít có người biết trong rừng kia còn có một bí mật như vậy.

Bang chủ Anh Bang hiện tại là Đại đương gia, là một vị nam nhân không đến ba mươi tuổi, hơn nữa dưới phụ trợ của hắn còn có bốn vị đệ đệ. Mặc cho bang chủ không có con nối dòng, hắn lần lượt thu dưỡng năm đứa nhỏ đến kế thừa. Mãi cho đến năm năm trước, Lí Khiêm chính thức đem nghiệp vụ chuyển giao cho đứa nhỏ đầu tiên, liền cùng thê tử yêu dấu không biết đi đâu, giống đôi uyên ương trong cuộc sống thần tiên.

Tất cả mọi người nói Lí Khiêm nhất định phi thường yêu nam nhân này, bằng không sẽ không lấy ngay cả tên họ dòng họ Anh Bang, nhận con nuôi không hề huyết thống, được nuôi dưỡng tới nay đều đi theo nam nhân họ Anh.

Anh Bang, tại đây năm tên nam nhân tiếp nhận, lại tiến nhập một người, hơn nữa tại khối khu vực này mà nói, Anh Bang nếu nói bọn họ là thứ hai, căn bản không có người dám xưng thứ nhất; Anh Bang nắm

trong tay toàn bộ nơi này, tuyệt đối chống lại tiểu Bang khác.

*_*_*_*_*_*

Anh gia.

Hơn hai mươi ngọn núi cao lớn bao quanh, trong một không gian truyền đến tiếng thở dốc rất nhỏ...

Ánh trăng xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, thản nhiên chiếu vào bóng hai người trên giường đang giao triền.

“Đáng chết... Còn không mau dừng tay... Ân... A... A...” Bị đặt ở dưới thân ảnh chủ nhân, hung tợn lên tiếng, nhưng thanh âm của y ngược lại tiết lộ y cũng cùng đối phương có đồng dạng khoái cảm.

“Phải không? Muốn ta dừng lại sao?” Nam tử ở phía trên cười đối với hạ nhân ở phía dưới nói.

“Vô nghĩa... Đau... Đau muốn chết... Người sao không cho ta thượng thử xem... Người... A...” Đối với nam tử phía trên đột nhiên đỉnh nhập, y chỉ cảm thấy phía dưới chặt chẽ, đau muốn chết!!

Vương bát dẫn, người kia!!

“Khó mà làm được, người chỉ có thể bị ta thượng, vĩnh viễn cũng không có thể ở mặt trên ta, hiểu không?” Hắn cúi đầu khẽ cắn vành tai thiên hạ trong lòng, rướn lấy đối phương run lên a run lên.

“Anh.. Thiên... Ngạo! Người này... Tên chết tiệt!”

Nguyên lai ở trên đầu nam nhân, đúng là bang chủ đương nhiệm Anh Bang – Anh Thiên Ngạo. Người cũng như tên, rất bá đạo và cuồng vọng.

“Sách... Tử Hề... Ta là lâu lăm không có dạy dỗ người? Hiện tại dám mang ngay cả danh họ ra rống ta? Xem ra ta có tất yếu cho người hiểu biết và quan hệ phụ có bao nhiêu trọng yếu...” Anh Thiên Ngạo nhanh hơn tốc độ, mỗi một đỉnh đều thẳng xuyên chỗ sâu nhất trong người hạ nhân.

“A... Không cần nhanh như vậy... Ta sẽ chịu không nổi... A...” Hàn Tử Hề kêu có điểm mất hồn.

“Chính là muốn người chịu không nổi a... Tử Hề đáng yêu...” Anh Thiên Ngạo một chút cũng không tính toán chậm lại tốc độ, tay cũng không rảnh rồi không ngừng bộ lộng phân thân Hàn Tử Hề.

“A... A... A... Thiên Ngạo... Ta không được... A... Mau buông tay...” Hàn Tử Hề chỉ cảm thấy y muốn phát tiết, Anh Thiên Ngạo còn không có ngoạn đủ, hoàn toàn không nghĩ cho y giải phóng, đến mức y cảm thấy được rất nhanh sẽ chết đi.

“Như vậy đã ngoạn xong rồi? Tử Hề người thật sự là càng ngày càng không được ác...” Lực nhấn chịu của Anh Thiên Ngạo cũng không phải khoe khoang, bộ dáng Hàn Tử Hề này hắn càng xem càng thích, sao mà bỏ được cho hắn sớm phóng thích?

“Người... Người mới không được... Mau cho ta phóng... Buông tay... A... A...” Dù sao thân là nam nhân, tuy rằng bị áp, nhưng Hàn Tử vẫn bận tâm tôn nghiêm nam tính của y a! Tuy rằng bộ dạng y hiện tại không có lực thuyết phục...

“Ta nếu không được, người sao lại thoải mái nằm ở dưới ta cho ta làm...” Anh Thiên Ngạo nói một tiếng, liền cúi đầu hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn của Hàn Tử Hề kia không an phận.

Hiện tại, hắn phải hảo hảo hưởng thụ hai thân thể mập hợp sinh ra cảm giác tuyệt vời, mặt khác, từ từ nói sau.

Anh Thiên Ngạo buông phân thân Hàn Tử Hề ra, lập tức cảm nhận được chất lỏng nóng ẩm bắn trên bụng hắn, hắn vừa lòng cười cười, sau mới buông miệng Hàn Tử Hề đang bị hôn trụ, hết lực đỉnh vào.

Hàn Tử Hề còn không kịp hưởng thụ cảm giác tự do phóng thích, phát hiện mình bị Anh Thiên Ngạo xen kẽ trong thịt huyết truyền đến chất lỏng nóng ẩm.

Thiên sát, hắn lại bắn ở trong cơ thể!

“Anh Thiên Ngạo!! Người hỗn đản này!!”

Anh Thiên Ngạo rời thân thể Hàn Tử Hằng, trực tiếp hướng tới phòng tắm, nam nhân của hắn sinh khí thoát nhìn nhưng thật ra rất đáng yêu.

“Bảo bối Tử Hằng, muốn theo ta cùng nhau tắm không?” Anh Thiên Ngạo vẫn là quay đầu, cảm thấy không đùa đùa y sẽ có điểm tiếc nuối.

“Người thật sự làm vậy, muốn chết sao?!” Trên mặt Hàn Tử Hằng dư hồng chưa lui, nhưng y hiện tại tựa như con mèo hoang phát cuồng, tùy tiện tới gần y nhất định sẽ cào bị thương.

Anh Thiên Ngạo khoát tay áo, một mình vào phòng tắm.

Đây là Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng trong lúc đó chân chính quan hệ. Ở mặt ngoài Hàn Tử Hằng là bảo tiêu của Anh Thiên Ngạo, mặt trong lại là nam nhân của Anh Thiên Ngạo.

*_*_*_*_*

Một đầu khác. Bốn nam nhân trên mặt treo đầy hắc tuyến tụ cùng một chỗ.

“Hàn Tử Hằng người này kêu thật đúng là lớn? Ta đều nhanh phản ứng...”

Nam tử một đầu tóc hồng tà mị cười, bộ dáng khinh chơn làm cho một nam tử khác không khỏi nhú mày.

“Anh Mị Sí, người như vậy thực biến thái.” Mở miệng chính là một nam tử tóc dài màu đen, ngữ khí của y nghe lên rất nhẹ nhàng ôn nhu, một chút cũng không như là khiển trách.

“Lạc Ngưng, phải kêu nhị ca.” Nam tử tóc hồng lơ đãng, sửa đúng tam đệ hắn, Anh Lạc Ngưng.

“Được rồi, các người không cần ồn...” Nam tử tóc vàng hé ra khuôn mặt búp bê cực kỳ trẻ con, hắn bĩu môi muốn ngăn lại hai vị ca ca trước mắt đầu vô mồm.

“Hảo, không ồn, Kì Kì đến nhị ca này, Nhị ca ôm một cái, làm sợ người đi.” Ngữ khí Anh Mị Sí không sợ hãi chết người, còn không ngớt đổ thêm dầu vào lửa, tên nam tử mặt búp bê kia đúng là lão tứ, Anh Húc Kì.

Hắn biết lời kia vừa thốt ra, người ở đây phản ứng sẽ rất thú vị.

“Không cần qua!” Nam tử tóc bạc đem Anh Húc Kì kéo ra sau, trừng mắt Anh Mị Sí trước mắt. Hắn, là nhỏ nhất trong nhà, Anh Dạ Mặc.

(Ta cảm thấy gia đình này tóc tai đúng là màu mè hoa là hẹ, bạc có, vàng có, đen có, mà hồng cũng có)

“Không cần lấy bệnh xấu xa của người cho Kì Kì.” Anh Lạc Ngưng như trước nhẹ giọng nói lời nhỏ nhẹ.

Anh Mị Sí, trong nhà đứng hàng thứ lão Nhị, hai mươi bảy tuổi, hắn so với Anh Thiên Ngạo kém hai tuổi. Anh mị sí có thói quen tự do, cũng không có quan niệm đạo đức nam nữ, hắn trên cơ bản cũng không câu lệ, chỉ cần coi trọng trong mắt đều có thể thượng, hơn nữa hắn cũng không hề quan niệm luân lý, đối vài vị đệ đệ của hắn cũng tổng thích thường thường đông sờ một phen, tây sờ một phen.

Có huyết thống quan hệ hắn còn không sợ, huống chi không hề quan hệ huyết thống, đậu hủ không ăn thì không thể bỏ qua. Mà hình dung trong mắt ba vị đệ đệ, Anh Mị Sí căn bản là là con cẩu động dục cả ngày.

“Lạc Ngưng, người nói như thế ta sẽ thương tâm da?” Anh Mị Sí hướng y tới gần từng bước.

“Không cần lại đây.” Anh Lạc Ngưng lập tức lui hai bước về sau.

“Kia, Kì Kì...” Nhào tới Anh Lạc Ngưng lại là khoảng không, Anh Mị Sí quay đầu lại muốn nhào tới trên người Anh Húc Kì.

Anh Dạ Mặc che trước người Anh Húc Kì, lưng lấy hy sinh bản thân, đem người phía sau đẩy ra, chính mình nhưng thật ra bị Anh Mị Sí bế vừa vặn. Anh Mị Sí ôm đến y cũng không phải người hắn muốn ôm, cúi đầu xem Ngũ đệ nhà hắn, dùng ánh mắt lạnh lùng đủ để giết chết người mà trừng hắn, hắn cũng chỉ có thể bên cười bên đuổi tay ly khai.

Nói thật, Ngũ đệ này tuy rằng có vẻ mặt trẻ con, nhưng tính tình lạnh muốn chết, hắn cũng không muốn bị mất mặt.

“Ai, các người đều đối với ta như vậy.” Anh Mị Sí lui về vị trí của hắn, giả bộ vẻ mặt đáng thương.

“Kì Kì, chúng ta đi, không cần để ý con sắc cầu này.” Anh Dạ Mạc kéo tay Anh Húc Kì, cũng không quay đầu lại liền đi ra ngoài.

“Nghì? Ác ác... Hảo...” Anh Húc Kì quay đầu đối hai người ở lại trong phòng phát phát tay, đã bị Anh Dạ Mạc kéo đi ra ngoài.

“Tiểu tử này thật đúng là dữ da!” Nhìn thấy cửa bị đóng cái rầm, Anh Mị Sí lắc đầu cười khổ.

Ngũ đệ hần chính là như vậy, cá tính lạnh lùng, miệng cũng thực độc, rõ ràng cũng chỉ hơn hai mươi tuổi mà thôi, một bộ tư thái so với hần còn lớn hơn.

Ở trong phòng còn lại hai người, Anh Lạc Ngưng nhìn Anh Mị Sí trước mắt xuất thần.

Anh Mị Sí có một đầu tóc hồng xinh đẹp, cảm giác cùng tên hần phi thường ăn ý, cao 1m87, so với năm huynh đệ bọn họ chính là cao nhất, cá tính thực thoải mái, bên người thường thường sẽ có không ít người chịu hấp dẫn của hần mà đến, yêu thương nhưng nhớ cũng không ở số ít. Diện mạo hần thuộc về loại mị hoặc lòng người, đôi mắt điện nhãn, dường như nụ cười, luôn trực ôm lấy người, môi cười lộ lên độ cung rất được.

Anh Mị Sí chỉ so y lớn hơn một tuổi, nhưng hành vi lại luôn không giống đại nhân trưởng thành, nhưng đây cũng là mị lực của hần? Ý thức được bản thân cư nhiên nghĩ đến xuất thần, Anh Lạc Ngưng lắc đầu, xoay người cũng muốn rời đi, không ngờ lại bị Anh Mị Sí từ phía sau một phen kéo gần lại trong lòng. Anh Lạc Ngưng nhăn cặp mi xinh đẹp, thân thể có điểm khấn trương.

Nhìn kỹ mặt Anh Lạc Ngưng, sẽ phát hiện y phi thường trắng nõn, mặt vốn đã nho nhỏ, ngay cả ngũ quan cũng thực tinh xảo, ánh mắt trong suốt tích nổi trên mặt nước, hơn nữa còn có cánh môi nhỏ đỏ mọng, không giống diện mạo nam nhân, thực sự đẹp đến nói không nên lời, hơn nữa để lại một đầu đen tóc dài, có đôi khi thực sẽ nhầm y là nữ nhân.

“Lạc Ngưng, đệ cũng muốn bỏ lại ta mà đi?” Anh Mị Sí đối với y không kịp né tránh đã bị hần ôm cả người nói xong.

“Người buông tay.” Vẫn là thanh âm ôn nhu mềm.

Anh Mị Sí thập phần thích thanh âm của y, có thể là bởi vì giữa năm đại nam nhân bọn họ, y khi nào nói chuyện cũng là nhẹ nhàng ôn nhu, nam nhân mà, nhiều ít vẫn là thích tiểu cừu dụ ngoạn. Nhưng kỳ thật hần cũng biết, Anh Lạc Ngưng tuy rằng thanh thanh tú tú, nội tâm cũng không như bề ngoài mảnh mai của y. Rất nhiều người nguyện ý bị thuyết phục bởi bề ngoài thanh tú của y, nhưng lại không hiểu trong hồ lô của y bán đến tốt cùng là ma được gì.

“Không, đệ theo giúp ta.” Anh Mị Sí mới không nghĩ tay, ôm Anh Lạc Ngưng xúc cảm tốt lắm.

Nguyên bản, bọn họ muốn lại đây tìm Anh Thiên Ngạo, chính xác mà nói, là Anh Thiên Ngạo muốn bọn họ tới, nhưng thực hiển nhiên, sự chủ hoàn toàn quên chuyện này, cùng bảo tiêu ở trong phòng lớn muốn làm chuyện đặc biệt muốn làm, biến thành bọn họ ở bên ngoài không biết là nên đi vào hay là nên đi ra.

“Cùng người có thể, nhưng là phải buông tay ra.” Anh Lạc Ngưng kiên trì.

“Như này mà đi? Lạc Ngưng...” Anh Mị Sí làm cản bắt đầu ở trên người y cọ cọ.

Sau đó, một trận trời đất quay cuồng. Rầm! Anh Mị Sí bị Anh Lạc Ngưng không lưu tình chút nào làm một chưởng ngã trên mặt đất.

“Đã sớm kêu người buông tay.” Anh Lạc Ngưng cuối cùng thoát ly cái ôm của Anh Mị Sí, lưu lại hần một người.

Bị ngã trên mặt đất, Anh Mị Sí không tính toán đứng dậy, chính là nhìn chăm chăm trần nhà không nhúc nhích. Không ai biết ở dưới ánh mắt thâm thúy của hần, đang tính toán cái gì.

2. Chương 2

Phòng họp. Anh Thiên Ngạo cầm tư liệu trong tay nhìn qua nhìn lại, rồi bắt đầu phát biểu ý kiến.

“Gần nhất Lục lão đầu bên kia rất không an phận, nên làm cho chúng nể chút đau khổ.”

“Đệ tán thành, lục lão đầu kia rất biến thái, gần nhất thường hay khoa trương, nếu không ra tiếng còn tưởng chúng ta sợ hã.” Mở miệng chính là Anh Dạ Mạc.

“Người thì sao, Lạc Ngưng?” Anh Thiên Ngạo hỏi.

Lục lão đầu trong miệng bọn họ ước chừng 45 – 46 sáu tuổi, vốn tên là Lục Phong, gần đây mới xây dựng một cỗ thể lực kiêm bang chủ Thiên Hoả Bang, không biết là do nghề mới sinh không sợ cạp, hay là bản thân có bao nhiêu lớn mạnh, thường thường đến vùng bọn họ gây phiền toái, mà trận này, là địa bàn của Anh Lạc Ngưng.

Gần đây, Lục Phong thường thích ở khách sạn cậu nháo sự, nhất là hã luôn thể hiện trình độ biến thái, còn lưu lại một đồng thối nát khiến cậu thu dọn không xong.

“Ấn, nên cho hã chút màu sắc.” Anh Lạc Ngưng nói.

Đối với Lục Phong dám động đến người trong khách sạn, cậu cảm thấy thập phần bất mãn, trước kia nghe kể hã luôn để ra sắc mặt ghê tởm, nam nhân bị hã quan hệ trong khách sạn toàn thân đều là vết thương, chỉ biết hã là lão biến thái.

“Nghĩ đến phương pháp gì?” Anh Thiên Ngạo muốn nghe xem cậu tính toán gì.

“Đương nhiên, đệ xử lý là tốt rồi, đại ca yên tâm.” Anh Lạc Ngưng mỉm cười, nhưng là nụ cười hàn ý muốn giấu cũng không được.

“Như vậy, ta sẽ không tham gia?” Anh Thiên Ngạo chọn mi.

Đối với năng lực của bốn đệ đệ, Anh Thiên Ngạo thập phần tín nhiệm, từ nhỏ đã bồi dưỡng tình cảm sâu sắc, để bọn chúng đối năng lực lẫn nhau đều rất rõ ràng tin tưởng.

“Giao cho đệ đi, đệ sẽ làm cho tên biến thái kia nể mùi đau khổ.”

“Ta tin tưởng đệ có năng lực này, bất quá vì để an toàn..., Mị Sí, lần này người ở bên cạnh hỗ trợ Lạc Ngưng.”

Trực giác của Anh Thiên Ngạo từ trước tới nay rất chuẩn, mà trực giác nói cho hã không nên coi thường Lục Phong, vẫn nên đảm bảo an toàn hã mới an tâm.

“Đệ? Cái gì?” Lúc vào phòng họp đã một mực ngủ gà ngủ gật, Anh Mị Sí đột nhiên nghe được có người kêu tên mình, liền bừng tỉnh.

“Nhị ca, nước miếng chảy xuống đến đây rồi.” Anh Húc Kỳ rút giấy vệ sinh ra, đưa cho Anh Mị Sí bên cạnh y.

“Mị Sí, tối hôm qua người lại túng dục quá độ sao? Đã vài giờ rồi còn chưa tỉnh.” Anh Thiên Ngạo thập phần hiểu biết đệ đệ dưới hã một bậc, nhị đệ hã luôn như vậy.

“Đệ? Không phải đâu... Rõ ràng đêm qua túng dục chính là đại ca đi?” Anh Mị Sí phiêu ánh mắt một mực đến Hàn Tử Hằng đứng bên cạnh.

Mà Hàn Tử Hằng nhận được ánh mắt của Anh Mị Sí lúc sau sợ run một chút.

“Cho nên, người có ý kiến?” Anh Thiên Ngạo chính là như vậy, mặc kệ làm gì cũng đều quang minh, không tất yếu cố ý giấu diếm chuyện gì.

“Nào dám có ý kiến, như vậy, đại ca là bảo ta giúp Lạc Ngưng phải không?” Chuyện vừa chuyện, Anh Mị Sí tại thời điểm này là thập phần thức thời.

Không đợi Anh Thiên Ngạo nói, Anh Lạc Ngưng liền dẫn đầu biểu đạt bất mãn.

“Đại ca, đệ chính mình có thể, nếu đại ca thật sự lo lắng, thì để Kỳ Kỳ hoặc Dạ Mạc giúp đệ cũng được.” Đúng vậy, cậu chính là không cần Anh Mị Sí.

“Mị Sí, người không phải là gây ra chuyện gì?” Anh Thiên Ngạo biết, nhất định là tên này cả ngày động dục lại làm đệ đệ sinh khí.

“Đệ? Oan uống a đại ca, đệ đem qua là chính mình tới, không đối đệ đệ xuống tay ác.” Anh Mị Sí giờ hai tay lên cao tỏ vẻ hấn vô tội.

Anh Húc Kỳ nghe nhị ca nói thế khiến cả phê đem đến miệng còn không kịp nuốt vào đã bị sặc đến phun ra.

“Không có việc gì đi?” Anh Dạ Mạc vỗ vỗ lưng cậu, tứ ca hấn chính là rất đơn thuần.

Anh Thiên Ngạo bất đắc dĩ thở dài một hơi, nghiêm mặt đối Anh Lạc Ngưng nói.

“Lạc Ngưng, ta biết đệ phải cùng người này ở chung rất thống khổ, nhưng lần này nghe lời đại ca làm thế đi.”

Cái gì tên là cùng người này ở chung rất thống khổ? Anh Mị Sí không nói gì nghĩ.

“Đệ...” Anh Lạc Ngưng tựa hồ còn muốn phản bác.

“Lạc Ngưng!” Anh Thiên Ngạo cuối cùng xuất thủ danh đại ca.

“Được rồi, đệ đã biết, đại ca.” Đại ca đã nói thành như vậy, cậu có thể nói gì? Nhìn thoáng qua Anh Mị Sí, được rồi, nhận thức.

Anh Mị Sí một bên đắc ý đối với Anh Lạc Ngưng trong nháy mắt.

*_*_*_*_*_*

Dạ Sắc.

Dạ Sắc là gia sản lớn nhất và là khách sạn phồn hoa nhất của Anh Bang. khách sạn này không phải nơi bình thường cho thường dân tới tiêu phí, cũng không phải nơi dành cho các quan lớn. Dạ Sắc cung cấp những khách trên đường, nói thêm, là nơi cung cấp tửu sắc cho huynh đệ trên đường. Đương nhiên, có thể đi vào tiêu phí cũng không phải là những tên côn đồ đầu đường xó chợ, chủ yếu là các bang liên giao có thân phận địa vị quan trọng.

Chuyển hướng khác, kỳ thật Dạ Sắc là một phương tiện chỉ dùng để mua chuộc huynh đệ trên đường. Nam nhân là loại sinh vật, muốn tiền muốn quyền muốn rượu muốn màu mà thôi, tiền cùng quyền là bình thường, nhưng rượu cùng sắc không đến Dạ Sắc một lần nhất định sẽ hối hận.

Dạ Sắc cũng là nơi dẫn người tài tới, chỉ cần người có tiền người muốn gì cũng có, và ở đây được trả một đồng tiền mặt lớn để rơi vào trảm luân thì người ở đây không ít. Có thể kiếm tiền rồi bắt lấy nam nhân, sao lại không làm?

Anh Lạc Ngưng vừa mới xuống xe ngoài cửa Dạ sắc, ở cửa cũng đã có một đồng người xếp thành hàng chờ hai bên, chỉ thiếu không phô trương hồng.

“Tam thiếu gia hảo!” Hai đoàn nhân viên đều nhíp hô.

“Không có việc gì, đều lui đi.” Anh Lạc Ngưng kỳ thật không thích hình thức này, có lẽ cậu trầm ổn, tổng cảm thấy không cần phải oanh tạc như vậy.

“Vâng!” Một đám người ngấn gợn hữu lực trả lời, rồi lui xuống.

Bước vào Dạ Sắc, tầm mắt nháy mắt sáng lên, ánh vào mi mắt chính là một mảnh *** mĩ, có tiếng nam nhân cùng nữ nhân trên đùa, cũng có tiếng nâng ly va chạm, đương nhiên cũng có người thẹn thùng đang trình diễn trên sàn, không khí tràn ngập khói thuốc nồng đậm cùng rượu.

Nơi này chính là Dạ Sắc.

Mỗi một cái đều là tuyển chọn kĩ càng, muốn loại hình nào sẽ có loại hình đó, muốn nữ nhân có nữ nhân, muốn nam nhân cũng không phải không được, chỉ cần người dám tiêu tiền, không có thì vật không đến.

Lầu một là không gian dành cho khách nhân uống rượu, gọi tình, trong không luôn xao động từng trận tình sắc mê người.

Lầu hai là bao sương riêng tư, người có thể đem vật trúng ý dưới lầu đem lên, cái gì cũng được, chỉ cần người giao ra nhiều tiền, liền cho người.

Anh Lạc Ngưng dùng ánh mắt thản nhiên nhìn lướt qua, trực tiếp tới phía quầy nhân viên, cùng nhân viên dọn đồ mấy câu, liền đi tới thang máy.

Cửa thang máy mở, đây là thang máy chuyên chúc của cậu, nổi thẳng đến không gian cá nhân.

3. Chương 3

Đến đúng gian phòng tầng năm, Anh Lạc Ngưng mới thả chậm lại cước bộ, vô lực nằm trên giường.

“Mệt mỗi quá...” Thần sắc cậu mệt mỏi thở ra một hơi.

Thuận tay kéo cavat ra, cởi bỏ cúc áo thứ nhất, rồi kéo dây cột trên tóc xuống, một mái tóc đen nhánh tùy ý phê tán ở trên mặt cậu, không thể thấy rõ biểu tình trên mặt.

Anh Lạc Ngưng cũng không bật đèn, chính là lẳng lẳng nằm úp ở trên giường, cũng không biết có đang ngủ hay không, chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhẹ.

Anh Lạc Ngưng, ở Anh gia đứng hàng thứ ba, năm nay hai mươi sáu tuổi, lúc năm cậu mười tuổi, cậu được dưỡng phụ mang từ cô nhi viện về Anh gia. Tuy rằng là hắc đạo, nhưng dưỡng phụ đối cậu luôn thực ôn nhu, cậu cảm nhận được may mắn mới có thể sinh hoạt tại Anh gia, lại có hai đại ca đối cậu tốt lắm, cùng với hai vị đệ đệ rất đáng yêu.

Nhưng ở trong lòng cậu cũng có một bí mật không thể cho ai biết, cậu cảm thấy bản thân rất lạ.

Mà cảm xúc này theo từng ngày lớn lên, càng ngày càng mãnh liệt, tuy rằng cậu mãnh liệt áp xuống, ghì ép bản thân không được có loại suy nghĩ này, nhưng càng như vậy lại khiến cậu thống khổ.

Nghĩ nghĩ, Anh Lạc Ngưng cư nhiên rơi nước mắt, phát hiện trên mặt ướt ươm, cậu bình tĩnh lại, lấy tay lung tung lau đi nước mắt trên mặt, ngồi dậy.

Không nên suy nghĩ vớ vẩn như vậy.

Điện thoại vừa lúc vang lên, Anh Lạc Ngưng tiếp điện thoại từ quầy nhân viên gọi tới, đối phương nói vài câu, cậu liền treo lên điện thoại đứng dậy.

Cậu đem quần áo trên người chỉnh tề lại, cột mái tóc phía sau lên, khôi phục một Anh Lạc Ngưng trước kia.

“Bắt đầu.” Cậu nói.

*_*_*_*_*_*

Anh Mị Sí thông thả chậm rì bước vào Dạ Sắc.

Trên thực tế, hắn vừa mới xuống máy bay, bởi vì Anh Thiên Ngạo muốn hấn chú ý Tam đệ, nên hấn dù có vội, cũng là phải đến một chuyến, đuổi theo một hành trình hại hấn bữa tối còn chưa được ăn, đói muốn chết.

“Nhị thiếu gia, ngài hảo.” Nhân viên vừa thấy người đến là nhị thiếu gia bọn chúng, tất cả đều tất cung tất kính cúi đầu hành lễ.

“Ta hảo đói, có gì ăn không?” Chào hỏi thì miễn, trước mắt ăn cái gì lót dạ đã.

“Có ạ, ngài thấy sandwich thế nào?” Đầu nhân viên cũng không dám nâng trả lời câu hỏi của hấn.

“Đều hảo, có thể ăn là tốt rồi.” Đã đói gần bất tỉnh còn quản ăn cái gì?.

“Vâng, tiểu nhân lập tức đi chuẩn bị.”

Lúc này, Anh Lạc Ngưng đã đứng ở cửa thang máy, hướng lầu một đi tới, liếc mắt một vòng đã thấy Anh Mị Sí.

“Nhị ca? Sao lại đến đây?” Anh Lạc Ngưng đi tới, có điểm nghi hoặc sao hấn lại ở chỗ này?

Kỳ thật, bình thường Anh Lạc Ngưng rất lễ phép, chỉ cần Anh Mị Sí không làm mấy hành động kia, cậu vẫn tôn kính kêu hấn một tiếng Nhị ca.

Cậu có nhớ rõ, hôm nay Anh Mị Sí không phải đúng lúc có việc phải xử lý sao?

“Sao lại kinh ngạc, ta không thể tới sao?” Hấn nhìn ra nghi vấn của cậu, nhưng cũng không trực tiếp đáp.

“Ca không phải đang vội?” Anh Lạc Ngưng hỏi trắng ra nghi hoặc.

“Nhớ đề, cho nên đến đây a.” Anh Mị Sí tà mị cười.

Cả người hấn tản mát ra hơi thở mị hoặc, nhất là lúc hấn cười, mang điểm tà khí lại có hương vị mê hoặc người.

Nếu còn nhìn tiếp sẽ bị hấn hấp hồn.

“Àn...” Anh Lạc Ngưng thần nhiên lên tiếng, cậu biết muốn từ miệng Anh Mị Sí nói ra đáp án là không có khả năng.

Lúc này nhân viên đã đem sandwich bưng tới,

“Nhị thiếu gia, sandwich của ngài.”

Nhìn thấy đồ ăn đã tới, toàn bộ lực chú ý của Anh Mị Sí đều tập trung trên sandwich, ngay cả cùng Anh Lạc Ngưng tranh cãi cũng không quản, trước tiên điền đầy bụng quan trọng hơn.

Mà Anh Lạc Ngưng xoay người hướng tới một nơi đã có người ngồi.

*_*_*_*_*_*

“Nhìn xem ai đây? Không phải lão bản Dạ Sắc chúng ta sao?” Lục Phong vừa thấy người đến là Anh Lạc Ngưng, không mang theo hảo ý hướng về phía cậu cười loạn một phen.

Cuối cùng người cũng xuất hiện, Lục Phong ở trong lòng nghĩ.

“Lục lão, lần đầu gặp mặt, ngài hảo.” Anh Lạc Ngưng vươn tay, Lục lão nhân cũng cầm lấy.

“Cậu khách khí thể làm ta thụ sủng nhược kinh.” Lục Phong ở mặt ngoài khách khí, nhưng trong lòng không cho là đúng.

Anh Lạc Ngưng muốn rút tay về, nhưng Lục Phong như thế nào cũng không chịu buông.

“Lục lão?” Anh Lạc Ngưng nhìn nhìn lão liếc mắt một cái, lại nhìn tay mình bị cầm.

“A! Nhìn xem ta thật là, cũng tại cậu bộ dạng thật sự rất xinh đẹp, biến thành ta ngắn người. Nhìn xem bàn tay này rất thanh tú...” Lục lão đầu giả vờ giả vệt đối bàn tay Anh Lạc Ngưng lại nhu lại néo một trận mới buông ra.

Anh Lạc Ngưng nhin xuống ý nghĩ muốn đánh tên trước mắt này, xả ra một mặt mỉm cười treo lên.

“Sao lại vậy? Người trong Dạ Sắc chúng ta đẹp so với ta còn nhiều mà, Lục lão ngài không phải bởi vì điều này mới thường xuyên ghé qua sao?”

Nghe Anh Lạc Ngưng nói như thế, Lục Phong lập tức biết nam nhân trước mắt này là tới cùng hấn tính toán, nhưng hấn cũng không tiết kiệm đèn dầu.

“Ai, tam thiếu gia, ta đây nói thẳng, món hàng Dạ Sắc các cậu bày lên chỉ đáng nhìn thôi, thật sự khi sử dụng tới lại không thoải mái a...”

Anh Lạc Ngưng cảm thấy tên trước mắt này quả thực ghê tởm tới cực điểm.

Hơn một tháng tới nay, Lục Phong đến khách sạn cậu quan hệ không ít nam công, kết quả biến thái này đem từng người cùng hấn lên giường biến thành chết đi sống lại, vì thoả mãn bản thân, lại làm khổ người của hấn, không thể đi làm còn vì tâm lý bị tổn thương.

“Nhưng ngài làm cho ta tổn thất không ít đâu, Lục lão.” Anh Lạc Ngưng nói.

“Tam thiếu gia, chỉ lộng phá của cậu mấy vật mà thôi, sao lại tổn thất? Hơn nữa, mở cửa buôn bán chính là làm cho khách vừa lòng, chất lượng phục vụ như vậy ta cũng không dám chọn bữa ác.” Lục Phong không thể không biết hấn đã làm gì sai.

“Ngài nói đúng vậy, đây cũng là mục đích hôm nay ta đến.” Anh Lạc Ngưng cảm thấy phải nhanh chóng kết thúc, bằng không sẽ bị tên ghê tởm trước mắt này làm mất đi tính nhẫn nại.

“Ác? Như vậy tam thiếu gia muốn tính toán?” Hắc đã sớm chuẩn bị tốt lực lượng, muốn động hắc cũng không dễ dàng.

“Nếu người trong khách sạn của ta không thể làm cho ngài vừa lòng, như vậy, xem thử ta thể nào?” Anh Lạc Ngưng đối với hắc cười cười.

“Cái... Cái gì?” Thật không ngờ Anh Lạc Ngưng lại nói như thế, Lục Phong không tin được vào mắt.

“Chẳng lẽ, Lục lão cảm thấy ta không đủ tư cách sao?” Anh Lạc Ngưng hơi hơi cúi đầu, một bộ thanh thuần đáng thương.

“Không... Ta sao có thể ghét bỏ... Ta đây là thật vui...” Lục Phong không hề nghĩ sẽ rơi xuống điểm phúc như hôm nay, xem ra không phải vận may của hắc thì chính là Anh Lạc Ngưng rất tao*.(* lẳng lơ)

“Như vậy, chúng ta lên lầu hai đi.” Anh Lạc Ngưng ngẩng đầu đối Lục Phong chớp chớp mắt.

“Cậu chờ không kịp sao?” Lục lão đầu kinh hô.

“Không tốt sao?” Anh Lạc Ngưng lóe lên ánh mắt mê người nhìn hắc.

“Đương nhiên tốt, chúng ta lập tức đi lên, đi.” Lục lão đầu nuốt nuốt nước miếng, nam nhân trước mắt thật tuyệt vị, hắc nhất định phải từ từ khiến cậu dưới thân phát ra từng trận rên rỉ.

Thân thủ Lục lão đầu hướng tới phần eo Anh Lạc Ngưng, mang theo cậu lên lầu hai.

Xa xa, có một đôi mục quang một mực nhìn bọn họ chằm chằm, khi thấy bọn họ lên lầu cũng bắt đầu cử động.

Chủ nhân của đôi mục quang kia, chính là Anh Mị Sí.

“Đây là phương pháp đệ nói sao? Anh! Lạc! Ngưng!” Anh Mị Sí gầm nhẹ.

4. Chương 4

Lúc ở trong thang máy Lục Phong cũng không chịu an phận mà đem một tay hướng trên người Anh Lạc Ngưng sờ tới sờ lui, lúc vào phòng cũng gấp đến độ đem Anh Lạc Ngưng đẩy ngã vào giường, bắt đầu thoát khỏi áo, lộ ra một lớp phỉ bụng ghê tởm.

Anh Lạc Ngưng thật sự cảm thấy rất muốn nôn, cậu thường xem qua dáng người ca ca cùng đệ đệ, so sánh với tên trước mắt này rất không vào mắt.

“Bảo bối, cậu chờ không kịp đi? Ta lập tức đến an ủi cậu.” Lục Phong vừa nói vừa cởi quần hắc.

Anh Lạc Ngưng hướng hắc cười cười câu dẫn, vươn ngón trở đối hắc ngoéo ngoéo tay.

“Ta thật sự chờ không kịp, mau tới an ủi ta đi.”

“Oa, cậu so với ta nghĩ còn rất tao, xem ta buổi tối hôm nay thương cậu thể nào...” Lục Phong cuối cùng cởi sạch mảnh vải cuối cùng, toàn thân trơn tru.

Anh Lạc Ngưng đúng lúc thấy chỉ muốn té xỉu, nhưng cậu phải bình tĩnh mới được.

“Đến thương ta đi.” Anh Lạc Ngưng lúc này dùng ánh mắt câu dẫn, thuận tiện giải khai một nút áo trước ngực, lộ ra xương quai xanh khêu gợi.

“Oa! Bảo bối! Người thật sự rất chủ động!” Lục Phong nhìn Anh Lạc Ngưng cởi bỏ nút áo, còn tưởng cậu cũng giống hắc vì chờ không kịp mà muốn cùng rơi vào hoan lạc.

Lục Phong cả người bay tới phía cậu, muốn đem mỹ nhân ôm vào lòng, nhưng không ngờ lại bay tới khoảng không, thiên hạ trên giường nghiêng người tránh thoát thể công của hắc.

“Cậu...? Sao vậy?” Lục lão đầu bị cậu lộn hồ đồ, không phải nói muốn cùng hắc sao? Sao lại né ra?

Nhưng Anh Lạc Ngưng lại cắn cắn môi dưới, nước mắt lờ lờ nhìn Lục Phong.

“Ta... Có thể đổi phương thức làm với ngài không...?”

Tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn khuôn mặt Anh Lạc Ngưng khóc nhỏ giọt, thanh âm mềm mại, thì hắn lập tức đáp ứng.

“Hào... Cậu nói gì đều đáp ứng... Đừng khóc... Thấy thế lòng ta sẽ đau...”

Trong mắt cậu lập tức hiện lên một tia quang mang, đương nhiên Lục Phong đang bị hoa tâm căn bản không phát hiện.

Cậu xuống giường, đến bên ngăn tủ lấy ra một bộ còng tay, còn có thêm roi. (=))!~).

“Ta thích chơi cái này...” Anh Lạc Ngưng đỏ mặt thẹn thùng nói.

Thấy trên tay cậu là thứ gì, Lục Phong nhất thời hiểu rõ, cười cười.

“Bảo bối, nguyên lai người thích loại này a, đương nhiên, ta sẽ phụng bồi.”

Lục Phong thích nhất chính là chơi loại này, xem ra Anh Lạc Ngưng rất hợp vị của hắn.

“Vậy ngài phải từ từ điểm nhẹ ác, ta sợ đau...”

“Chớ sợ chớ sợ, sẽ thương yêu cậu đến thoải mái.” Lục Phong loạn cười – *** đang một phen, lấy tay chỉ chỉ.

Anh Lạc Ngưng hướng tới phía hắn, làm bộ muốn giao còng tay cho Lục Phong, thân thủ đối Lục Phong trong nháy mắt, động tác gọn gàng đẩy hắn ngược lại đến trên giường, chờ Lục Phong bình tĩnh mới phát hiện thân thể hắn không thể động đậy.

Nhìn bộ dạng của chính mình lúc này, một mặt kinh hoảng nổi lên trong mắt Lục Phong.

“Bảo... Bối...Cậu đừng nói là... Cậu là muốn làm S...”

Anh Lạc Ngưng nhìn hắn, thanh âm nguyên bản còn mềm nhẹ mê người lại chuyển thành lạnh rét.

“Lục Phong, người thật sự nghĩ ta sẽ cùng người làm sao? Người ở đây lộng phá bao nhiêu người của ta? Ắn xong người liền vỗ vỗ mông bước đi, lưu lại một đống cục diện hỗn loạn ta thu, người nghĩ ta và người sẽ dễ dàng buông tha người sao?”

Lục lão đầu hấp một ngụm khí, chết tiệt hắn bị lừa! Nhưng hiện tại toàn thân hắn đã cởi sạch cùng bị còng lại, căn bản muốn làm gì cũng không được a. Điểm chết người hơn nữa, sao hắn bắt đầu cảm thấy toàn thân khô nóng, giống như bị trúng được...

Dược? Đáng chết! Hắn nhớ lại, vừa nãy ở dưới lầu lúc uống ly rượu kia nhất định có vấn đề.

Kỳ thật lúc Anh Lạc Ngưng tiến đến quầy nhân viên là muốn dặn dò bỏ thêm dược vào rượu của hắn, hạ dược thức tỉnh.

“Vậy... Vậy người muốn thế nào!” Lục lão đầu mạnh miệng như trước, dường như muốn phô trương thanh thế.

“Không muốn thế nào a, lấy một người đổi một người.” Anh Lạc Ngưng quay đầu xem bên ngoài, tính tính thời gian cũng kém không nhiều lắm.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng xuất hiện bốn, năm tên đại hán tinh tráng.

“Các người hảo hảo hưởng thụ đi, hắn thích đương M, hảo hảo thỏa mãn khách của ta không được chậm trễ.” Anh Lạc Ngưng rời phòng bỏ lại những lời này.

“Dạ vâng, tam thiếu gia.”

Nghe thanh âm rất là tràn đầy sức sống a? Xem ra đêm nay sẽ rất phấn khích.

Đóng cửa cửa phòng trong nháy mắt, Anh Lạc Ngưng cảm thấy cậu tựa hồ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Lục lão đầu.

Ai kêu người loạn động người của ta. Anh Lạc Ngưng cười nhợt nhạt.

*_*_*_*_*

Anh Lạc Ngưng vốn muốn thẳng tiến xuống lầu, sau khi đi ra khỏi phòng lại bị một bàn tay kéo lại, lôi cậu đến chỗ thang máy.

Anh Lạc Ngưng không phản kháng, bởi vì người nọ cầm tay cậu là Anh Mị Sí.

Hai người đi vào thang máy chuyên dụng, một đường đi lên phòng trên tầng năm.

Sau khi vào phòng, sắc mặt Anh Mị Sí ngưng trọng đến sofa ngồi xuống, nghiêm mặt lạnh, không mở miệng.

Anh Lạc Ngưng khó hiểu nhìn hấn, vừa nãy ở dưới lầu không phải có tâm tình đùa cậu sao? Sao bây giờ sắc mặt lại biến đổi?

“Ca xảy ra chuyện gì?” Anh Lạc Ngưng quyết định mở miệng trước đánh vỡ cục diện bế tắc.

Anh Mị Sí cũng không đáp lại.

“Nhị ca?” Anh Lạc Ngưng thử kêu hấn một lần.

Anh Mị Sí vẫn không nói lời nào.

“Nếu ca không nói, đệ sẽ đi.”

Anh Lạc Ngưng hiện tại cũng không muốn ngồi đoán Anh Mị Sí đang làm mặt thói gì, cậu vừa mới bị Lục Phong ghê tởm kia sờ soạng vài lần, siêu muốn đi tẩy sạch sẽ tất cả những nơi bị hấn sờ qua, xem ra quần áo cũng phải thay mới được.

“Lạc Ngưng, lại bên này ngồi xuống.”

Anh Mị Sí cuối cùng mở miệng, ý chỉ vị trí bên cạnh hấn.

Anh Lạc Ngưng nghe theo tiêu sái đi đến, ngồi xuống.

“Đây là phương pháp đệ nói sao? Lạc Ngưng.” Anh Mị Sí hỏi cậu.

“Àn? Gì? Ca là nói...Chuyện Lục Phong sao?” Đột nhiên bị hấn hỏi thế, cả người Anh Lạc Ngưng có điểm mặt danh kỳ diệu, nhưng vẫn rất nhanh hiểu rõ sự tình.

“Đệ có biết như vậy sẽ rất nguy hiểm không?” Anh Mị Sí mang theo chất vấn.

“Nguy hiểm? Sao lại vậy?” Anh Lạc Ngưng cảm thấy hấn không khỏi quan trọng hoá vấn đề.

“Đệ vừa nãy lên lầu hai tới một người cũng không đem theo, vạn nhất ở trong phòng xảy ra chuyện gì, ai tới cứu đệ?” Anh Mị Sí nhìn không được kích động.

“Ca rất khoa trương đi, sao có thể xảy ra chuyện? Nơi này chính là địa bàn của đệ a, ha ha.” Anh Lạc Ngưng cười cười, không hiểu Anh Mị Sí rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Sao lại không có khả năng?” Anh Mị Sí cảm thấy khó tránh sẽ có nguy hiểm xảy ra!

Anh Lạc Ngưng không tính toán đáp lại, cậu cảm thấy Anh Mị Sí chính là như vậy, bảo hộ cậu thái quá Ở địa bàn của cậu có thể phát sinh chuyện gì? Hơn nữa cậu đã có tính toán mới hành động.

Vốn đang muốn tiếp tục cùng cậu thảo luận điều này, thấy Anh Lạc Ngưng không mở miệng chỉ biết cậu cũng không muốn nói tiếp, mà lúc Anh Lạc Ngưng không muốn nói chuyện, sẽ nhìn tình huống để quyết định nói tiếp hay không, bởi vì người có mất khí lực nửa ngày, cậu vẫn không nói.

Cho nên, hấn quyết định trước tiên tạm dừng vấn đề này.

Hấn có điều muốn biết chính là, vừa nãy bắt đầu hấn đã để ý một chuyện khác.

Theo Anh Lạc Ngưng lên lầu, lúc sau hấn vẫn đi theo phía sau bọn họ, cũng nghe đoạn đối thoại trong phòng nhất thanh nhị sở.

Hấn cùng đại ca cho tới bây giờ cũng chưa có nghe qua Lạc Ngưng thuần khiết sẽ nói những lời này.

“Chúng ta đổi đề tài. Đệ dùng những lời khiêu khích Lục Phong cũng là học ở đâu đó?” Anh Mị Sí nheo nửa con mắt, giờ phút này cả người hắn tản mát ra một cỗ hơi thở tà mị.

Anh Lạc Ngưng thân thể nao nao, không ngờ Anh Mị Sí sẽ hỏi cậu như thế.

5. Chương 5

Anh Lạc Ngưng thân thể nao nao, không ngờ Anh Mị Sí sẽ hỏi cậu như thế.

Hỏi cái này thì sao cậu trả lời?

Cậu căn bản không cần học ở đâu, mỗi ngày ở Dạ Sắc đều diễn ra, nghe lâu tự nhiên cũng sẽ...

Cậu cũng biết, nếu cậu nói ra Anh Mị Sí cũng bị hù đi, ai kêu giữa cảm nhận của hắn cùng đại ca cậu luôn thuần khiết.

Hơn nữa cậu tổng cảm thấy ánh mắt Anh Mị Sí nhìn cậu có chỗ nguy hiểm.

“Đệ... Có chút khát, đệ đi lấy nước.” Anh Lạc Ngưng nghĩ thầm vẫn nên khai thoát, liền lung tung tìm lý do.

Nhưng Anh Lạc Ngưng vừa mới bước đi một bước, đã bị Anh Mị Sí kéo lại. Bó chặt vào lòng hắn.

“Không nói rõ ràng thì không cho đi.” Lời nói của Anh Mị Sí cạ ở bên tai Anh Lạc Ngưng.

“VẬY... Ca cũng không cần ôm đệ đi?” Anh Lạc Ngưng cảm thấy có điểm bất đắc dĩ, Anh Mị Sí lại đang đùa cậu sao?

“Không được, nói rõ ràng ta mới buông tay.” Anh Mị Sí cũng không tính toán nhượng bộ.

“Ai... Tất cả mọi người đã là người trưởng thành rồi, cũng không phải tiểu nam tử ngây thơ, hơn nữa đệ chính là lão bản Dạ Sắc a, nên một số thứ cũng có thể hiểu đi?” Anh Lạc Ngưng thành thật trả lời hắn.

Lời này từ trong miệng anh Lạc Ngưng nói ra đã làm Anh Mị Sí hoảng sợ tại chỗ, đây chính là Anh Lạc Ngưng được hắn cùng đại ca che chở đến nơi đến chốn ư!

“Chẳng lẽ, đệ thường câu dẫn người như thế?”

Anh Mị Sí đột nhiên rất muốn biết, cậu sẽ không giống đêm nay thường câu dẫn nam nhân khác đi?

“Đệ mới không có!”

Cậu chính là vì giáo huấn lão đầu sắc kia mới tự mình xuống biển, lời tình sắc như vậy sao cậu có thể thường nói ra? Nghĩ thấy nói vậy hắn sẽ không cao hứng, bắt đầu muốn tránh cái ôm của hắn.

“Không có nói nhiều sao có thể nói mê người như thế? Còn rất thuần thực?” Anh Mị Sí gia tăng thêm lực đạo, không cho cậu tránh khỏi, hắn nhất định phải hỏi rõ ràng.

“Đã nói không có, còn có, buông tay!” Anh Lạc Ngưng cũng phát hỏa.

“Không thả.”

“Anh Mị Sí!!” Anh Lạc Ngưng cuối cùng nhịn không được mang ngay cả họ danh ra rống hắn.

“Anh Lạc Ngưng! Đệ an phận cho ta chút!”

Nhưng mà, khí lực Anh Lạc Ngưng thật sự kém hắn, cuối cùng chỉ có thể buông tha giây dụa.

Nhưng cậu thật sự cũng không muốn bại bởi dã thú không có khí lực này.

Đột nhiên, cậu nghĩ tới một phương pháp.

Mạnh bạo không được, vậy mềm yếu là có thể đi? Dựa vào cá tính hắn bảo hộ cậu, khóc vài tiếng sẽ làm hắn yên.

“Nhị ca...”

Đột nhiên, cậu nâng ánh mắt ngập nước lên hướng về phía Anh Mị Sí gọi nhu mì.

Anh Mị Sí nhìn cậu trong nháy mắt thay đổi biểu cảm, đột nhiên cảm thấy một trận khô nóng bật lên.

“Sao...?” Cư nhiên ngay cả nói cũng có điểm run.

“Nhị ca... Ta lần sau không dám tranh luận... Ca buông đi...”

Rũ ánh mắt xuống, Anh Lạc Ngưng giống tiểu cầu khẩn cầu hần, cậu nghĩ chỉ cần làm như thế sẽ khiến Anh Mị Sí mềm lòng.

Không – cảm giác Anh Mị Sí còn chưa buông tay, cậu nghĩ có phải còn chưa đủ đáng thương, thế là lần thứ hai nâng hai mắt đầm lệ lên, ôn nhu nhìn Anh Mị Sí.

“Nhị ca, ca tha thứ đệ đi...” Tiếp theo còn cắn môi dưới một ngụm.

Vốn cũng đã cảm thấy sắp khắc chế không được, còn nhìn đến Anh Lạc Ngưng cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu kia, lý trí trong nháy mắt sụp đổ xuống.

Hần nâng hậu não Anh Lạc Ngưng lên, ung dung hôn lên môi cậu.

Anh Lạc Ngưng thất thần một hồi, bởi vì tất cả rất đột nhiên, đợi khi cậu hoàn hồn cũng phát hiện Anh Mị Sí đã đưa lưỡi xâm nhập vào, cùng cậu giao triền.

Theo bản năng, Anh Lạc Ngưng muốn đẩy hần ra, nhưng bản thân bị hần ôm gắt gao, căn bản hoàn toàn không động được, chỉ có thể mặc cho Anh Mị Sí ở trong miệng cậu làm càn.

Hần hôn rất bá đạo, lưỡi cậu muốn chạy trốn thì luôn bị hần khê cản.

“Ặn...” Bị hôn đến đầu óc choáng váng, Anh Lạc Ngưng cuối cùng nhịn không được phát ra tiếng.

Khi Anh Lạc Ngưng phát ra tiếng trong nháy mắt, Anh Mị Sí hơi hơi thanh tỉnh lại, buông miệng cậu bị hần hôn đến sưng đỏ.

Hần thấy Anh Lạc Ngưng vốn khuôn mặt trắng nõn lại nhuốm hai mặt đỏ ửng, ánh mắt lại mê mang nhìn hần.

Mặc kệ nhìn thế nào cũng rất mê người.

Hần nhịn không được lại cúi đầu hôn hôn Anh Lạc Ngưng một chút, Ngay sau đó sát vào bên tai Anh Lạc Ngưng, dùng thanh âm cảm dỗ chết người đối cậu nói nhỏ.

“Lạc Ngưng, đệ như vậy thật đẹp.”

Vốn đang choáng váng phảng phất, nghe Anh Mị Sí nói ra những lời này, đầu cậu nháy mắt thanh tỉnh lại.

Cậu cuối cùng ý thức được tình cảnh hiện tại.

Anh Lạc Ngưng lập tức khôi phục bình tĩnh, cũng đối Anh Mị Sí biểu đạt bất mãn.

“Lập tức buông, Anh Mị Sí.”

Nhưng đối thủ của cậu là Anh Mị Sí, nếu buông tay dễ dàng như vậy, căn bản không phải tác phong của Anh Mị Sí.

“Lạc Ngưng, ta nghĩ muốn đệ.” Anh Mị Sí lại ghé vào lỗ tai cậu nói thêm câu này.

Những lời này nghe vào tai, trong lòng Anh Lạc Ngưng lại run lên.

Bản về khí lực, cậu kém Anh Mị Sí, nhưng không ai quy định nhất định phải cùng hần so đo khí lực đi? Cậu biết, lúc này chỉ có một người mới cứu được cậu.

Cậu tận lực bất động thanh sắc đưa tay luôn vào trong túi, lần theo phím ấn một dãy số, lại dùng âm lượng lớn hơn so với vừa nãy đáp lại Anh Mị Sí.

“Anh Mị Sí, buông nhanh lên.”

“Vậy cũng không phải là điều đệ có thể quyết định, Lạc Ngưng, ta muốn...”

Anh Mị Sí không tính toán dễ dàng để cho cậu chạy, bắt đầu đưa miệng đến cổ Anh Lạc Ngưng tiến công.
“Anh Mị Sí, buông tay nhanh lên, bằng không...” Chính là, những lời còn lại còn chưa kịp nói xong, đã bị Anh Mị Sí hôn.

Đang lúc Anh Mị Sí tính toán bắt đầu hảo hảo hưởng thụ, một giai điệu quen thuộc từ trong túi hân truyền ra, không cần xem cũng biết là ai gọi, bởi vì Anh gia mỗi người đều cố định từng tiếng chuông.

Có thể bình thường hân không cần tiếp, nhưng đây là đại ca gọi tới, không tiếp thì kết cục sẽ thảm hại hơn.

Không tình nguyện rời cái miệng nhỏ nhắn mê người của Anh Lạc Ngưng, Anh Mị Sí lấy di động trong túi ấn phím gọi, còn chưa kịp chào hỏi, từ trong điện thoại kia đã truyền đến hàn khí bức người.

“Anh Mị Sí, lập tức dừng lại việc người đang làm, bằng không ta sẽ thiên người!”

Anh Mị Sí có điểm hoài nghi đại ca sao có thể biết hiện tại hân làm gì? Nào có thể xem là thần thông?

Lại cúi đầu nhìn về phía Anh Lạc Ngưng, phát hiện Anh Lạc Ngưng lộ ra nụ cười một mặt sâu xa, hân căn bản cái gì cũng đều hiểu.

Nguyên lai là Anh Lạc Ngưng giả trò quỷ!

“Anh Mị Sí, muốn giả vờ không nghe thấy sao? Nếu trên người Lạc Ngưng thiếu cái gì hoặc là hơn cái gì, người cứ đợi ta kéo thần kính người đi!” Anh Thiên Ngạo uy hiếp lần thứ hai từ trong di động truyền ra.

Vừa nãy hân nhận được cuộc gọi đến từ Lạc Ngưng, đang suy nghĩ vì sao không nói gì, liền nghe thấy Anh Mị Sí lại đang động dục, hơn nữa còn có tiếng thở dốc rất nhỏ, căn bản không cần hỏi nhiều hân cũng biết phát sinh chuyện gì.

Anh Mị Sí lúc này mới không tình nguyện buông Anh Lạc ngưng bị hân ôm vào trong lòng.

“Đại ca, đệ đã buông ra.” Hân đối với điện thoại đầu kia đáp lại.

“Người, không được phép đem điện thoại treo, bắt đầu đếm số, chờ Lạc Ngưng gọi điện thoại cho ta xác đã an toàn, người mới có thể rời khỏi.”

Đếm số? Đây là chiêu mới gì?

“Còn không mau báo.”

“Dạ..”

Anh Mị Sí thật không ngờ, khi hân chấm dứt trò chuyện, nhìn thời gian trên di động, đã là một giờ sau.

Anh Lạc Ngưng người người này! Nhất định là cố ý!

6. Chương 6

“Tam ca cũng quá lợi hại, cứ nhiên kêu người cường bạo Lục Phong.” Anh Húc Kì đáng yêu chớp đôi mắt to vô tội nhìn Anh Lạc Ngưng.

“Sao lại không? Ta chỉ cho hân biết lúc hân đối người của ta là cảm giác gì thôi.” Anh Lạc Ngưng cảm thấy không có gì, cùng lắm thì cười khê.

“Làm như vậy là tiện nghi cho xú lão đầu kia đi.” Anh Dạ Mạc khinh thường nói.

“Bất quá Tam ca, ca sao có thể đem hân khoá ở trên giường a? Hân không phải có dẫn người theo sao? Sao có thể để cho đại ca dễ dàng đem hân quăng lên lầu hai?” Anh Húc Kì dương như bảo bảo tò mò, nhất định phải đánh vỡ bình cát để hỏi.

“Này thôi... Có chút điểm không thích hợp nhi đồng...” Anh Lạc Ngưng cười cười, Tứ đệ này rất đáng yêu. (Mai một lão công em chỉ cho, hỏi a Ngưng làm gì =))~).

“Đệ không phải nhi đồng nữa, Tam ca, đệ chỉ thua ca một tuổi!” Anh Húc Kỳ bất mãn kháng nghị, hắn năm nay 25 tuổi, đứng hàng thứ tư, cổ tình dựa vào khuôn mặt để nói cậu chưa đủ tuổi trưởng thành.

“Đã nói là nhi đồng, ca không nên hỏi.” Anh Dạ Mạc gõ gõ đầu Anh Húc Kỳ.

“Mạc Mạc, người mới là nhi đồng đi? Ta còn lớn hơn đệ a!” Không biết vì sao, bản thân tuổi lớn hơn Anh Dạ Mạc lại có điểm đặc ý.

“Phải, ca thật sự... So với đệ lớn ?” Anh Dạ Mạc cố ý hướng dưới nửa người cậu nhìn thoáng qua.

“Mạc Mạc người biến thái này!” Bị hấn cố ý xuyên tạc, Anh Húc Kỳ không khỏi đỏ mặt.

“Được rồi, ca lớn thì ca lớn ,được chứ?” Anh Dạ Mạc không ngừng tiểu ý.

“Tam ca...” Anh Húc Kỳ đành phải chuyển hướng Anh Lạc Ngưng cầu cứu.

“Ta cũng không muốn tham gia chiến tranh lớn hay không lớn với các đệ.” Anh Lạc Ngưng cũng cười cười, hai tiểu tử kia chính là thích đấu đến đâu đi.

“Cái thứ gì lớn hay không lớn?” Thanh âm Anh Mị Sí đột nhiên từ bên ngoài truyền vào.

Nghe thấy tiếng Anh Mị Sí, Anh Lạc Ngưng có điểm không được tự nhiên thu hồi ý cười trên mặt.

“Nhị ca? Nhị ca với đệ nói...” Anh Húc Kỳ đem chuyện vừa nói toàn bộ nói cho Anh Mị Sí, hy vọng hấn có thể giúp cậu giáo huấn Anh Dạ Mạc.

Anh Mị Sí nghe xong thì cổ tình nhẩn lại, tiếp theo dùng giọng điệu như thật đối Anh Dạ Mạc nói:

“Dạ Mạc, đệ sao có thể khi dễ Kỳ Kỳ?”

Anh Dạ Mạc chọn mi, sao vậy, Nhị ca này tính cách thay đổi sao? Cư nhiên nghiêm trang giáo huấn hấn.

Anh Húc Kỳ vui vẻ đối Anh Dạ Mạc le lưỡi nhát ma, ai biết thanh âm Anh Mị Sí lần thứ hai phát ra.

“Các người tranh gì mà tranh, ta mới là rất ‘lớn’.”

Trời ạ!! Cậu sao lại trông cậy vào Nhị ca giúp cậu hết giận?! Anh Húc Kỳ hảo muốn đánh cái đầu ngu dốt của mình.

Đắc ý khoe ra một phen, Anh Mị Sí lúc này mới chú ý tới Lạc Ngưng góc bên kia đưa lưng về phía bọn họ, trong nháy mắt hấn tươi cười lại càng thâm.

“Ách... Kỳ Kỳ, đệ không phải muốn chơi điện động? Chúng ta đi thôi.”

Anh Dạ Mạc tuổi tuy nhỏ, nhưng ánh mắt rất lạnh lợi, Anh Mị Sí vừa bước vào hấn đã cảm thấy không khí không bình thường, hiện tại nhìn thấy nụ cười kia làm kẻ khác sợ hãi, hấn càng thêm xác định hai người này nhất định có vấn đề gì!

Lúc này, nên yên lặng rời xa, miễn bị cuốn vào sẽ có thể thảm hơn.

Thế là hấn lập tức cầm lấy tay Anh Húc Kỳ, thúc thời rời khỏi phòng.

*_*_*_*_*

“Lạc Ngưng, nguyên lai đệ ở đây a!” Anh Mị Sí bước đến phía cậu.

Anh Lạc Ngưng chuyển thân, nhìn thấy người tới là Anh Mị Sí, thuận tiện thuận thực vỗ vỗ cái tay hấn đưa tới.

“Có việc sao?” Anh Lạc Ngưng hỏi.

“Có việc a, ta muốn đệ.” Rút tay trái bị ấn đập về, lần này hấn vươn tay phải, mục tiêu là khuôn mặt nhỏ nhắn của Anh Lạc Ngưng!

“Nhị ca, tối hôm qua chịu giáo huấn còn chưa đủ sao?” Anh Lạc Ngưng lần thứ hai chụp cái tay phải lôi thối kia.

“Giáo huấn? Có sao?”

Anh Mị Sí cười tà một chút, rồi mới đưa tới miệng ngăn cản nôn ra.

“Ta tối hôm qua chính là muốn Lạc Ngưng, đặt tới một lần lại một lần cao trào nha...”

Anh Lạc Ngưng nhú mày, ý của hắn là nói, hắn một bên ảo tưởng cậu một bên... sao? Tưởng tượng đến có thể như vậy, Anh Lạc Ngưng nhin không được hướng phía sau lui hai, ba bước.

Kỳ thật Anh Mị Sí hay ở cùng cậu nói giỡn, mặc danh kỳ diệu ở bên kia điểm số một giờ, cả người hắn dục vọng đã sớm trống trơn. Nhưng nhìn đến động tác của Anh Lạc Ngưng, hắn nhin không được muốn làm mấy chuyện xấu, Anh Lạc Ngưng lui, hắn thì tiến.

“Đáng tiếc chỉ có thể tưởng tượng mà thôi, nếu thật sự có thể làm, nhất định càng thoải mái đi? Tưởng tượng của ta nơi đó tiến vào của đệ...”

Nhưng lời còn chưa nói xong, chợt nghe thấy tiếng cửa bị đập ra thật mạnh, mặt người ngoài cửa lộ ra, đó là Anh Thiên Ngạo.

“Anh Mị Sí! Người có lúc động dục tại đây? Ba phút sau đến phòng họp!”

Sau đó lại là một tiếng đóng cửa to phát ra.

“Cái gì a? Đại ca sáng sớm cũng làm thôi?” Anh Mị Sí khó hiểu, chẳng lẽ mấy lời hắn vừa nói bị đại ca nghe được?

Hắn nhìn về phía Anh Lạc Ngưng, muốn hỏi cậu có biết đại ca tức chuyện gì không, nhưng Anh Lạc Ngưng cũng chỉ là đối hắn lắc đầu.

Nhưng trước khi đi hắn cũng không quên đối Anh Lạc Ngưng bỏ lại một câu.

“Ta đi rồi, nhất định phải nghĩ muốn ta.”

Không xong, hắn chỉ còn hai phút mà thôi!

*_*_*_*_*_*

Anh Lạc Ngưng về tới phòng rồi trực tiếp đi vào phòng tắm, cậu cảm thấy bản thân cần kiểm điểm một chút.

Xoay vòi nước nóng, dòng nước lạnh như băng bình bình từ vòi sen chảy ra, thân thể bởi vì dòng nước lạnh lẽo mà hơi hơi rụt lại, đợi cho thích ẩm độ ẩm mới đưa cả người xối vào.

Mái tóc đen mềm mại bị dính nước có thể thấy dài ra, không khó phát hiện tóc của cậu đã dài đến thắt lưng, mà hai điểm phần nộn trước ngực lẫn vào làn da trắng nõn, thoát nhìn so với bình thường đẹp lệ mê người.

Nhưng trên mặt Anh Lạc Ngưng lại tràn đầy hoang mang.

Cậu nhớ tới tối chuyện hôm qua ở Dạ Sắc đã xảy ra, cũng là chuyện Anh Mị Sí hôn cậu. Cậu không hiểu, vì sao Anh Mị Sí lại hôn cậu?

Tuy biết bình thường hắn cùng bọn đệ đệ thích nói mấy chuyện loạn thất bát tao, khó nghe, cũng thường xuyên ở trên mặt bọn họ hôn một phen, trên người sờ một phen, nhưng cho tới bây giờ cũng không giống tối hôm qua. Thậm chí cậu cảm giác, nếu tối hôm qua không thoát được, nói không chừng Anh Mị Sí thật sự sẽ làm theo lời hắn nói, muốn cậu.

Nghĩ vậy, mặt cậu không khỏi có điểm đỏ lên.

Cậu biết rõ ràng, không thể chống cự được Anh Mị Sí, ánh mắt cậu kỳ thật vẫn không – ly khai cố lực dụ mị của nhị ca, nên tối hôm qua đã làm cậu mới bị hôn liền phát choáng, may mắn tìm về lý trí, bằng không hậu quả cậu cũng không dám tưởng tượng.

Khi cậu tiến vào Anh gia, trong cuộc sống lại có thêm hai vị ca ca không hề huyết thống, ở dưới có hai vị đệ đệ tiến vào lúc sau, cậu chính là một trong những bảo bối của Anh gia, cũng bởi vì điều này, cả nhà cao thấp mặc kệ là ai đều đối cậu sủng ái có thừa.

Đại ca đối cậu rất thương yêu, cơ hồ nếu cậu muốn cái gì thì có cái đó, cho tới bây giờ không nỡ mắng cậu, dám khi dễ người của hắn cũng nhất định sẽ bị giáo huấn rất thâm. Cậu còn nhớ rõ lúc học trung học, có một lúc ở trường học, bị một nam hài lớn hơn cậu một chút trộm khi dễ, luôn thừa dịp không ai phát hiện, đông nhéo cậu một khối, tây nhéo cậu một khối, lấy y phục che khuất đánh lên cậu.

Cậu cũng không có nói cho ai biết cậu bị khi dễ, bởi vì Anh gia bối cảnh đặc thù, cậu không nghĩ vì tên gia hoả này mà cuộc sống trung học yên ổn bị hủy, ít nhất cậu muốn có một trường học đơn thuần có thể nhớ lại.

Nhưng chuyện này vẫn bị đại ca biết, cậu đến bây giờ còn nhớ rõ khuôn mặt hiểm độc đại ca lúc ấy, mất hứng cậu ủy khuất bản thân, nhưng cũng không có trách cứ cậu, chính là muốn thay cậu xin phép ở nhà một thời gian.

Nhưng khi cậu trở lại trường học, thì không thấy nam hài kia thường khi dễ cậu. Nghe nói bởi vì phải chuyển nhà cho nên chuyển trường. Bất quá cậu biết rõ, đây là kiệt tác của đại ca.

Đúng là đại ca cậu, luôn bảo hộ cậu, sẽ đem tất cả những người muốn gây tổn thương cho cậu bài trừ. Cho dù hiện tại cậu đã 26 tuổi, đại ca vẫn không yên lòng, thường thường sai người bảo hộ cậu. Giống lần xử lý Lục Phong này, đại ca cũng là lo lắng muốn Anh Mị Sí đi theo cậu.

Nói đến Anh Mị Sí, hắn là Nhị ca cậu, nhưng Nhị ca là người luôn khác thường, từ nhỏ, hắn đã có cỗ lực hấp dẫn khó hiểu, hấp dẫn rất nhiều nam hài, cô gái, thậm chí là nam nhân, nữ nhân, đương nhiên cũng có cả cậu, trước đây cậu thường cảm thấy Nhị ca hắn là người trong hoàng cung quý tộc đến đầu thai, bằng không vì sao có nhiều người đều quỳ gối dưới hắn? Nhất là sau này lớn lên, người thần phục ở “Dưới” hắn, dường như càng ngày càng nhiều, tuy rằng đây là một mặt khác.

Mà Anh Mị Sí khi bảo hộ cậu, cùng đại ca không giống nhau, hắn đem mỗi người tiếp cận cậu đều làm một phen điều tra từ a > z, mà lý do không cho cậu cùng bọn họ lui tới cũng thực kỳ diệu, tỷ như, cái này đối với ta không duyên, cái kia bộ dạng rất tròn... Mọi việc đều có lý do hoang đường. Nhưng càng hoang đường chỉ sợ là, thường thường khi đang điều tra thân nhân xong, những người bị điều tra sẽ tự động đi theo Anh Mị Sí.

Nam nhân này, luôn chứa một cỗ mùi dày nguy hiểm, dường như tất cả mọi chuyện cùng hắn không quan hệ, như vậy cũng đúng, như vậy cũng có thể, là loại cảm giác vô vị khiến người ta thủy chung đoán không được hắn. Nam nhân như vậy, hắn là không hiểu cái gì là sợ hãi, không hiểu cái gì là khổ sở đi?

Nhưng mà cậu lại nghe qua một lần hắn không cam lòng mà khóc, cũng do một lần duy nhất kia, khiến cậu đến bây giờ cũng không thể quên được.

Khoá vòi nước, Anh Lạc Ngưng lấy tay vuốt nước trên người, tùy ý lấy khăn tắm bao lại bước ra.

Cậu cũng không chán ghét Anh Mị Sí người này, mặc kệ hắn nói gì, làm gì, cậu cũng không chán ghét. Thậm chí cậu cảm thấy, nếu hắn không làm như thế thì sẽ không phải Anh Mị Sí.

Nhưng kỳ thật Anh Mị Sí là loại người nào, cậu không hiểu, cũng vô pháp xét ra.

Cậu chỉ biết là, cậu bị Anh Mị Sí hấp dẫn. Theo tuổi từ nhỏ lớn lên, phần cảm giác kia lại càng mãnh liệt, cậu cảm thấy cậu dường như không bình thường, cảm thấy chính mình dường như thích Anh Mị Sí, nhưng mà điều đó không thể, bọn họ là huynh đệ, không phải sao?

Nhưng vì sao Anh Mị Sí lại đối cậu làm loại chuyện này? Nếu chỉ hay nói giỡn mà thôi, thì vì sao phải làm đến cái trình độ này?

Cậu hiện tại đầu một mảnh hỗn loạn, muốn đẩy ra khỏi đầu cũng không được.

Ngay sau đó cậu chỉnh sửa lại cảm xúc, mặc xong quần áo, dùng máy sấy đơn giản thổi khô da đầu, bắt chắp vẫn còn nhỏ vài giọt nước, liền nằm trên giường nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Khuôn mặt khi ngủ say khiến người ta cảm thấy cậu còn hơn trẻ con, thoạt nhìn rất nhẹ nhàng.

7. Chương 7

Trong phòng họp có ba nam nhân trầm mặc không nói, vẻ mặt hơi ngưng trọng.

“Đại ca, phần tình báo này có thể tin được sao?” Anh Mị Sí bất an, dẫn đầu đánh vỡ yên tĩnh.

“Ta cũng rất hy vọng không phải, nhưng đây là Tử Hằng tự mình đi tra.” Anh Thiên Ngạo trả lời hần, Hàn Tử Hằng một bên cũng gật gật đầu.

“Phải không, không ngờ tên kia cứ nhiên còn sống...!” Anh Mị Sí vẫn cảm thấy có điểm không thể tin được.

“Ta cũng rất khó tin tưởng.” Anh Thiên Ngạo cũng không tin được tên kia mệnh lớn như thế, cứ nhiên còn sống trở về.

“Xem ra tình hình đã trở nên phiền toái.” Cùng tên kia dính dáng hần chính là không thích, Anh Mị Sí nghĩ.

“Đúng rồi, Lạc Ngưng đã động thủ rồi sao?” Anh Thiên Ngạo hỏi.

“Đúng vậy, tối hôm qua.” Anh Mị Sí cười khỏ, những gì xảy ra tối hôm qua đối với Lục Phong, ra tay phía sau nguyên lai là cậu.

“Đệ sao lại có vẻ mặt này? Chẳng lẽ xuống tay không nhẹ?”

“Đâu chỉ không nhẹ, là rất nặng ...” Anh Mị Sí tiếp tục cười khỏ.

“Làm gì?”

“Làm cho tên biến thái kia bị nam nhân thượng.”

“Cái gì?” Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng rất ăn ý trăm miệng một lời.

“Ha Hả...” Anh Mị Sí cười, hần có thể lý giải phản ứng của bọn họ.

Anh Lạc Ngưng ở nhà bọn họ, cá tính rất dịu ngoan, xử lý chuyện cực nhỏ nhất cũng sẽ dùng thủ đoạn, có thể cùng cậu hòa hợp, không sợ cậu hạ thấp bản thân cũng bị cậu hạ thấp. Nhưng lần này Lục Phong thật sự chọc giận Tam đệ tính tình tốt của bọn họ, ngay cả thủ đoạn biến thái cũng có thể xuất ra, có thể thấy cậu có bao nhiêu tức giận.

“Mị Mị.” Anh Thiên Ngạo thu nét kinh ngạc, cũng đều đã làm, cũng không thể thay đổi gì.

“Àn?”

“Vô luận làm sao, bảo vệ tốt Lạc Ngưng.” Anh Thiên Ngạo dặn hần.

“Này không cần ca nói đệ cũng biết, đệ bây giờ bắt đầu một tác cũng không rời.” Đương nhiên phải như vậy, hần cũng không hy vọng Anh Lạc Ngưng lại phát sinh nguy hiểm gì.

“Chuyện của đệ ta sẽ cho Tử Hằng giúp đệ xử lý, đệ chuyên tâm bảo hộ Lạc Ngưng là được rồi.”

“Đệ đã biết, vậy, Hàn Tử Hằng cố lên chim!” Anh Mị Sí đối hần cười.

Hàn Tử Hằng nghĩ, người này căn bản là muốn trốn tránh khó nhọc đi!

*_*_*_*_*

Rời khỏi phòng họp, lúc sau Anh Mị Sí đi tới phòng Anh Lạc Ngưng. Hần nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, phát hiện Anh Lạc Ngưng đang nằm ngủ ở trên giường.

Xem ra là mệt chết đi.

Kỳ thật khi hần vừa mới thấy Anh Lạc Ngưng, đã cảm thấy sắc mặt cậu dường như có điểm tái nhợt, nhưng vừa nãy lại bị đại ca kêu đi nên không có biện pháp hỏi cậu, cho nên mới muốn đến xem cậu, bất quá xem người như vậy hần chỉ muốn ngủ mà thôi.

Thân thủ hần đẩy những lọn tóc trên mặt cậu ra, cảm thấy rất bất đắc dĩ, người này lại không làm khô tóc, nhiều ít sẽ bị cảm mạo.

Khuôn mặt Anh Lạc Ngưng ngủ ánh vào trong mắt hắn.

Tóc Anh Lạc Ngưng rất dài, tuy hắn không hiểu vì sao một đại nam nhân phải để tóc dài lớn lên, nhưng hình như là từ nhỏ đến lớn cậu nhất nhất kiên trì, hắn còn nhớ rõ lúc 15 tuổi đùa dai trộm lấy kéo cắt tóc của cậu, kết quả cậu khóc đến long trời lở đất, còn suốt hai tháng không để ý tới hắn.

Hắn bị đại ca chinh thật sự thảm, còn bị Anh Lạc Ngưng lạnh nhạt lâu như vậy, cho nên sau này hắn hoàn toàn không có chủ ý động đến tóc của cậu.

Anh Lạc Ngưng cũng không giống bọn họ nhuộm tóc, cậu để một đầu tóc đen, kiên trì không nhuộm.

Cẩn thận ngẫm lại, tính tình cậu cũng có chút bướng bỉnh nhỏ, cậu không thích nói chuyện thì người sao có thể miễn cưỡng.

Anh Mị Sí nhện không được vươn tay nhéo khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn của cậu, khuôn mặt này hắn nhìn đã nhiều năm, nhưng nhìn sao cũng không chán? Càng xem càng có cảm giác.

Cũng không biết có phải là do có người nhéo làm cậu không thoải mái, Anh Lạc Ngưng đưa lưỡi liếm môi một chút, phát ra thanh âm nói mơ tỉnh tể.

“Ngô...”

Hành động xem ở trong mắt Anh Mị Sí đương nhiên là đang hấp dẫn hắn, không chút nghĩ ngợi hắn liền hôn lên trên môi Anh Lạc Ngưng.

Nhưng hắn cũng không hôn sâu, chỉ nhẹ nhàng điểm một chút rồi dứt ra.

*_*_*_*_*

Thời gian bữa sáng.

Hương cà phê nồng đậm mới ra lò, cả nhà ăn tràn ngập từng trận hương khí mê người.

Bọn họ bình thường không ăn bữa sáng, nếu được kêu tối bữa sáng tập hợp, phần lớn là vì có chuyện muốn tuyên bố hoặc là có kế hoạch phải dặn dò. Hôm nay cũng là Anh Thiên Ngạo gọi tối, mới có thể ở sáng sớm thấy được hình ảnh mọi người tụ cùng một chỗ.

“Ha... Hảo muốn ngủ ác...” Anh Húc Kì đánh một cái ngáp thật to, đối với người yêu giường mà nói, dậy lúc sáng sớm phi thường muốn chết.

“Ngoan, đợi kết thúc rồi trở về ngủ, uống ly cà phê nâng cao tinh thần đi.” Bưng lên cà phê chính là Anh Dạ Mạc.

“Cám ơn.” Anh Húc Kì cười đến sáng lạn, tiếp nhận cà phê một ngụm uống cạn.

“Cũng không tắt yếu phải uống như thế đi?” Anh Dạ Mạc lo lắng cậu bị sặc, vẻ mặt quan tâm.

“Sẽ không, khụ... Khụ...”

Quả nhiên! Anh Dạ Mạc vỗ vỗ lưng cậu, chịu không nổi thở dài.

“Nhị ca, sớm!” Anh Húc Kì dẫn đầu bắt chuyện.

“Sớm.” Anh Lạc Ngưng đi theo.

Anh Dạ Mạc tựa hồ không tính cùng Anh Mị Sí chào hỏi, tự cố mực bản thân uống thổ ti.

“Người người này, nhìn đến ca ca không chào hỏi a.” Anh Mị Sí đột nhiên ôm lấy Anh Dạ Mạc, bởi vì hắn biết, Anh Dạ Mạc rất chán ghét người ta chạm loạn cậu, nhất là hắn.

Anh Dạ Mạc bị hắn ôm cực không thoải mái, hai đại nam nhân cùng nhau ôm một chút tình thú đều không có phải không?

“Nhị ca sớm!” Cậu tức tối phun ra, cậu biết nếu không nói, Anh Mị Sí nhất định sẽ không buông tay.

“Lúc này mới ngoan nha!” Anh Mị Sí vừa lòng nhu nhu đầu Anh Dạ Mạc.

Đương nhiên đổi lấy bị Anh Dạ Mạc trừng mà thôi.

Anh Thiên Ngạo cũng đi vào nhà ăn, thấy tất cả bọn đệ đệ đã đến đông đủ. Đi theo phía sau không cần phải nói chính là bảo tiêu ngự dụng (tay sai) Hàn Tử Hằng, bắt quá nhìn tư thế hần đi đường tựa hồ có điểm là lạ...

Nhân thần Anh Mị Sí vừa thấy cũng biết xảy ra chuyện gì, tối hôm qua nhất định lại biến thành long trời lở đất. Tưởng tượng đến, hần nhin không được bật cười.

“Người cười cái gì?” Anh Thiên Ngạo đi qua bên người hần, gõ đầu của hần một cái.

“Đệ cái gì cũng chưa nói a...” Không vạch trần còn hơn ác? Anh Mị Sí lẩm bẩm!

“Đại ca, cà phê.” Anh Lạc Ngưng truyền đến một ly cà phê, không thêm đường.

“Đại ca, thổ ti.” Anh Dạ Mạc cũng cầm một khối thổ ti hướng Anh Thiên Ngạo bay tới.

“Đại ca, đây là tương hoa quả.” Anh Húc Kì không rõ đại ca thích khẩu vị gì, trước đây toàn bộ đều do cậu tuyển chọn.

Lúc này có thể nhìn ra một người ngồi ở giữa nhà, hiển nhiên, đãi ngộ này chỉ Anh Thiên Ngạo mới có. Mà được đãi ngộ như nhau cũng áp dụng ở trên người Hàn Tử Hằng.

“Các người cũng quá thiên vị đi, bọn họ đều có ta sao lại không có?”

Anh Mị Sí còn tưởng rằng đại ca sẽ cho hần, thậm chí ngay cả Hàn Tử Hằng cũng có, nào biết đồng tiểu tử này hoàn toàn không áy náy đã trực tiếp cúi đầu ăn bữa sáng.

“Nghĩ? Nhị ca, đệ đây đưa cho nhị ca!” Anh Húc Kì vội vàng bưng ly cà phê cho Anh Mị Sí.

“Quả nhiên vẫn là Kì Kì đối nhị ca tốt nhất, Kì Kì ngoan.” Anh Mị Sí lúc này mới vừa lòng, thân thủ sờ sờ đầu Anh Húc Kì.

“Không phải nói anh không có việc gì thì không được sờ loạn sao!” Anh Dạ Mạc lần thứ hai hung tợn trừng mắt hần.

“Cũng không phải sờ đệ? Chẳng lẽ là ta chỉ sờ Kì Kì không sờ đệ, đệ ghen?” Anh Mị Sí cố ý khiêu khích.

“Anh...”

Đang muốn nói gì đó phản bác lại bị Anh Thiên Ngạo đánh gãy.

“Được rồi, sáng sớm ầm ĩ gì mà ầm ĩ.” Thật là, sáng sớm đã cãi nhau.

“Nói đúng là a, Anh Dạ Mạc, biết sai rồi đi!” Anh Mị Sí nhìn không được cùng mở miệng tiếp lời.

“Anh Mị Sí đệ cũng thu lưới cho ta, đệ mỗi ngày đều động dục tiết không được sao?” Anh Thiên Ngạo lại mở miệng.

Lần này đổi lấy Anh Dạ Mạc không nói gì nhưng đặc ý nhìn Anh Mị Sí. Xứng đáng!

“Đại ca, hôm nay không phải có chuyện cần nói sao?”

Anh Lạc Ngưng xem bọn hần chiến tranh đã xong, thế là mở miệng hỏi Anh Thiên Ngạo vì sao đem bọn họ tập hợp lại.

“Àn, là như vậy...” Anh Thiên Ngạo chậm rãi nói ra người đứng phía sau Lục Phong giúp đỡ....

8. Chương 8

(Quá khứ)

Lúc Anh Thiên Ngạo tiếp nhận Anh Bang, quá trình này cũng không có trôi chảy như trong tưởng tượng.

Ngay lúc đó Anh Bang không chỉ có người ngoài xâm lược không ngừng, còn có bên trong.

Người này kêu Hứa Kính Quốc, y là trợ thủ đắc lực của đường phụ Lí Khiêm, từ còn trẻ đã đi theo Lí Khiêm, hai người đã trải qua nhân sinh phong phong vũ vũ, cuối cùng lúc hơn bốn mươi tuổi, khi đó cũng là lúc Anh Bang đạt tới đỉnh cao.

Lí Khiêm vốn còn có ý đem vị trí bang chủ giao cho Anh Thiên Ngạo, cho nên ở Anh Bang chỉ bảo vài năm, hẳn liền bắt đầu sinh ý rút lui, muốn đem nội sự trong Bang giao cho người trẻ tuổi.

Hứa Kính Quốc chỉ biết Lí Khiêm sẽ đem bang chủ để cho Anh Thiên Ngạo, y cũng không nghĩ tranh vị trí bang chủ, nhưng y cũng không hy vọng bởi vì Lí Khiêm đi rồi sẽ làm cho chính mình thất thế, cho nên y không ngừng hướng Lí Khiêm thỉnh cầu cho y một con đường để ra bên ngoài tự lập, chính là Lí Khiêm vẫn dằn dấy lại, chờ hoãn một thời gian, chờ khi Anh Thiên Ngạo chuẩn bị bắt đầu tiếp quản Anh Bang, lại đối y nói để Anh Thiên Ngạo quyết định.

Hứa Kính Quốc nghĩ đến Anh Thiên Ngạo sẽ xem công lao vất vả cao lớn phần nào sẽ đáp ứng thỉnh cầu của y, nhưng tính toán của y hoàn toàn nhầm lẫn, Anh Thiên Ngạo đã không để ý tới thỉnh cầu của y, còn tại lúc ngày đầu tiên hắn tiên nhiệm đã đem chính mình quăng ra khỏi Anh Bang.

Hứa Kính Quốc hận Anh Thiên Ngạo, y thật không ngờ Anh Thiên Ngạo lại là người ngạo mạn tự đại, cư nhiên mặc người diệt trừ y, không khỏi coi thường Hứa Kính Quốc y. Y cũng không tin tiểu mao đầu này có năng lực gì, y phải đợi nhìn hắn thê thảm đến cầu mình.

Thế là Hứa Kính Quốc ly khai Anh Bang, cũng mang đi hơn phân nửa người trong bang, những người này phần lớn là không tín nhiệm năng lực của Anh Thiên Ngạo, dù sao lấy lúc ấy hắn là thanh niên 24 tuổi, mặc kệ thể nào cũng là rất trẻ, mà Lí Khiêm cư nhiên mạo hiểm đem Anh Bang giao cho một tiểu mao đầu rồi biến mất, nghĩ thế nào cũng cảm thấy hắn quá khùng cuồng.

Hứa Kính Quốc mang theo những người này ở bên ngoài, bắt đầu khắp nơi nhằm vào Anh Bang, nghĩ muốn làm cho Anh Thiên Ngạo không thể không khuất phục, hơn nữa Hứa Kính Quốc đã quen thuộc những hoạt động trong Anh Bang, thường thường dễ dàng khiến cho Anh Thiên Ngạo ngay lúc đó một lần lại một lần khổ cực.

Nhưng y lại không dự đoán được, Anh Thiên Ngạo cũng không có bởi vì điều này mà bị lật đổ, ngược lại dần dần đem Anh Bang chỉnh sửa một phen thành tích sáng mắt, dần dần, nhiều người phục hắn hơn, cũng bởi vì nhiều người phục hắn càng lớn mạnh, thậm chí ngay cả những người đứng ở bên Hứa Kính Quốc cũng đi theo Anh Thiên Ngạo.

Hứa Kính Quốc không nghĩ tới chính mình rơi vào kết cục này, mắt thấy bản thân đã không đường thối lui, y quyết định làm một con bài, y đem Anh Lạc Ngưng bắt đi, làm như vương bài trên tay y.

Y nghĩ dùng sinh mệnh của Anh Lạc Ngưng là có thể đổi lấy nơi sống yên ổn, lại không biết Anh Thiên Ngạo có thể lãnh huyết mặc kệ sống chết của cậu, khi y dùng súng hướng về Anh Lạc Ngưng, Anh Thiên Ngạo lại không hề do dự xoay người rời đi, ngay cả cơ hội để y mở miệng cò kè mặc cả cũng không có.

Y vốn cho rằng Anh Lạc Ngưng không có giới trị lợi dụng, dứt khoát rất muốn giết cậu tiết hận, nhưng lại sợ trên đường náo động, đến lúc đó cục diện của y chỉ sợ sẽ càng thêm khó xử mà thôi. Y lại đột nhiên đem ý niệm trong đầu xoay chuyển, nhìn Anh Lạc Ngưng da thịt nộn nộn như vậy, có lẽ Anh Thiên Ngạo có thể không để ý tình nghĩa huynh đệ, nhưng trên đường có rất nhiều người thích loại mỹ nhân trắng nõn này, hơn nữa cậu lại là tam thiếu gia Anh Bang, nói thế nào vẫn là có giá trị nhất định.

Vốn có thể tìm được cách thoát hiểm mà cảm thấy vui vẻ, tới lúc cuối cùng lại làm sai chuyện tiếp.

Y không nên nghĩ muốn đổi Anh Lạc Ngưng làm càn.

Nếu lúc trước y không làm gì nhiều, có lẽ Anh Thiên Ngạo còn có thể để y một con đường sống, thì sẽ không rơi vào kết cục bị bọn họ quăng xuống biển.

Mà bọn họ vốn tưởng rằng Hứa Kính Quốc sẽ bị biển nuốt sống, lại không nghĩ rằng y còn sống...

*_*_*_*_*

Anh Thiên Ngạo nói, nguyên lai Lục Phong là nghĩa đệ Hứa Kính Quốc, năm đó Hứa Kính Quốc không chết, ngược lại bị Lục Phong đầu đi. Mà mấy năm qua Hứa Kính Quốc tránh ở phía sau chiếc gương, dần

dần đem Lục Phong đẩy lên.

Khó trách, Lục Phong trong bối cảnh này mặc danh kì hiệu nổi lên, nguyên lai là có Hứa Kính Quốc ở sau màn, như vậy, hết thấy nghi hoặc cũng được giải đáp.

Dựa vào tính cách của Hứa Kính Quốc, y nguyên ý chịu thiệt, ít nhất có thể xác định động cơ cũng không đơn giản, chỉ sợ lần này không chỉ hướng về phía Anh Bang mà thôi, mà còn hướng về phía Anh Lạc Ngưng.

Nghe xong Anh Thiên Ngạo tự thuật, mọi người không khỏi lộ ra vẻ mặt phiền toái.

“Nói như vậy, Tam ca có thể nguy hiểm?” Anh Húc Kì bất an hỏi.

“Thật đúng là âm hồn không tiêu tan!” Anh Dạ Mạc cũng có chút oán hận tức giận mắng.

Anh Lạc Ngưng không nói, nghĩ đến hình ảnh ngay lúc đó lòng cậu kinh hãi, thật không ngờ y thể nhưng còn sống?

“Đại ca, vậy hiện tại chúng ta phải làm sao?” Anh Dạ Mạc hỏi.

“Ta cho Mị Sí bắt đầu đi theo bảo hộ Lạc Ngưng.” Hắc cũng là ngày hôm qua biết liền lập tức hạ quyết định, cho nên mới tìm Anh Mị Sí, thuận tiện hỏi kế tiếp nên làm sao.

“Vậy Lục Phong bên kia đâu?” Anh Húc Kì cũng hỏi theo.

“Trong thời gian ngắn y nhất định sẽ hành động, gặp được người của Lục lão đầu phải cảnh giác một chút.”

Anh Thiên Ngạo nghĩ, Lạc Ngưng đối Lục Phong làm ra chuyện như vậy, y nhất định sẽ trả thù. Ai, thật sự không nên lại làm cho Lạc Ngưng lâm vào loại nguy hiểm này, đều do hắc rất xem nhẹ Lục Phong chính là tên côn đồ thấp hèn.

“Lạc Ngưng, đệ yên tâm, sẽ không có việc gì.” Anh Thiên Ngạo trấn an cậu.

Lúc trước để Anh Lạc Ngưng đặt mình trong nguy hiểm, không có thể trước tiên dẫn cậu cứu thoát, hại cậu thiếu chút nữa bị Hứa Kính Quốc cưỡng bạo, việc này đến bây giờ hắc vẫn còn tự trách, cho nên hắc không hy vọng lại làm Anh Lạc Ngưng cuốn vào chuyện nguy hiểm gì.

“À, đại ca.” Anh Lạc Ngưng cười trừ, tựa hồ muốn an lòng Anh Thiên Ngạo.

“Như vậy, hiện tại bắt đầu đề cao cảnh giác.” Anh Mị Sí khó có khi nói một câu tiếng người.

Những người khác cũng đều gật đầu, đồng ý lời hắc.

9. Chương 9

Anh Lạc Ngưng cảm thấy có phần ức chế, liền hướng tiểu hoa viên phía sau hít thở không khí.

Hứa Kính Quốc cư nhiên còn sống?

Nhớ tới tình hình lúc đó, cậu vẫn cảm thấy chán ghét kinh khủng, cái tên lão đầu kia bắt cóc cậu đem đánh đến toàn thân toàn vết thương không nói, cư nhiên đến lúc sau còn muốn cưỡng thương cậu, thật sự là bệnh!

Ước chừng bốn năm trước, cậu mới 22 tuổi, cũng là lúc Anh Thiên Ngạo tiếp quản Anh Bang khoảng một năm thì chuyện phát sinh.

Ngày đó cậu đang từ trường học trở về nhà, vừa mới rời khỏi cửa lớp không lâu đã bị một chiếc xe chạy nhanh đi qua đụng té ngã, từ trên xe xuống có mấy tên đàn ông cường tráng có bịt miệng, có bắt lấy tay cậu, đám bắt cậu mang lên xe, còn buộc cậu uống chất lỏng không biết tên, sau khi cậu ngất đi, chờ cậu tỉnh lại liền phát hiện bản thân đã bị Hứa Kính Quốc trói lại.

Những ngày đầu, Hứa Kính Quốc đối cậu coi như khách khí, cho cậu ăn, cho cậu uống, còn cho cậu ngủ ngon

Mãi đến khi bị Hứa Kính Quốc mang theo cậu đến chỗ đại ca ngã bài, y lấy súng chỉ vào đầu của cậu tuyên bố, nếu đại ca không đáp ứng yêu cầu của y, sẽ một phát oanh đầu cậu.

Nhưng mà đại ca từ nhỏ yêu thương cậu cũng không bởi vậy mà thỏa hiệp, thậm chí ngay cả mày cũng không mặt nhân, còn nói cho Hứa Kính Quốc là hắn không cho y ưu đãi nào cả.

Mới vừa nghe như thế, Anh Lạc Ngưng quả thật cũng hoảng sợ, dù sao đại ca đối cậu rất tốt, nhưng cậu vẫn lựa chọn tin tưởng đại ca, tin tưởng đại ca không cứu cậu nhất định là có lý do.

Nhưng thật ra Hứa Kính Quốc thật không ngờ, từ nhỏ xem bọn hắn tình cảm thâm nặng, nghĩ thấy trời Anh Lạc Ngưng có thể bức Anh Thiên Ngạo đi vào khuôn khổ, nhưng Anh Thiên Ngạo so với hắn tưởng tượng còn khó có thể nắm lấy, chỉ có thể mang Anh Lạc Ngưng về tính toán lại.

Hứa Kính Quốc càng nghĩ càng không cam lòng, mà bắt đầu đem Anh Lạc Ngưng bên người, đánh đập cậu đầy người thương tích.

Vốn chỉ uỷ khuất da thịt cũng không sao, không ngờ Hứa Kính Quốc lúc cùng đường, cư nhiên có ý nghĩ kỳ lạ muốn đem cậu đến một đồng nam nhân có đặc thù mê người coi như trao đổi, cũng từ đó đạt một ít ưu đãi.

Anh Lạc Ngưng biết, vạn nhất cậu thật sự bị trở thành món hàng bán đi thì thật sự xong rồi, cậu phải tự cứu mình mới được, thế là, cậu nhớ tới một người.

Cậu nói cho Hứa Kính Quốc, Bang chủ Mộc Tuyền Bang Đông khu Mộc Tín Xa thích cậu, nhưng bởi vì cậu là thiếu gia Anh Bang cho nên Mộc Tín Xa không dám động cậu, nếu đem cậu làm điều kiện trao đổi với Tín Xa, nhất định có thể đạt được không ít ưu đãi xem như trao đổi.

Hứa Kính Quốc ngay từ đầu cũng không tin tưởng lời Anh Lạc Ngưng nói, đầu tiên là cho người đi thăm dò, thẳng đến lúc người được phái đi nói cho hắn Mộc Tín Xa thật sự đối Anh Lạc Ngưng có ý tứ, hắn cuối cùng mới rơi vào bẫy của Anh Lạc Ngưng.

Kỳ thật, Anh Lạc Ngưng tính toán rất tốt, vừa lúc khi đó thời cơ lại phù hợp, cậu mới có thể vì sống sót mà ra đề nghị bán đứng thân thể, Hứa Kính Quốc một lòng thâm nghĩ làm sao được đến ích lợi lớn nhất, căn bản không có hoài nghi cậu có tâm cơ khác, dù sao nhân chi tương tử, không có gì làm không được.

Nhưng Anh Lạc Ngưng quả thật có tâm cơ.

Bang phái Mộc Tín Xa, lúc ấy chủ lưu Bang phái Đông khu, mà Anh Bang chiếm cứ ở Tây Khu. Vài năm trước, cậu từng đánh bại đánh bại đã cứu Mộc Tín Xa một mạng, lúc ấy Mộc Tín Xa đối cậu từng có hứa hẹn, nếu có cơ hội nhất định sẽ trả cậu phần ân tình này.

Vốn Anh Lạc Ngưng cũng không muốn y báo trả ân tình này, nhưng hiện giờ, cậu phát hiện chính mình nên cùng Mộc Tín Xa giao trả ân tình, cũng tin tưởng Mộc Tín Xa sẽ minh bạch tin tức cầu cứu của cậu, chỉ cần đem cậu đưa đến Mộc Tín Xa kia, nguy cơ tự nhiên có thể giải trừ.

Cũng chính như Anh Lạc Ngưng suy nghĩ, Mộc Tín Xa tiếp kiến Hứa Kính Quốc rồi phái người tới, trực giác tình hình khác thường, y cũng lên phái người đi Anh Bang tra rõ sự tình, biết được Anh Lạc Ngưng bị bắt cóc. Thế là y sẵn sàng đáp ứng điều kiện của Hứa Kính Quốc, bởi vì y đối Anh Lạc Ngưng có hứa hẹn.

Vốn mọi chuyện là nên thuận lợi như vậy, nhưng Anh Lạc Ngưng trăm triệu không nghĩ tới, Hứa Kính Quốc này, cư nhiên trước một ngày buổi tối giao cậu cho Mộc Tín Xa, đối cậu nổi lên tà niệm.

Khi Hứa Kính Quốc đem cái kia vừa thối vừa bẩn nhét vào miệng cậu, Anh Lạc Ngưng phát hiện lý trí gần như bị chặt đứt, tu dưỡng tốt đẹp cũng đã biến mất, cậu đã không quản sẽ có hậu quả gì, muốn cậu giúp hắn làm loại chuyện này, cậu tình nguyện chết tại chỗ!

Không hề chần chờ cậu hướng nơi đó của Hứa Kính Quốc dùng sức một cắn, mùi máu tươi nồng đậm bộc phát, còn Hứa Kính Quốc thống khổ kêu ai.

Hứa Kính Quốc bị cậu như thế, đau đớn một phen quăng cậu đến trên tường, đổ mắt cầm lấy đoản đao bên hông muốn đâm cậu. Vốn Anh Lạc Ngưng nghĩ cậu đã xong đời, nhưng vào lúc này Anh Mị Sí lại xuất hiện, hắn một cước đá bay đoản đao trong tay Hứa Kính Quốc, rồi đá Hứa Kính Quốc quỵ rạp trên mặt đất.

Ngay sau đó Anh Thiên Ngạo cũng xuất hiện, thấy cậu bị chà đạp thành như vậy, vẻ mặt hần hần ý bức tiến Hứa Kính Quốc, súng trong tay để ở huyết thái dương của y, hần vốn muốn bắn vài phát bắn cơ, nhưng Hàn Tử Hằng lại bắt lấy tay hần cầm súng, không biết đối hần nói gì, Anh Thiên Ngạo mới cực không muốn buông súng.

Nhưng Anh Thiên Ngạo trầm được khí, không có nghĩa là Anh Mị Sí trầm được khí, thấy hạ thể Hứa Kính Quốc máu chảy đầm đìa, hung hăng hướng hạ thể y đập vài cái, lập tức bị Hàn Tử Hằng ngăn lại.

Hàn Tử Hằng đem Hứa Kính Quốc mang đi, hai tuần bắt cóc hạ màn.

Anh Lạc Ngưng quyết định chấm dứt nhớ về quá khứ.

Dù sao, cũng không phải ký ức đáng vui vẻ, đã biết Hứa Kính Quốc còn chưa có chết, như vậy y sẽ đối Anh Bang uy hiếp lúc nào đó, chỉ có thể như Anh Mị Sí nói, đề cao cảnh giác.

Nghĩ đến hần thật sự nói được một câu đúng đắn, cậu không khỏi mỉm cười, thật sự rất khó tưởng tượng đây là từ trong miệng hần nói ra.

Bình thường, khi người đang nói xấu một người, người này sẽ xuất hiện ở phía sau người – đây là đạo lý, rất là huyền diệu. Tuy rằng Anh Lạc Ngưng chỉ “Nghĩ” mà thôi, thanh âm Anh Mị Sí lại từ phía sau truyền tới.

“Xem ra đệ tâm tình không tồi, đang cười gì?”

Kỳ thật Anh Mị Sí có điểm lo lắng tư tưởng của Lạc Ngưng bị ảnh hưởng, cho nên mới đi theo phía sau cậu, nhưng lại nhìn thấy cậu không biết vì sao cười ngây ngô.

Đương nhiên, Anh Lạc Ngưng không có khả năng nói cho hần nguyên nhân.

“Chỉ cảm thấy không khí nơi này rất tốt, rất thoải mái.” Anh Lạc Ngưng tùy tiện tìm lý do cho qua.

“Phải không?” Anh Mị Sí đương nhiên biết không phải, nhưng hần cũng không muốn tiếp tục truy vấn, chỉ cần Anh Lạc Ngưng không bị ảnh hưởng thì tốt rồi.

“Đương nhiên.” Anh Lạc Ngưng mỉm cười đối hần.

“Đúng rồi, Lạc Ngưng. Từ giờ trở đi, một bước đệ cũng không được rời khỏi ta, biết không?” Anh Mị Sí đột nhiên nghĩ hần phải cùng Anh Lạc Ngưng nhấn mạnh chuyện này một chút.

“Ca ca nói như vậy dường như không đúng đi? Là ca ca phải bảo vệ đệ, hần là một bước ca ca cũng không được rời khỏi đệ sao?” Anh Lạc Ngưng cảm thấy, vì sao chỉ cần bắt bẻ Anh Mị Sí thì lại cảm thấy là lạ?

“Sao lại không? Ta thật cảm thấy đều giống nhau a.” Anh Mị Sí mới không cần, dù sao ai cũng không được rời khỏi ai là được rồi.

“Hảo, đệ đã biết.” Anh Lạc Ngưng cười khẽ.

10. Chương 10

Anh Lạc Ngưng nói muốn về trong phòng nghỉ ngơi, Anh Mị Sí rất khó có khi để cho cậu ly khai.

Hần một mình một người ở lại trong vườn hoa, lúc này, hần rơi vào ký ức...

Lúc chín tuổi năm ấy hần bị bắt dưỡng, nhưng hần cũng không phải cô nhi, hần có ba ba mẹ mẹ.

Hần cũng không thích cái nhà kia.

Ba ba cùng mẹ mẹ, lúc còn rất trẻ sinh ra hần, hai người không để ý người trong nhà phản đối kết hôn, sau đó sinh hạ hần.

Đôi vợ chồng trẻ tuổi không hiểu khó khăn nhân gian, đợi cho đứa nhỏ sinh ra, mới biết được thế giới này cái gì cũng phải tiền. Thế là cha mẹ hần bắt đầu cãi lộn kịch liệt, phụ thân hần bắt đầu đánh đập mẫu thân, thậm chí ngay cả lúc ấy không có năng lực phản kháng cũng bị lấy vạ.

Theo ký ức hần nhớ tới nay, hần cơ hồ ba ngày một trận nhẹ, năm ngày một nặng, vài lần hần cảm thấy chóng đờ không nổi, nghĩ đến cứ như vậy chết đi. Nhưng có lẽ trong tiềm thức của hần có ý chí sinh tồn mãnh liệt, cho nên vẫn một lần lại một lần còn sống.

Sau này, cuối cùng mẫu thân chịu không nổi, bỏ ba ba hần rời đi, nhưng không đưa hần theo cùng. Hần vĩnh viễn nhớ rõ mẫu thân trước buổi tối một ngày rời đi, không biết đối với điện thoại đầu kia nói với ai như thế.

“Ta không thể mang theo tiểu hài tử, hần chỉ biết trở thành trói buộc của ta.”

Lúc ấy hần tỉnh tỉnh mê mê, còn không kịp hỏi mẫu thân, cái gì là trói buộc? Cảm giác vừa tỉnh lại, cũng chỉ còn lại phụ thân.

Mẫu thân rời đi ngày đó là buổi sáng, hần thấy ánh mắt phụ thân trưởng hồng, thô bạo quăng ném đồ vật, bên còn rống giận.

“Nữ nhân chết tiết kia! Cưng nhiên rời đi, trời giết nát rữa...”

Hần ở một bên bị dọa choáng váng, bởi vì, mỗi khi phụ thân tức giận, chính là lúc muốn đánh người.

Quả nhiên, khi phụ thân nhìn thấy hần đứng ở một bên bị dọa ngốc, không nói hai lời liền đem hần kéo lại đánh một trận tàn nhẫn, đánh không đủ còn bóp trụ cổ hần hung tợn đối hần nói.

“Người sao không chết đi, đều tại người! Đều tại người đem cuộc đời của ta làm hại thâm! Ta muốn giết người! Ta muốn giết người!”

Kỳ thật lập tức hần có nghĩ tới, chết như vậy cũng tốt, ít nhất hần cũng sẽ không sợ hãi nữa. Nhưng không biết vì sao, hần vẫn đổi tên phụ thân muốn giết chết hần gian nan mở miệng:

“Ba... Ba... Thả.. con.. ra, con... cam đoan.. sẽ.. giúp.. ba.. ba kiếm.. rất nhiều.. rất nhiều..rất.. nhiều.. tiền...”

Thật đáng buồn chính là, lúc trước mặc cho hần khóc thê nào cũng không buông tay, lại nghe đến chữ “Tiền”, ánh mắt nhất thời sáng lên, hơi chút bình tĩnh lại.

Cảm giác được phụ thân dao động, ngay sau đó hần nói:

“Phải.. thật.. con.. có... có thể... có được tiền.. ba.. không tin.. lời.. con.. nói.. Lập tức.. Đi lấy... tiền...về.. cho ba...”

Phụ thân hần bán tín bán nghi buông lỏng bàn tay ra bóp trụ cổ hần, nhưng như trước độc miệng:

“Nhìn người cũng không có lá gan dám gạt ta, buổi tối trước sáu giờ cầm tiền về nhà, nếu không có được tiền, xem ta chính người làm sao!”

“Con... con... lập tức đi.” Hần cơ hồ là té chạy ra ngoài.

Có lẽ lúc ấy tuổi còn quá nhỏ, cũng có lẽ là, cho dù gia đình làm hần thống khổ như vậy, nhưng dù sao đây cũng là nơi hần duy nhất có thể đi, cho nên hần cũng không có bất kỳ ai để cầu cứu...

Tối buổi tối, hần thật sự cầm một ngàn khối về nhà.

Phụ thân hần cười lệch hàm, cũng không truy vấn tiền là từ đâu tới, là trộm? Là cướp? Chỉ vui vẻ cầm tiền ra khỏi cửa.

Hần nhớ rõ ngày đó hần đói bụng cả ngày cũng chưa ăn gì.

Mãi đến sau này, thật sự theo như lời hần thì kinh tế nhà hần có chút phát triển. Nhưng số lần hần bị đánh cũng không giảm bớt, phụ thân hần ăn uống càng lúc càng nhiều, chỉ cần hần lấy tiền không đủ cho y, vẫn đem hần đánh đến chết khiếp, sẽ đem hần ném ra khỏi cửa muốn hần đi lấy tiền.

Hần biết, có mấy thúc thúc bá bá rất kỳ quái, tổng thích ôm hần đối hần lại hôn lại niết, nói hần thật xinh đẹp, thật đáng yêu, còn đối hần nói nếu cho bọn họ sờ sờ, hôn nhẹ, liền mua mấy thứ cho hần ăn, mua mấy món đồ chơi cho hần ngoạn. Cho nên hần mới có thể nghĩ đến, nếu hần đi tìm thúc thúc bá bá này, có thể sẽ có tiền.

Ngày đó tới nay, có đôi khi, bọn họ không chỉ hôn hấn, còn có thể ngậm nơi đó của hấn, mà có đôi khi, cũng sẽ kêu hấn ngậm bọn họ làm sao, hấn tuy rằng cảm thấy rất thối, cảm giác rất chán ghét, nhưng là chỉ cần có tiền, hấn cũng không quản. Nhưng hấn rất chán ghét bọn họ bính phía sau của hấn, có một lần có một bá bá muốn đem thứ đó nhét vào của hấn, sợ tới mức hấn hoá đá, còn không cẩn thận đã thương đối phương, bị đối phương đánh không nói, ngay cả tiền cũng không có, về nhà đương nhiên lại bị phụ thân ngược đãi.

Sau khi hấn bắt đầu hiểu được, khi bọn họ muốn sờ hấn, hôn hấn thì phải lấy tiền trước, còn muốn hiểu được sát ngôn quan sắc, vạn nhất đối phương là loại muốn nhét thứ đó vào trong người hấn, hấn sẽ thừa dịp cần thương đối phương rồi cầm tiền trốn.

Cuộc sống trôi qua đã hơn một năm, hấn cuối cùng mới gặp Lí Khiêm.

Hấn vốn nghĩ Lí Khiêm cùng những người khác không khác biệt, cũng là muốn hấn làm lại chuyện này, nhưng Lí Khiêm rất kỳ quái, chưa bao giờ sờ hấn, chỉ muốn hấn lẳng lặng bởi y đọc chuyện xưa hoặc là xem TV. Hấn một tuần hoặc hai tuần sẽ đến gặp y một lần, cho hấn tiền cũng rất đủ. Lí Khiêm cũng nói với hấn, không có tiền thì gọi điện thoại cho hấn, không cần đi ra bên ngoài gặp những người khác làm loại chuyện này.

Cho nên sau khi gặp Lí Khiêm, hấn cảm thấy vui vẻ hơn, bởi vì hấn không cần lại đi làm loại chuyện hấn chán ghét.

Hấn luôn đem tiền Lí Khiêm cho hấn trộm giấu lại, cứ một chút một chút đưa cho phụ thân hấn, bởi vì hấn biết, nếu không như vậy, phụ thân hấn nhất định sẽ càng ngày càng tác cẩu vô độ.

Đáng tiếc bốn tháng sau, vẫn bị phụ thân biết, phụ thân trong lúc vô tình lục lọi thấy hấn có nhiều tiền thì hoảng sợ, ép hỏi hấn làm sao lại có nhiều tiền, hấn đành phải nói từ trước tới nay bán đứng thân thể kiếm tiền cấp phụ thân.

Phụ thân lúc sau mới phản ứng, thế nhưng không phải cảm thấy bản thân nên xin lỗi hấn, mà là cảm thấy thật tốt quá, hấn sau này không lo ăn mặc, muốn hấn cùng Lí Khiêm rút ra càng nhiều tiền cung hấn chi tiêu.

Hấn vốn nghĩ Lí Khiêm sẽ sinh khí, dù sao cái gì y cũng chưa cho hấn làm, nhưng Lí Khiêm chỉ cười cười, hỏi muốn bao nhiêu mới đủ?

Hấn nhớ rõ hấn lập tức khóc, Lí Khiêm còn vỗ lưng an ủi hấn.

Lại qua một đoạn thời gian, hấn cùng với phụ thân nổi lên tranh chấp, bởi vì phụ thân muốn hấn đi lấy càng nhiều tiền trở về, hấn thật sự không muốn cho y tiêu tiền của Lí Khiêm.

Lần đầu tiên, hấn phản kháng phụ thân, kết cục đương nhiên toàn thân bị đánh đầy là vết thương.

Ngày đó vừa lúc cũng là ngày hấn cùng Lí Khiêm ước định gặp mặt, tuy đã tới rồi thời gian ước định, nhưng hấn cũng không tính đi gặp Lí Khiêm, bởi vì hấn cảm thấy đã không muốn sống nữa.

Nhưng thật không ngờ, Lí Khiêm lại như chúa cứu thế xuất hiện ở nhà hấn, ôm lấy người hấn bị đánh toàn thân là vết thương quỳ rạp trên mặt đất.

Sau đó Lí Khiêm đối phụ thân nói.

“Ta muốn thu dưỡng đứa nhỏ này”.

Phụ thân đương nhiên vui vẻ, cùng Lí Khiêm hưng hăng viết một số tiền liền bỏ lại hấn.

Năm ấy, hấn chín tuổi, được Lí Khiêm chính thức thu dưỡng.

11. Chương 11

Sau đi được Lí Khiêm thu dưỡng, hấn mới hiểu được cái gì tên ” Nhà “, ở đây, có phụ thân ôn nhu, còn có ca ca bởi hấn.

Cá tính hắn có thể là trời sinh lạc quan, cho dù ở giữa hoàn cảnh này lớn dần, cũng không gặp tính cách hắn xoay chuyển, điểm ấy nhưng thật ra khiến Lí Khiêm yên tâm không ít.

Nhưng kỳ thật Anh Mị Sí biết, là Lí Khiêm dùng cách thương yêu bao dung hắn. Hắn vốn không hiểu cái gì là tình thương của cha mẹ. Nhưng Lí Khiêm lại cho hắn, với hắn mà nói, người của hắn sinh là từ khi được Lí Khiêm thu dưỡng mới chính thức bắt đầu, hắn không muốn nhớ lại ký ức dơ bẩn trước kia, lại càng không muốn sống ở trong quá khứ.

Mỗi ngày mỗi ngày hắn đều rất vui vẻ, nhất là sau khi Anh Lạc Ngưng đi vào này, lại như vậy.

Lần đầu tiên thấy Anh Lạc Ngưng, hắn cảm thấy bản thân bị hấp dẫn, nhìn Anh Lạc Ngưng trong sáng đáng yêu khiến người gặp người thích, hơn nữa cuối cùng hắn cũng có đệ đệ.

Bắt đầu từ khi đó, Anh Lạc Ngưng rất ôn ôn nhu nhu, tuy cậu là nam sinh, nhưng mà hắn cùng đại ca, Hàn Tử Hằng lại không giống, bọn họ luôn chơi đến tận buổi tối về nhà, nhưng Anh Lạc Ngưng luôn khô ráo sạch sẽ, làn da lại phấn nộn phấn nộn, thoát nhìn phi thường đáng yêu.

Hắn cũng thích nghe Anh Lạc Ngưng dùng thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu gọi hắn “Nhị ca”, luôn làm cho hắn cảm thấy đặc biệt vui vẻ, cho nên có đôi khi rất cố ý chọc ghẹo cậu, đệ cậu hô hắn Nhị ca, Nhị ca. (có thể là phúc hắc quý sắc công a~.)

Thời kỳ trưởng thành, hắn bắt đầu phát hiện hắn đối Anh Lạc Ngưng có một cỡ cảm giác khó có thể nói rõ, không biết vì sao bản thân hắn muốn cả ngày nhìn thấy cậu, nghe cậu nói nói, nếu cậu không để ý tới chính mình trong lòng hắn sẽ khó chịu, cũng hiểu được mỗi lần nhìn thấy cậu cũng rất muốn sờ sờ mặt cậu, thậm chí muốn hôn nhẹ cậu.

Ngay từ đầu, hắn kháng cự loại cảm giác này, nói sao cũng đệ đệ của mình, lại đều là nam nhân. Nhưng một đoạn thời gian sau, cá tính tự do không bị cản trở làm hắn cảm thấy bình thường, dù sao nam nhân cùng nam nhân cũng có thể a, hơn nữa Anh Lạc Ngưng cũng không phải đệ đệ chân chính.

Nghĩ đến cũng làm hắn cảm thấy nhớ mong, dù sao hắn chính là thích Anh Lạc Ngưng.

Nhưng hắn rất lo lắng, Anh Lạc Ngưng có cùng cảm giác với hắn không? Vạy nhất nếu Anh Lạc Ngưng không thích hắn, hoặc là không thể nhận nam nhân, vậy hắn nên làm sao?

Hắn sợ, hắn sợ dọa đến Anh Lạc Ngưng, cũng sợ bản thân bị cự tuyệt, cho nên một mực cùng đợi thời cơ tốt, nhưng hắn thật không ngờ, chờ đợi đã lâu năm.

Hơn nữa năm đó nhảy ra tên hôn đản Hứa Kính Quốc, đối Anh Lạc Ngưng làm loại chuyện này, ở trong lòng cậu bóng ma vẫn vờ, làm cậu đối nam nhân có một tia sợ hãi, hại hắn phải chờ đợi thêm bốn năm.

Thẳng đến đêm đó ở Dạ Sắc không chế không được bản thân hôn cậu, hắn mới đột nhiên kinh giác, hắn thật sự đã đợi rất nhiều năm.

Mà hiện tại, hắn không nghĩ đợi, đã muốn nhắm nháp qua Anh Lạc Ngưng mỹ hảo, căn bản quay về không được.

“Lạc Ngưng, ta thật sự không đợi nổi nữa rồi...” Anh Mị Sí có chút dăm chiêu lăm bằm lầu bầu.

*_*_*_*_*

Anh Lạc Ngưng cùng Anh Mị Sí vội vội vàng vàng một trước một sau đi vào Dạ Sắc.

Cảnh tượng trước mắt thật sự vô cùng thâm thẳm.

Cả không gian lầu một để tiếp khách không có một chỗ nào toàn vẹn, ghế dựa, cái bàn không phải thiếu chân cũng là đứt chân, càng miễn bàn đến ly cốc, chén đĩa gì, những loại rượu sang quý cũng toàn bộ đều bị quăng ném trên mặt đất, tác phẩm không đẹp không giá trị thì cũng phải vất đi, bên trong còn có vài nhân viên bị đá thương trên mặt đất.

Không khó có thể nhận ra nơi này vừa trải qua một đồng hỗn loạn phá hủy.

Nhìn Anh Lạc Ngưng đã tới, một gã nam quan vẫn tránh phía dưới cái bàn cuối cùng mới dám lộ đầu ra, gã vội vàng đem chuyện vừa mới xảy ra nói cho Anh Lạc Ngưng.

Hôm nay là thứ hai, Dạ Sắc cố định hai ngày nghỉ lễ, nhân viên bên trong cũng ít đi, trừ bỏ vài tên bảo tiêu ở ngoài, cũng chỉ có một ít nam, nữ công quan* ngụ ở lầu ba mà thôi.

* Công quan: ám chỉ những người quan hệ thể xác

Buổi chiều ước chừng bốn giờ, mấy công quan tụ ở lầu một uống trà nói chuyện phiếm, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền đến một tiếng nổ, như là có xe đụng phải vào, còn không chưa rõ phát sinh chuyện gì, đã thấy vài tên bảo tiêu bị đánh văng vào trong, sau đó hơn hai mươi tên hắc y cầm dao súng còn gây vọt vào, bắt đầu đập phá đồ đạc trong nhà hàng, chỉ cần nhìn tới cũng không buông tha, nhóm công quan ngay tại chỗ sợ tới mức bay tán loạn, mặc dù có những người may mắn chạy thoát, nhưng vẫn có vài tên quan công bị mang đi.

Y tính may mắn, tránh ở dưới bàn không bị phát hiện, thừa dịp bọn họ rời đi y mới vội vàng gọi điện cầu cứu, nhưng không dám tùy tiện đi ra ngoài, rất sợ bọn họ quay đầu lại, thẳng đến khi nhìn thấy Anh Lạc Ngưng đến mới an tâm.

Nguyên lai, đây là kết tác của Lục Phong.

Anh Mị Sí trước tiên đem nhân viên bị thương đi xử lý, còn một đồng lõa xộn này, đại khái mất một thời gian dọn dẹp. Lục Phong đúng là khôn khéo, cố ý chọn mấy ngày lễ đến phá hoại, nếu như bình thường, lực lượng canh phòng rất nghiêm ngặt, cũng không đến nỗi sẽ thảm thế này, xem ra hần tính toán rất tốt.

Mà Anh Lạc Ngưng từ lúc đi vào thủy chung không nói một câu, Anh Mị Sí vừa nhìn cũng biết cậu đang sinh khí, hơn nữa là phi thường sinh khí.

“Lạc Ngưng, có khỏe không?” Anh Mị Sí hỏi.

Nhưng Anh Lạc Ngưng không muốn mở miệng.

Ai, Anh Mị Sí thở dài. Mỗi khi Anh Lạc Ngưng sinh khí, thì cậu sẽ không giống người bình thường chửi ầm lên, mà sẽ giống như bây giờ không nói một câu, nhìn như bình tĩnh, kỳ thật toàn thân đều tản ra tức giận mãnh liệt.

Cũng khó trách Anh Lạc Ngưng lại sinh khí, nhìn xem cảnh tượng trước mắt này, tổn thất không như bình thường, thậm chí a...

Anh Lạc Ngưng bắt đầu đi qua đi lại nhìn hàng ngũ, nhìn nhìn tình hình, cuối cùng mới mở miệng.

“Nhị ca, đệ muốn yên tĩnh.”

“Vậy đệ lên lầu đi, ta xử lý một chút chỗ này, từ từ sẽ lên đi tìm đệ.” Anh Mị Sí nghĩ như vậy cũng tốt, nên để cậu một chỗ một chút đi.

“Ân, cảm ơn, đệ lên trước.” Thế là Anh Lạc Ngưng đi lên tầng năm.

*_*_*_*_*

Anh Lạc Ngưng ở trong phòng đi qua đi lại.

Vừa mới thấy thảm trạng, cậu cảm thấy quả thật nhanh bị tức điên, hơn nữa lại có vài người bị mang đi, cậu cảm thấy đây không phải là một vấn đề có thể tạm thời gác lại, nếu chậm từng bước, tên lão biến thái kia tuyệt đối sẽ tra tấn chết người của cậu.

Nhưng vấn đề là, hiện tại cậu nên làm gì?

Lục Phong hiển nhiên nhằm vào lần trước y bị khuất nhục* mà đến, bằng không cũng không hành động nhanh như thế.

*Khuất nhục: áp bức và lăng nhục.

Vốn không cần lo ngại nhiều, nhưng hiện tại biết phía sau còn có Hứa Kính Quốc, nhiều ít nên phòng bị, hơn nữa Lục Phong không hề cố kỵ dám động đến địa bàn bọn họ, trong đó nhất định có âm mưu, nếu tùy tiện hành động, cũng không phải sáng suốt.

Nhưng Lục Phong lại mang người của cậu đi, cậu cho dù có thể coi thường tổn thất này, cũng không thể không lo lắng những nhân viên một sớm một tối.

Cho dù cậu nghĩ thế nào, đều cảm thấy đau đầu, dường như không thể vẹn toàn đôi đường, nếu cậu rơi vào nguy hiểm, cậu chính là người phải hy sinh. Đương nhiên lúc này là không có khả năng, cho dù cậu muốn đi, các ca ca cũng không cho cậu làm như thế, còn những người kia, cũng không phải cậu không muốn cứu. (Đoạn này chém hơi nhiều, vì ý chung chung quá).

Anh Lạc Ngưng có điểm phiền toái đưa tay đánh song cửa vài lần, giờ phút này rất khinh bản thân vô năng vô lực.

Có lẽ cậu đã không phát hiện Anh Mị Sí xuất hiện, thẳng đến khi tay bị một cổ lực ám áp bắt lấy mới đột nhiên quay qua.

12. Chương 12

“Lạc Ngưng, đừng đánh vào cửa, vạn nhất bị thương thì sao?”

Anh Mị Sí vừa vào đã thấy Anh Lạc Ngưng không ngừng lấy tay đánh vào song cửa, không nghĩ nhiều đã lập tức đến bên cậu cầm tay ngăn lại.

Hắn biết Anh Lạc Ngưng đang phiền.

Nhận thức cậu đã nhiều năm, mỗi một hành động thói quen của Anh Lạc Ngưng hắn đều xem ở trong mắt, hơn nữa ghi tạc trong lòng. Tỷ như lúc bất an sẽ cắn môi, suy nghĩ không được sẽ đánh vào vách tường, đương nhiên lần này là đánh vào song cửa kính.

“Ca đã tới lúc nào?” Anh Lạc Ngưng ngượng ngùng cười cười, thu hồi tay bị cầm.

“Nghĩ cái gì mà suy tư như vậy? Ngay cả ta đến cũng không phát hiện?”

“Không có a, nào có nghĩ gì...” Anh Lạc Ngưng cười ngây ngô.

“Ta biết, kỳ thật... Là đang nghĩ muốn ta đi?” Anh Mị Sí muốn dời đi không khí hiện tại, lại bắt đầu trên ghẹo Anh Lạc Ngưng.

Nhưng Anh Lạc Ngưng nhìn hắn thở dài.

“Đã tới nước này ca còn nói giỡn a...”

Mắt thấy không khí thật sự rất ngưng trọng, Anh Mị Sí đành phải thu rút tư tưởng trên ghẹo, hắn đem Anh Lạc Ngưng kéo vào người, sau đó ôm lấy cậu.

“Nhị ca?” Anh Lạc Ngưng nghĩ hắn còn muốn ngoạn a?

Nhưng Anh Mị Sí cũng không ý tứ có khác, hắn chỉ là ôm chặt Anh Lạc Ngưng, rồi mới nói:

“Lạc Ngưng đệ yên tâm, Lục Phong bên kia ta đến xử lý, đệ chỉ cần an tâm đợi là được rồi.”

“Chẳng lẽ, ca có biện pháp gì sao?” Anh Lạc Ngưng hỏi.

“Đó là nhất định, ta chính là Anh Mị Sí da!” Hắn đắc ý nói.

“Cho nên ca muốn làm gì?” Anh Lạc Ngưng thật sự rất muốn biết.

“Cái gì cũng không được hỏi, đệ cứ chờ đi.” Anh Mị Sí nói.

“Vậy... Được rồi...” Anh Lạc Ngưng vốn muốn nói thêm gì đó, nhưng ngẫm lại vẫn là quên đi.

Tuy cậu tin tưởng năng lực Anh Mị Sí, nhưng trong lòng luôn luôn có cỗ bất an ần ần, này lại là chuyện gì?

“Như vậy, Lạc Ngưng, trước giao cho ta một đơn thuốc nâng cao tính thần đi!” Đột nhiên Anh Mị Sí tà cười một mặt nổi lên khuôn mặt.

Anh Lạc Ngưng còn không kịp hỏi thuốc trợ tim gì? Đã phát hiện cảm bị Anh Mị Sí nâng lên, dùng miệng hắt một ngụm hôn lên cậu. Trong nháy mắt trong đầu Anh Lạc Ngưng chỉ có một ý tưởng, cậu nghĩ, Anh Mị Sí cứ nhiên lại hôn cậu, lần trước cũng là ở đây bị hắt hôn trụ, chẳng lẽ, phong thủy gian phòng này có vấn đề sao?

Cảm thụ được Anh Mị Sí hôn, lúc này hắt rất ôn nhu, động tác rất nhẹ rất nhỏ, Anh Lạc Ngưng hoàn toàn quên bản năng từ chối. Cậu phát hiện, cũng không chán ghét Anh Mị Sí hôn cậu, ngược lại còn muốn càng nhiều. Kinh giác bản thân sao lại có loại ý niệm này trong đầu, Anh Lạc Ngưng đột nhiên đẩy hắt ra, vốn đang hưởng thụ cái miệng nhỏ nhắn mê người, vẻ mặt Anh Mị Sí khó hiểu.

Anh Lạc Ngưng vẻ mặt xấu hổ, miễn cưỡng cười trừ.

“Như vậy đủ rồi đi...”

Rồi chạy trốn chết. Anh Mị Sí mờ mịt đứng tại chỗ. Hắt nghĩ, đây là lần thứ hai bị Anh Lạc Ngưng cự tuyệt.

*_*_*_*_*_*

Ngày hôm sau, Anh Mị Sí mang theo vài thủ hạ tín nhiệm đi tìm Lục Phong.

Xe tiến đến một chỗ ở tư nhân, xem những bài trí xung quanh, không khó tưởng tượng tính cách chủ nhà này, hết sức xa hoa khoe khoang, một chút mỹ cảm đều không có. Đi vào bên trong lại phát hiện, hắt cũng không nhìn, một mảnh vàng óng ánh vàng, hắt thậm chí hoài nghi ngay cả WC cũng mạ vàng đi?

Anh Mị Sí lừa Anh Lạc Ngưng. Hắt chỉ nghĩ đơn giản muốn nhanh chóng giải quyết mọi chuyện, phương pháp gì cũng không có, hắt không nghĩ nhiều như thế, hắt chỉ muốn Anh Lạc Ngưng có thể yên tâm sớm một chút.

Cho nên hắt tới gặp Lục Phong, cho dù phía sau có Hứa Kính Quốc, hắt cho rằng cũng không là gì cùng lắm thì hắt làm Lạc Ngưng phiền lòng, có thể coi như vậy. Lục Phong chậm rãi từ trên lầu đi xuống từng bậc thang, nhìn người tới là Anh Mị Sí, đầu tiên là giả vờ giả vệt một phen.

“Nhị thiếu gia? Thật sự là khách ít đến a.”

“Các người đây là đạo đãi khách gì?! Nhìn thấy nhị thiếu gia đến phải ngâm nước pha trà, còn không nhanh đi lấy trà quý nhất ra đây!” Lục Phong đối người dưới y trách cứ.

“Không cần phiền toái, ta không uống trà, hơn nữa ta cũng muốn giải quyết nhanh mọi chuyện xong xuôi sẽ đi ngay.” Anh Mị Sí không nghĩ uống, vịn nhất ở bên trong cho y bỏ thêm thứ gì hắt chịu đựng không nổi.

“Nếu nhị thiếu gia đã nói vậy, cũng đừng trách ta thất lễ. Không biết hôm nay có chuyện gì làm phiền thiếu gia tới đây một chuyến?” Lục Phong giả ngốc, y đương nhiên biết nguyên nhân.

“Đến xem thân thể Lục lão ngài hảo không?” Anh Mị Sí chủ ý nhìn y, ánh mắt khinh chơn.

Câu ân cần thăm hỏi này làm sắc mặt Lục Phong một trận xanh, một trận trắng, hồi tưởng lại trải qua đêm đó, thật sự rất bi tráng, làm cho hắt cơ hồ một tuần cũng không xuống giường được.

“Thật sự cảm ơn nhị thiếu gia quan tâm a.” Lục Phong cắn răng phần hận nói.

“Không cần khách khí. Bất quá hôm nay ta còn có chuyện khác so với ân cần thăm hỏi ngài quan trọng hơn nha!” Anh Mị Sí ngừng cười, nhìn màu sắc mặt hắt chỉ biết đêm đó có bao nhiêu thảm thiết.

“Ác? Không biết là loại chuyện gì?” Lục Phong vẫn tiếp tục giả ngu.

“Lục lão, tất cả mọi người là người sáng suốt, ngài cho người đập phá Dạ Sắc, hại chúng ta tổn thất thảm trong chuyện này, ngài đã quên nhanh như vậy?” Ánh mắt Anh Mị Sí nhất thời lạnh lên.

“Ta cho người đập phá Dạ Sắc? Nhị thiếu gia, nói chuyện phải có chứng có cứ a, không lẽ mắt người thấy ta?”

Lục Phong thái độ làm người giáo quyết, y đã sớm bảo thủ hạ khi đập phá thì đem người trong khách sạn đi, camera trong ngoài đều bị phá hư, không có căn cứ thực tế chính xác nói bọn chúng phá hoại?

“Lục lão, trong lòng chúng ta đều đều biết, ngài cũng không cần làm bộ làm tịch gì.” Anh Mị Sí cảm thấy hắn bắt đầu mất kiên nhẫn, đối loại người dám làm không dám nhận hắn luôn luôn không có hảo cảm.

“Ta là thật sự không hiểu người đang nói gì?” Lục Phong giả ngu nhưng thật ra rất khoái trá, y thật muốn nhìn Anh Mị Sí có thể cùng y kéo dài bao lâu?

Lúc này, trên lầu truyền đến tiếng thủy tinh vỡ vụn, đánh gãy cuộc nói chuyện. Anh Mị Sí sâu sắc nhận thấy được, bên trên nhất định có người, hơn nữa chính là công quan Dạ Sắc bị mang đi.

“Trên lầu là có người đi!” Anh Mị Sí tuy rằng là hỏi, nhưng ngữ khí là khẳng định.

“Người? Trên lầu đương nhiên là có người a, nhất định là a Tang quét dọn không cẩn thận làm rơi cái ly của ta, nói năng cái ly kia rất đắt tiền!”

Lục Phong biết, đây là một trong những nam công quan vừa nãy trong phòng cùng y ôn tồn, tên đó nhất định biết nhị thiếu gia đến đây nên muốn phát ra tin tức cầu cứu, y mới không có khả năng cho tên đó toại nguyện, thế là ý bảo một đầy tớ lên xem. Nhưng Anh Mị Sí lại đứng lên.

“Lục lão, nếu ngài không ngại, ta có thể đi lên thăm một chút không?”

“Nhị thiếu gia, trên lầu đang dọn dẹp, vẫn là đừng lên.” Lục Phong cũng biết hàm ý của hắn, vội vàng đứng lên ngăn trở đường đi.

“Nếu ta muốn đi lên thì ngài phải làm thế nào đây, nói thật ra, người ở trên lầu là công quan Dạ Sắc chúng ta đi!”

Cả người Anh Mị Sí phát ra một cổ hàn khí, Lục Phong lần đầu tiên tiếp xúc bộ dạng này của hắn nhiều ít có phần run như cây sậy, nhưng dù sao cũng ở trong địa bàn của y, y cũng không cho rằng Anh Mị Sí có năng lực kiêu ngạo.

“Nhị thiếu gia, người xông vào như vậy dường như không đúng phận phải không? Hơn nữa nói ở địa bàn người khác làm loại chuyện này là không tốt lắm nha?” Lục Phong nói.

13. Chương 13

“Nếu ta nói nhẹ nhàng không được, vậy đừng trách ta mạnh bạo.”

Anh Mị Sí nói vừa xong, thủ hạ đi theo liền hiểu ý của hắn, bắt đầu cùng thủ hạ Lục Phong xông vào nhau ẩu đả.

“Lục lão, người nếu không nhường đường thì đừng trách ta.” Anh Mị Sí nhìn Lục Phong trước mắt.

Lục Phong muốn lấy khẩu súng bên hông ra, nhưng Anh Mị Sí sớm đoán được y sẽ có chiêu này, nhân lúc y đang đưa tay với khẩu súng trên người đã một cước đá văng súng của y ra, thuận tiện đá vào bụng y, Lục Phong đau đến ôm bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất.

“Lão già này, về điểm này của ta người không biết sao?” Anh Mị Sí cười, cong người nhặt khẩu súng lên.

Anh Mị Sí giơ súng hướng lên trần nhà mở càn, chỉ đầu Lục Phong, ngay tại chỗ mọi người đình chỉ động tác. Hắn dùng ánh mắt ý bảo một thủ hạ tới trói Lục Phong lại.

“Đều đi ra ngoài, ai chậm một bước lão gia hỏa này sẽ không còn.” Anh Mị Sí nói.

Cái trán Lục lão đầu đỏ mồ hôi lạnh liên tục, sợ theo như lời Anh Mị Sí một súng bắn xuyên qua y, vội vã đối thủ hạ quát:

“Còn đứng sững ở đó làm gì! Đều đi ra ngoài cho ta!”

Đợi cho tất cả lui ra ngoài, Anh Mị Sí đưa súng trên tay cho thủ hạ, muốn hắn trong coi Lục Phong, cũng đối một thủ hạ nói:

“Người theo ta lên lầu.”

Trên lầu hai, mở cửa phòng ra, ánh vào mắt là cảnh tượng cùng mùi máu xông vào mũi, Anh Mị Sí nhin không được nhú mảy. Trong phòng thăm tuyết trắng, thậm chí trên ga giường còn có vài vết máu, còn có dính chất lỏng lầy dính, trong không khí cũng có mùi máu tươi, không cần nhiều lời cũng biết lão gia hỏa này vừa ở trên lầu làm gì.

Đi tới phía trước vài bước, nhìn thấy một nam nhân trần trụi quỳ rạp trên mặt đất. Anh Mị Sí ý bảo thủ hạ đưa y nâng đứng lên, nam nhân được nâng đến trên giường, Anh Mị Sí lúc này mới phát hiện trên người y, nơi nơi là dính vết máu lẫn với chất lỏng bạch trọc, trên người còn có không ít vết bầm, nhất là nội sườn đùi vô cùng thâm thắm.

Anh Mị Sí nhắm mắt lại, hần cuối cùng lý giải vì sao Anh Lạc Ngưng lại sinh khí như vậy. Tên này không phải biến thái thì là thứ gì? Trong mỗi một công quan Dạ Sắc, đều là Anh Lạc Ngưng tỉ mỉ chọn lựa, thậm chí còn huấn luyện, cho nên mỗi một công quan trở thành tài sản vô hình của Dạ Sắc, Anh Lạc Ngưng cho dù có thể chịu tổn thất về vật chất, cũng tuyệt đối không thể để công quan cậu tân tân khổ khổ đào tạo bị đối đãi như vậy.

Nhớ lại đêm đó Anh Lạc Ngưng cư nhiên không hề phòng bị cùng y vào phòng, cậu rất may mắn hoàn hảo chưa phát sinh chuyện gì, bằng không dựa vào khí lực của Anh Lạc Ngưng, căn bản ngăn cản không được dã thú này.

Lại mở mắt ra, không khó phát hiện trong mắt hần tràn đầy sát khí.

“Những người khác ở đâu?” Anh Mị Sí chỉ chính là những công quan khác bị mang tới đây.

Nam nhân nói những người khác đều bị nhốt ở phòng lầu ba, ngay sau đó Anh Mị Sí phái thủ hạ lên lầu cứu người, ai dè thủ hạ của hần vừa mới ra khỏi cửa phòng đã lui trở lại.

Lục Phong thế nhưng ở cạnh cửa xuất hiện, trong tay còn nắm một khẩu súng khác, phía sau cũng có vài người của y. Nguyên lai Lục Phong không chỉ có một khẩu súng, ở vùng cẳng chân của y còn ẩn dấu một khẩu súng khác, y vừa nãy làm bộ khuất phục với Anh Mị Sí, rồi nhân cơ hội rút khẩu súng chế phục thủ hạ của hần.

Anh Mị Sí nhận thấy tình hình hiện tại đối hần có điểm bất lợi, lúc trước tiến vào đã bị bọn chúng lục soát toàn thân, trên người là một thanh vũ khí cũng không có, lại nhìn phía sau y hơn ba, bốn gã thủ hạ vốn đã đi ra ngoài, hần chỉ biết người của hần đã ở dưới lầu bị hảo hảo chiếu cố một phen.

Nhưng Anh Mị Sí cũng không sợ hãi, nói thực ra lấy thân thủ của hần, Lục Phong không phải đối thủ, nhưng khẩu súng trong tay y rất khó giải quyết.

“Nhị thiếu gia, hiện tại, người còn có biện pháp gì?” Lục Phong nói.

Anh Mị Sí giơ hai tay lên cao, chỉ có thể giả vờ một phen, sẽ tìm thời cơ thoát vòng vây.

“Như vậy mới là lựa chọn sáng suốt, nhị thiếu gia.” Thấy Anh Mị Sí vừa nãy còn hăm hở, hiện tại đã dễ như chơi, Lục Phong vì bản thân ra một ngụm điệu khí.

Y bức tiến Anh Mị Sí, hung hăng đá lên bụng hần một cước, cái này gọi là nhất báo hoàn nhất báo. Anh Mị Sí kêu rên một tiếng.

“Nhị thiếu gia, xem ra người cũng không giỏi giang gì, còn tưởng rằng người rất lợi hại.” Lục Phong lửa cháy đổ thêm dầu đối mặt Anh Mị Sí vỗ vài cái.

Cũng bởi vì hần phốt lờ động tác này, làm Mị Sí bắt được khe hở phản kích, hần bắt lấy tay y uốn gập lại, nhắm ngay hạ thể y, trúng mục tiêu hồng tâm! Lục Phong ăn đau nằm trên mặt đất quằn quại, thân thủ Anh Mị Sí đang muốn lấy súng của y, lại nghe có người hô không cho phép nhúc nhích.

Anh Mị Sí đã quên, ở cửa còn có thủ hạ Lục Phong, hiện tại, súng chỉ vào hần một tay biến thành bốn tay. Hần không thể không thừa nhận, hiện tại rất nguy hiểm... Lục Phong chặt vật từ mặt sàn đứng dậy, y nhất định muốn Anh Mị Sí trả giá đại giới! Thế là y cầm súng nhắm ngay đùi Anh Mị Sí, tính toán nả một phát để hần thống khổ một chút.

Y bóp còi cơ bản.Đoàng! Một tiếng vang thật lớn quanh quần ở trong phòng.Anh Mị Sí cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, hắn đứng đều đứng không vững, té về phía sau trên sàn nhà.Nhưng mà, vì sao hắn không thấy đau?

Còn có, vì sao hắn lại cảm thấy có người đè lên hắn?Đem tầm mắt hướng xuống, nháy mắt, hắn cảm thấy máu cả người hắn đều đông lại.Là Lạc Ngưng!!!Anh Mị Sí đầu đình vận chuyển vài giây, thấy máu từ quần áo phía dưới Anh Lạc Ngưng chảy ra, hắn trừng lớn hai mắt.

“Lạc Ngưng!”

Anh Lạc Ngưng không có đáp lại hắn, chỉ trộm hướng đến tay hắn nhét một khẩu súng.Anh Mị Sí biết, trước tiên hắn nên giải quyết nguy cơ trước mắt mới được.Kĩ thuật bắn súng của Anh Mị Sí là thần chuẩn của Anh gia, hơn nữa tình huống càng nguy cấp, hắn càng có thể phát huy thực lực. Chỉ thấy hắn hướng tay của Lạc Phong nả một phát phá tan súng của y, rồi hướng hai bên đùi của y bắn một phát, làm y không thể động dậy.

Người ngoài cửa đối dưới tình hình đột nhiên này bị hoảng sợ, bọn họ không biết Anh Lạc Ngưng là từ lúc nào từ tủ quần áo nhảy ra (o.o gì vậy trời!!!), cũng không biết làm sao súng Lạc Phong bị nổ, mà khi bọn hắn muốn nổ súng phản kích, càng không biết vì sao sau lưng bản thân đã có người kề súng trên lưng, mà những người đó chính là thủ hạ Anh Lạc Ngưng mang đến.

Anh Mị Sí thật không ngờ cục diện lại thay đổi, chỉ thuần túy mang người về Dạ Sắc, thuận tiện giáo huấn Lạc Phong một phen, nhưng là hiện tại lại khác, Lạc Phong ngàn không nên vạ không nên lộng thương Lạc Ngưng của hắn, hắn lần này cùng y tính toán đầy đủ!

“Dẫn y trở về! Đem y giam trong tầng hầm!” Anh Mị Sí âm thầm thề, hắn nhất định bắt y trả giá đại giới. (còn một con boss nữa anh ạ!!!)

Mấy tên thủ hạ liền đem Lạc Phong còn đang chảy máu lôi ra ngoài.

Anh Mị Sí lập tức xoay người xem vết thương của Anh Lạc Ngưng, trái tim hắn rất nhanh ngừng đập.

“Lạc Ngưng, không có việc gì đi?” Trái tim hắn rất đau, Anh Lạc Ngưng vì cứu hắn, cẳng chân bị Lạc Phong bắn trúng.

“Không có việc gì, chỉ có chút đau...” Môi cậu trở nên trắng bệch.

“Không được, bác sĩ, lập tức đi tìm bác sĩ!”

Anh Mị Sí một phen ôm lấy Anh Lạc Ngưng, nghĩ phải nhanh chóng đưa cậu đi băng bó miệng vết thương mới được, mặc dù so với hắn tưởng tượng rất nhẹ nhàng, nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là không thể để lại di chứng!

14. Chương 14

Tối hôm qua khi rời khỏi Dạ Sắc, Anh Lạc Ngưng vẫn cảm thấy tâm trạng không yên.

Cậu không biết Anh Mị Sí nói là phương pháp gì? Hơn nữa cũng không hiểu vì sao không nói cho cậu?

Cậu cảm thấy Anh Mị Sí nhất định đang tính kế gì, nếu hắn không nói, vậy cậu cũng bất động thanh sắc trộm quan sát.

Quả nhiên sáng sớm hôm nay rất quái lạ, Anh Mị Sí trộm cùng thủ hạ không biết nói gì, thủ hạ của hắn bắt đầu bận rộn, tới rồi buổi chiều, Anh Mị Sí nói với cậu có chút việc phải xuất môn một chuyến, muốn cậu ngoan ngoãn đợi ở nhà.

Bản thân Anh Mị Sí không biết là mâu thuẫn nhưng cậu cảm thấy rất mâu thuẫn, nói phải một tác cũng không rời bảo hộ cậu, lại đột nhiên nói hắn phải đi ra ngoài, cũng không cho biết đi nơi nào, nghĩ thế nào cũng không giống phong cách của Anh Mị Sí.

Thế là cậu thừa dịp Anh Mị Sỉ xuất môn liền gọi mấy thủ hạ của hắn đến hỏi, tất cả đều ấp úng nói không ra miệng, không biết có phải là do thật sự lo lắng cho an nguy nhị thiếu gia bọn họ, toàn bộ bày ra chuyện Anh Mị Sỉ muốn đi gặp Lục Phong.

Anh Lạc Ngưng vừa nghe, sinh khí cực kỳ, cậu nên biết bị Anh Mị Sỉ lừa!

Cậu có thể lý giải Anh Mị Sỉ không muốn cậu rơi nguy hiểm, cho nên không cho cậu đi tìm Lục Phong, nhưng hắn lại không nghĩ tới, cậu không hy vọng hắn sẽ xảy ra chuyện gì nguy hiểm sao?

Thế là Anh Lạc Ngưng, tùy tiện dẫn theo vài người, cũng hướng tới nhà Lục Phong kia.

Cậu trộm leo lên ban công lầu hai, cũng bảo người dưới lầu một mai phục, ở nơi này, cậu thấy Lục Phong ghé tẩm đang trên người nam công quan trữu lộng, làm cậu không khỏi hồi tưởng lại sắc mặt Hứa Kính Quốc ghé tẩm năm đó, khó trách là nghĩa huynh đệ, trình độ ghé tẩm cũng giống nhau.

Nhìn thấy nam công quan đáng thương gần như chết ngất, cậu thật sự rất muốn lập tức vọt vào cứu hắn ra, nhưng lại không thể.

Sau đó cậu nghe thấy có người đến gõ cửa nói nhị thiếu gia đến đây, Lục Phong liền vội vàng vàng mặc quần đi ra ngoài.

Đợi khi Lục Phong ra ngoài, cậu kích động tiến vào phòng, muốn nam công quan không được ra tiếng, cậu đánh giá thể cục hiện tại một chút, sau đó nhấn tin dẫn dò thủ hạ mai phục bên dưới, liền cầm lấy ly thủy tinh trên bàn ném xuống sàn, bản thân trốn vào trong tủ quần áo. (thì ra là vậy, ta còn không biết vì sao a Ngưng từ trong tủ quần áo bay ra a~).

Quả nhiên không lâu sau, Anh Mị Sỉ lên đây, đang lúc cậu thở một hơi hoàn hảo hắn không có việc gì, trong chốc lát lại phát hiện Lục Phong đã canh giữ ở ngoài cửa, điều này làm cho cậu không dám phát ra động tác quá lớn, cậu sẽ tìm thời cơ đi ra lại.

Nhưng khi cậu nhìn thấy Lục Phong muốn bắt hắn, cậu rút cuộc bình tĩnh không được, trước tiên chỉ nghĩ bảo hộ Anh Mị Sỉ, thế là cậu chạy ra khỏi tủ quần áo, dùng thân thể của mình bảo vệ Anh Mị Sỉ.

*_*_*_*_*_*

Viên đạn đi vào cẳng chân Anh Lạc Ngưng, mặc dù không tính là quá nghiêm trọng, nhưng vẫn lược thương đến thần kinh, bác sĩ nói phải hảo tĩnh dưỡng hai tháng, tận lực không cần liên lụy đến miệng vết thương, để tránh để lại di chứng.

Bằng này đủ để cho Anh Mị Sỉ tự trách mình đáng chết, Anh Thiên Ngạo cũng muốn đánh chết hắn, ngẫm lại có đôi khi Hàn Tử Hằng còn hữu dụng hơn, có thể giúp hắn ngăn trở Anh Thiên Ngạo.

Hiện tại hắn cũng rất u buồn, từ lúc trở về đến bây giờ, Anh Lạc Ngưng không chịu gặp hắn, cũng chính là Anh Lạc Ngưng lại đối hắn nói chiến tranh lạnh.

Hắn không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ nhất Anh Lạc Ngưng không để ý tới hắn.

Hắn thật sự rất muốn đi xem thương thế của cậu, nhưng là Anh Lạc Ngưng hạ lệnh trục khách, cả nhà cao thấp không ai không biết, cũng không dám dễ dàng thả hắn đi vào, Anh Thiên Ngạo thậm chí còn uy hiếp hắn, nếu hắn dám vào đi quấy rầy cậu, hắn lập tức đem Anh Lạc Ngưng xuất ngoại tỉnh dưỡng.

Có tất yếu phải tra tấn hắn vậy không? Chẳng lẽ bọn họ không thể thông cảm cho tâm tình hắn thật sự rất lo lắng cho Anh Lạc Ngưng sao?

Bất quá, là hắn làm sai, ai kêu hắn làm Anh Lạc Ngưng bị thương...

Ban công lầu ba xuất hiện một bóng người, hắn nhẹ nhàng kéo màn cửa sổ bằng lụa mỏng ra, đi vào trong phòng.

“Ai?” Anh Lạc Ngưng thanh âm chưa tới, một con dao nhỏ cũng đã hướng bóng người bắn ra.

Bóng người màu đen nhanh chóng phản ứng, dao nhỏ thẳng tắp đâm thủng bức màn phía sau.

“Lạc Ngưng...”

Nguyên lai là Anh Mị Sí.

“Ca tới này làm gì?” Anh Lạc Ngưng hiển nhiên không vui vẻ nói ra.

“Đến xem đệ.” Anh Mị Sí thật sự nhịn không được, mấy ngày nay hắn đều ngủ không ngon giấc, hắn thật sự rất muốn nhìn Anh Lạc Ngưng, đành phải mạo hiểm bị đại ca phát hiện liều mạng trộm lên vào.

“Đệ không muốn gặp nhị ca, nhị ca đi đi.” Anh Lạc Ngưng kéo chần lên người, ý tứ trực khách rất rõ ràng.

Anh Mị Sí than nhẹ, đến vách tường nhấn một cái, trong phòng liền sáng lên ánh đèn mờ nhạt.

Nhưng Anh Lạc Ngưng không tính toán cùng hắn nói chuyện, nằm ở trên giường không nhúc nhích.

Anh Mị Sí tới gần cậu, ngồi ở bên cạnh cậu.

“Lạc ngưng... Không cần sinh khí...”

Anh Lạc Ngưng không đáp lại.

Anh Mị Sí không muốn miễn cưỡng cậu, chỉ rất muốn xem vết thương của cậu có tốt không, chỉ cần xác định một chút hắn sẽ rời khỏi, thế là kéo chần tới căng chân.

Khi chần bỗng đột nhiên bị xốc lên, Anh Lạc Ngưng lập tức đứng dậy.

“Anh Mị Sí, anh muốn làm gì!”

Anh Mị Sí tay để ở không trung, hắn nào muốn làm gì, chỉ muốn nhìn vết thương một chút mà thôi.

“Ta chỉ muốn nhìn miệng vết thương đệ sao vậy.” Anh Mị Sí nói.

“Không liên quan chuyện của anh!” Anh Lạc Ngưng đem chần kéo lại.

” Gì mà không liên quan chuyện của ta, cho ta xem.”

“Không được.”

“Bảo đệ cho ta xem thì cho ta xem!” Điều này Anh Mị Sí cũng có chút tức giận, hắn lần thứ hai kéo chần.

“Không để cho xem chính là không để cho xem!” Anh Lạc Ngưng đem chần kéo lại.

“Anh Lạc Ngưng!”

“Anh Mị Sí!”

Hai người không ai nhường ai, nhưng cuối cùng vẫn là Anh Mị Sí khuất phục trước.

“Lạc Ngưng, em rốt cuộc tức ta chuyện gì?”

Kỳ thật đây mới là vấn đề, Anh Mị Sí tuy biết cậu đang sinh khí, nhưng hắn thật sự không biết vì sao phải sinh khí nhiều như thế, còn muốn cùng hắn chiến tranh lạnh, hắn rất sợ Anh Lạc Ngưng dùng chiêu này a...

Nghe Anh Mị Sí nói không biết mình đang tức hắn chuyện gì, Anh Lạc Ngưng không thể tin nhìn hắn, cái gì? Hắn cư nhiên không biết cậu đang sinh khí chuyện gì?

“Đi ra ngoài!” Anh Lạc Ngưng không nghĩ nói, thật sự là mau tức chết cậu.

“Ít nhất em sinh khí chuyện gì cũng nên cho ta biết chứ, Lạc Ngưng?” Anh Mị Sí cũng không hết hy vọng.

Cứ như vậy, Anh Mị Sí đông một câu Lạc Ngưng, tây một câu Lạc Ngưng hô vài lần, thiên hạ trước mắt bị hắn làm phiền chịu không nổi, cuối cùng mở miệng:

“Anh Mị Sí, anh thật sự không biết em đang tức chuyện gì sao?”

“Cũng không biết mới hỏi.”

“Anh... Anh ngu ngốc này! Còn tưởng rằng anh nghĩ ra cách dễ xử lí, vì sao mạo muội đi tìm Lục Phong kia, nếu phát sinh nguy hiểm thì làm sao?” Anh Lạc Ngưng khó có khi đề cao âm lượng nói ra.

Anh Mị Sí bị cậu một rống một câu mới biết, nguyên lai Anh Lạc Ngưng là đang lo lắng cho hắn.

“Nguyên lai em đang tức này a, Lạc Ngưng, là anh nhìn em lo lắng cho mấy công quan như vậy, chỉ nghĩ muốn đem người về mà thôi.” Anh Mị Sí nói.

“Vậy vì sao không mang em theo cùng? Anh thiếu chút nữa phát sinh ngoài ý muốn!” Anh Lạc Ngưng không ngờ Anh Mị Sí vì mình mà bị rơi vào nguy hiểm.

“Đó là không có khả năng, vạn nhất em phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì sao?” Anh Mị Sí quả quyết đáp lại cậu, bắt đầu đùa đùa.

“Anh...”

Anh Lạc Ngưng đột nhiên cảm thấy đầu trướng trướng, ai, cùng tên kia câu thông hảo khó khăn, hấn sợ cậu phát sinh ngoài ý muốn, nhưng không đồng để ý đến tâm trạng cậu lo lắng hấn phát sinh ngoài ý muốn sao?

15. Chương 15

Thấy Anh Lạc Ngưng lại không nói gì, Anh Mị Sí đem đầu cậu kéo qua dựa vào bả vai mình, nhỏ giọng đối cậu:

“Anh đã biết, là anh không đúng, em cũng đừng tức giận?”

Anh Lạc Ngưng tuy rằng vẫn không nói, nhưng là cũng không đẩy hấn ra, Anh Mị Sí biết, tức giận của cậu đã tiêu đi không ít.

“Như vậy, có thể cho anh xem miệng vết thương đi?”

Thân thủ Anh Mị Sí kéo chăn ra, Anh Lạc Ngưng cũng không có phản kháng.

Chân Anh Lạc Ngưng lộ ra trong nháy mắt, Anh Mị Sí cảm thấy tim bị thắt lại, tuy rằng nhìn không tới miệng vết thương, nhưng cẳng chân mảnh khảnh bị băng vải gắt gao lấy, hấn nhìn đều cảm thấy thương xót.

Hấn cùng đại ca từ nhỏ đã siêu cấp bảo hộ Anh Lạc Ngưng, tuyệt đối không cho cậu bị thương, nhưng hiện giờ lại bởi vì hấn, làm Anh Lạc Ngưng bị thương, hấn vừa không đau cũng thực áy náy.

“Lạc Ngưng, thực xin lỗi, làm em bị thương...” Nếu người bị thương là hấn thì tốt rồi, Anh Mị Sí nghĩ.

Anh Lạc Ngưng ngẩng đầu nhìn hấn, chỉ cảm thấy Anh Mị Sí lại đang thổi phồng, hấn cùng đại ca từ nhỏ chính là như vậy, vết thương nho nhỏ đều có thể bị bọn họ nói như rất nghiêm trọng.

“Không có việc gì, cũng không phải vết thương lớn gì.” Anh Lạc Ngưng muốn an ủi hấn không có việc gì.

“Cái gì mà lớn với nhỏ? Vạn nhất lưu lại vết sẹo thì sao!” Anh Mị Sí một chút cũng không cảm thấy đây là vết thương nhỏ!

“Vậy thì sao nào, trên người có một, hai vết sẹo cũng bình thường đi?” Anh Lạc Ngưng cảm thấy không bị thương mới là kỳ quái đi?

“Trên người em có vết sẹo khác?” Anh Mị Sí nghe cậu nói vậy, nghĩ nghĩ sao cậu bị thương, hấn sao lại không biết? (ta thực thích lý do vết sẹo =))~).

Anh Lạc Ngưng bị hấn hỏi ngược lại có điểm ngốc trụ, nhưng cậu vẫn cố gắng hồi tưởng lại, nói thật ra, cậu cũng không muốn chịu qua vết thương nào, dù sao vẫn được bảo hộ rất khá.

“Hấn là... Không có đi?” Anh Lạc Ngưng lưỡng lự nói.

“Cái gì mà hấn là?” Anh Mị Sí không hờn giận, hấn tuyệt không cho phép trên người Anh Lạc Ngưng có vết sẹo nào.

“Hấn là chính là hấn là, em không biết.” Làm ơn, hấn sao có thể đi chú ý nhiều như vậy?

“Không được, anh kiểm tra xem!” Anh Mị Sí càng nghĩ càng không ổn, hấn nhất định phải chính mắt nhìn thấy.

“Kiểm tra cái gì?” Anh Lạc Ngưng không hiểu, hắn muốn kiểm tra cái gì? Sao lại kiểm tra?

Anh Mị Sí xoay ngang thân thể cậu, tính toán cởi quần áo của cậu, nhận thấy ý đồ của Anh Mị Sí, Anh Lạc Ngưng sống chết cầm lấy nút áo trước ngực, không cho Anh Mị Sí thoát.

“Anh không có việc gì thoát quần áo em làm gì?” Anh Lạc Ngưng không thể tin được Anh Mị Sí cứ nhiên muốn thoát quần áo cậu.

“Cho anh xác định một chút là được rồi.” Anh Mị Sí rất kiên trì nhất định phải xác nhận, động thủ muốn thoát quần áo Anh Lạc Ngưng.

Vốn, hắn chỉ muốn nhìn trên người Anh Lạc Ngưng có vết sẹo nào khác không, nhưng hắn phát hiện hắn thật sự không nên làm như vậy...

Nút áo của Anh Lạc Ngưng bị hắn cởi tới một nửa, lộ ra một tảng da thịt tuyết trắng, phẳng phất còn loáng thoáng thấy điểm nhỏ trước ngực.

Nhất thời, hắn chỉ cảm thấy ý thức giống như bị gì đó cắt đứt.

Anh Lạc Ngưng bị hắn cởi một mạch như vậy, không khỏi đỏ bừng mặt, cậu cho tới bây giờ chưa từng ở trước mặt người khác bại lộ thân thể, cho dù bọn họ đều là huynh đệ cậu cũng chưa từng bại lộ, huống chi lại là ở trước mặt Anh Mị Sí...

“Dừng tay, Anh Mị Sí.” Anh Lạc Ngưng không được tự nhiên nói, ý đồ ngăn cản hắn.

Giờ phút này Anh Mị Sí căn bản thả tay không được, thậm chí còn tiếp tục cởi bỏ nút áo, hắn muốn thấy càng nhiều rõ ràng hơn...

“Cho anh xem xem...” Anh Mị Sí nhin không được thốt ra.

Anh Lạc Ngưng nhú mày, xem thì xem có tất yếu nói kích tình như thế không??

Áo trên người bị Anh Mị Sí cởi sạch sẽ, hắn lúc này mới vừa lòng nhìn thân thể trước mắt, hắn cùng đại ca quả nhiên che chở rất khá, trên người không có một tia vết sẹo, màu da trắng nõn lại đẹp đến hắn cũng không rời mắt.

Cơ hồ không thể khắc chế, ánh mắt hắn dừng ở điểm nhỏ trước ngực cậu, tay phải trực tiếp xoa tiểu điểm đỏ kia, ngón tay cái với ngón trỏ cùng nhau bóp nhẹ.

Đối mặt với Anh Mị Sí đột nhiên hành động, Anh Lạc Ngưng sợ hãi, cậu bắt đầu giãy dụa lung tung, ra sức muốn đẩy Anh Mị Sí ra.

“Anh làm gì a...” Thân thể đột nhiên bị xâm phạm, Anh Lạc Ngưng cảm thấy có điểm sợ hãi.

Anh Mị Sí sợ cậu lộn xộn đụng đến miệng vết thương, tay trái một trảo, liền đưa hai tay cậu hướng lên trên ngăn chặn.

“Lạc Ngưng... Dừng lộn xộn...” Anh Mị Sí không muốn thương tổn đến cậu.

Tay phải Anh Mị Sí tiếp tục kích thích tiểu điểm đỏ trước ngực cậu, phát hiện nó dần dần sưng lên, liền mở miệng một ngụm ngậm vào.

Thân thể Anh Lạc Ngưng run run, cậu biết Anh Mị Sí đang đối chính mình làm gì, nói thật ra, cậu cũng không sợ Anh Mị Sí sẽ làm cậu bị thương, nhưng cậu chưa bao giờ có loại kinh nghiệm này, cũng không biết kế tiếp còn có thể phát sinh cái gì, cái này làm cho cậu sợ hãi.

Hơn nữa rõ ràng cảm thấy nếu tiếp tục sẽ không được, nhưng bản thân lại không muốn đẩy hắn ra.

Anh Mị Sí bắt đầu khê cắn cậu, tay phải xoa bên kia.

“Ngô...” Anh Lạc Ngưng chịu không nổi điểm nhỏ bị hắn đùa giỡn, bắt đầu hô hấp không quy luật, thân thể gần như nhũn ra.

Anh Mị Sí nhìn Anh Lạc Ngưng không từ chối, thế là buông tay bị hắn khống chế, thân thủ cũng kéo dây cột tóc Anh Lạc Ngưng ra, một đầu mái tóc đen thẫm nhiên bao phủ ở trên da thịt tuyết trắng.

“Em thật sự đẹp quá, Lạc Ngưng của ta...”

Anh Mị Sí không có lời nào để hình dung giờ phút này Anh Lạc Ngưng có bao nhiêu đẹp, màu tóc dài đen bóng ngược lại có vẻ làm cậu trắng nõn hơn, hơn nữa cả người có chứa một cỗ khí không thể nói ra, hấn lần đầu tiên cảm thấy, mái tóc được lưu giữ lâu thế quả nhiên có giá trị.

Anh Mị Sí kéo Anh Lạc Ngưng vào trong lòng, cúi đầu găm cắn lên môi cậu.

Hắn đem đầu lưỡi vói vào bên trong cậu, khi liếm khi cắn, còn cố ý phát ra thanh âm *** mĩ, hai tay cũng không an phận ở sau lưng cậu lại nhu lại niết.

Khi Anh Mị Sí đem môi rời khỏi, có một đường chỉ bạc dọc theo khoé miệng Anh Lạc Ngưng chảy xuống.

“Anh... Mị... Sí...” Kỳ thật Anh Lạc Ngưng muốn quát hấn, nhưng lời nói lại có vẻ vô lực.

Anh Mị Sí tiếp tục tiến công xuống dưới, hôn cổ cậu, cắn cắn cái lỗ tai cậu, mỗi một cái động tác đều làm Anh Lạc Ngưng run rẩy, đương nhiên chính cậu cũng rất hưng phấn.

Đột nhiên mắt hấn thấy giữa đùi Anh Lạc Ngưng hơi hơi nhô lên, hấn biết Anh Lạc Ngưng bắt đầu có phản ứng.

Thân thủ hấn sờ xuống dực vọng của cậu.

Cảm giác được tay Anh Mị Sí, Anh Lạc Ngưng không tự giác kẹp chặt hai chân.

“Nơi đó... Không cần...” Anh Lạc Ngưng cảm thấy xấu hổ đến chết, nhưng Anh Mị Sí cũng không chịu buông tay.

Anh Mị Sí vận bung chân cậu ra, kéo quần cậu xuống, lộ ra vật lòi lên của cậu.

“Yên tâm, anh sẽ cho em thoải mái, Lạc Ngưng...” Anh Mị Sí hống cậu. (Câu nói được ghi vào truyền thuyết =v=).

Tay hấn bắt đầu ở phân thân cậu bộ lộ, cho tới bây giờ cậu không có bị đối đãi như vậy, không rõ ràng là thoải mái hay là đau đớn chỉ ư ư a lên.

Anh Mị Sí ở giây tiếp theo cúi đầu đưa phân thân nóng rực của cậu ngậm vào miệng.

“A... Không cần... Thế... Đây...” Anh Lạc Ngưng cảm thấy đột nhiên có một cỗ nhiệt ầm áp xỏ xuyên qua cậu.

Anh Mị Sí phun ra nuốt vào phân thân cậu, dường như đang nhắm nháp một món ăn mỹ vị, tiếng vang *** mĩ vang quanh quần trong phòng, tay miệng cùng hoạt động, có đôi khi niết hai khóa cầu của cậu, có đôi khi lại dùng đầu lưỡi liếm liếm, có đôi khi dùng răng nanh cắn cắn nhẹ, có đôi khi ngậm cả vào miệng mút lấy, làm cho cậu vừa thoải mái lại vừa đau đớn.

“Ư.... A a.... Ân...” Anh Lạc Ngưng chỉ có thể không ngừng phát ra thanh âm làm cậu cảm thấy xấu hổ.

Anh Mị Sí làm tốc độ nhanh hơn, Anh Lạc Ngưng cảm thấy chịu không nổi, đỉnh động thân, chất lỏng ầm áp liền phóng ra ngoài, toàn bộ vào miệng Anh Mị Sí.

Anh Mị Sí lúc này mới vừa lòng ly khai phân thân cậu, quay đầu phun chất lỏng trong miệng ra.

“Ồ... Thực xin lỗi...” Anh Lạc Ngưng bụm mặt, cậu cư nhiên bắn, còn bắn ở miệng Anh Mị Sí.

16. Chương 16

“Ồ... Thực xin lỗi...” Anh Lạc Ngưng bụm mặt, cậu cư nhiên bắn, còn bắn ở miệng Anh Mị Sí.

“Xin lỗi cái gì?” Anh Mị Sí biết rõ còn hỏi.

“Anh... Anh tránh ra...” Anh Lạc Ngưng thật sự cảm thấy rất muốn chạy đi trốn đi, căn bản không mặt mũi gặp người.

“Khó mà làm được... Lạc Ngưng... Thoải mái không?” Anh Mị Sí lại hỏi.

“Mới không có...” Anh Mị Sí đáng giận này cứ nhiên hỏi cậu, là muốn kêu cậu nói gì?

“Àn... Chúng ta đây đành phải làm chút thoải mái hơn...” Hấn hướng Anh Lạc Ngưng cười mỉ hoặc, lần thứ hai hôn lên vành tai cậu, ôm trụ thắt lưng cậu, một bàn tay dờ xuống hậu đình cậu, vươn một đầu ngón tay hướng nơi đó gãi gãi, Anh Lạc Ngưng cuối cùng hiểu được ý đồ của hắn.

“Không cần...” Anh Lạc Ngưng muốn ngăn cản hắn, điều này không khỏi hoang đường.

Anh Mị Sí hôn hôn môi cậu, sát vào bên tai cậu nhẹ giọng hấp dẫn:

“Không cần kháng cự... Sẽ rất thoải mái... Lạc Ngưng...”

Anh Mị Sí đưa ngón tay vói vào trong miệng Lạc Ngưng, dính chút nước bọt của cậu, lại hôn cậu một ngụm, sau đó mới đưa ngón tay về phía sau tham nhập u kính.

“Ô... Đau...” Anh Lạc Ngưng hô ra tiếng, loại dị vật này đột nhập làm cậu không thoải mái.

Không nghĩ làm Anh Lạc Ngưng bị đau, Anh Mị Sí chậm rãi đưa một ngón trở nhét vào, tiếp theo nhét thêm ngón giữa, nhưng cậu lúc này mồ hôi lạnh đã sớm ứa ra, đổi lần đầu tiên với cậu mà nói quả nhiên có điểm miễn cưỡng, nhưng Anh Mị Sí lại không thể vói vào ba ngón tay, dù sao lấy nơi đó của hắn là thể tích cực đại, ít nhất phải là loại trình độ này a.

“Lạc Ngưng ngoan... Thả lỏng... Em thật chặt...” Anh Mị Sí bên hông cậu bên xoa xoa thắt lưng cậu, muốn giảm bớt khó chịu của cậu.

Sau khi bị hắn lừa gạt, Anh Lạc Ngưng cuối cùng mới ăn vào ba ngón tay.

“Ô... Không cần..... Ô... Anh Mị Sí... Anh... Ô.. Mau rút... ra...” Anh Mị Sí lừa cậu, sao mà thư thái?

Anh Mị Sí như cậu mong muốn đưa ngón tay rời khỏi nơi đó, nhưng là cậu không biết càng đau thì chuyện mới bắt đầu, Anh Mị Sí cởi bỏ quần, lộ ra dục vọng, Anh Lạc Ngưng nhìn thiếu chút nữa ngất xỉu....

Cái này so với ba cái ngón tay vừa tiến vào còn thô đi, Anh Mị Sí là muốn đến thật chẳng?

Anh Mị Sí đem Anh Lạc Ngưng xoay ngược lại đưa lưng về phía chính mình, dán lưng vào cậu, tay vịn dục vọng bản thân đã muốn vận sức chờ phát động, đỉnh để ngay u kính vừa mới làm trơn, chậm rãi đâm vào.

Cảm giác gì đó của Anh Mị Sí đang tiến vào, Anh Lạc Ngưng chỉ cảm thấy đau đến sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, nhưng cậu cũng không dám lộn xộn, cậu sợ lộn xộn sẽ càng đau.

Anh Mị Sí chậm rãi thẳng tiến, tìm cơ hội mới toàn bộ tiến vào, nhưng tiểu huyết Lạc Ngưng thật sự rất chặt, cảm thấy hắn còn chưa động đã bị kẹp chặt đến muốn bắn.

Hắn nhẹ nhàng nâng mông cậu lên, bắt đầu lui tiến trừu sáp.

“Oa... Ô... Ô.... A a... Đau... Ô ô...” Ngay từ đầu, Anh Lạc Ngưng đau đến cực độ, chỉ có thể đáng thương khóc hô.

Tuy rằng Anh Mị Sí có điểm không muốn, nhưng hắn cũng không có biện pháp dừng lại động tác, bởi vì nơi đó của cậu kẹp hắn phi thường thoải mái, lý trí của hắn căn bản không phát huy tác dụng.

Theo Anh Mị Sí một lần lại một lần tiến vào, cuối cùng Anh Lạc Ngưng mới thích ứng hắn ở bên trong cậu đâm chọc, không hề khóc hô.

“A a... Ư... Ha...” Anh Lạc Ngưng bắt đầu thấy dường như có một cỗ khoái cảm khó hiểu hiện lên, rất đau nhưng lại rất thoải mái, khiến cậu nhận không được kêu lên.

Thân thủ Anh Mị Sí cũng đưa tới khổ hạ của cậu, phân thân cậu vừa mới bắn một lần lại ngẩng đầu lên.

“Không lừa em... Rất thoải mái đi... Lạc Ngưng của ta...” Anh Mị Sí đối cậu nói, cũng bắt đầu bộ lộng phân thân cậu.

Anh Lạc Ngưng dần dần mất đi năng lực tự hỏi, cậu chỉ cảm thấy cả người rất ngứa, rất khó nhịn, cũng không rõ là gì khiến bản thân thấy thẹn, cậu hiện tại muốn càng nhiều, càng nhiều đến nỗi sợ trống rỗng của cậu.

“Nhị ca... Độ khó chịu...” Anh Lạc Ngưng muốn hấn giúp cậu, bắt đầu dùng ngữ khí làm nũng gọi Nhị ca cậu.

Anh Mị Sí hiểu được ý tứ của cậu, gọi hấn nhị ca Lạc Ngưng thật sự là cực kỳ đáng yêu.

Hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, Anh Mị Sí bắt đầu gia tăng sức lực cùng tốc độ tiến vào, ngón tay cũng vội vàng bộ lộng phân thân cậu.

“A... Chậm... Chậm một chút... A...” Anh Lạc Ngưng tuy rằng rất muốn, nhưng sự va chạm mãnh liệt vẫn làm cho cậu cảm giác muốn ngắt đi.

“Lạc Ngưng ngoan... Cùng ta...” Anh Mị Sí cảm thấy bản thân cũng sắp bắn, ra sức tiến động cuối cùng.

Trong chốc lát sau, Anh Mị Sí đỉnh động thân, bắn ra.

“A.....” Đạt tới đỉnh một khắc kia, Anh Lạc Ngưng nhin không được kêu lên.

“A... Lạc Ngưng...” Anh Mị Sí cũng rất thoải mái gọi cậu.

Anh Lạc Ngưng cảm giác sau đầu ẩm ướt, phân thân bản thân cũng phát tiết theo, có loại vui sướng khó có thể nói ra lan tràn toàn thân cậu, cả người nhẹ nhàng bay bổng.

Cảm giác rất kích thích, Anh Lạc Ngưng cảm thấy bản thân dường như bay mất, sau đó, cậu nhắm hai mắt lại.

Vốn đang cảm thụ *** còn vang vọng, nhìn Anh Lạc Ngưng trong lòng đột nhiên mềm nhũn, choáng váng há hốc mồm.

Hấn cư nhiên đem Anh Lạc Ngưng làm đến hôn mê.....

*_*_*_*_*_*

Tầng hầm.

Lục phong đã bị giam ở tầng hầm vài ngày, bọn họ con cho y đồ ăn cùng nước uống cũng đủ duy trì sinh mệnh.

Lục Phong đã sớm bị đánh tới cả người toàn là vết thương, chỉ kém không có chết mà thôi.

Lúc này, đoàn người theo Anh Thiên Ngạo xuống tầng hầm.

Lục Phong nghe được thanh âm có người từ cầu thang xuống dưới, nhin không được phát run, mấy ngày nay cơ hồ là bị bọn họ dựa vào ba bữa cơm cùng ăn khuya đánh y, y chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày chật vật như vậy.

“Dẫn y đi ra.” Anh Thiên Ngạo đối với hai tên trông coi dưới tay nói, muốn bọn chúng đem Lục Phong từ trong phòng nhỏ lôi ra.

Chỉ chốc lát sau bọn chúng đem Lục Phong dẫn ra ngoài, một người đá vào chân y để y hèn mọn quỳ gối trước mặt Anh Thiên Ngạo.

“Lục lão đầu, cảm giác như thế nào? Rất không sai đi?” Mở miệng chính là Anh Dạ Mạc.

“Dường như gãy không ít.” Anh Húc Kỳ cũng nói.

“Đó là y tự tìm, ai kêu y dám động Tam ca.” Anh Dạ Mạc quay quay ngón tay.

“Đối y thì còn tốt quá!” Thanh âm này là Anh Mị Sí, nếu đại ca không ngăn cản, hấn hận không thể đem từng khối thịt của y từng khối cắt bỏ.

“Được rồi, đừng quên chúng ta là có chuyện phải làm.” Anh Thiên Ngạo cũng rất muốn gia nhập hàng ngũ cùng bọn đệ đệ, nhưng đây cũng không phải mục hấn đến bên này.

Anh Thiên Ngạo tới gần Lục Phong, nâng đầu y dậy, buộc y nhìn thẳng hấn, nhưng mặt y lại sưng vù đến vô cùng thê thảm.

“Lão đầu, xem ra tính toán của ngươi đã nhầm.” Anh Thiên Ngạo nói.

17. Chương 17

“Lão đầu, xem ra tính toán của ngươi đã nhầm.” Anh Thiên Ngạo nói.

“Ngươi... Lời này... Là sao?” Ngữ khí Lục Phong nghe lên có phần suy yếu.

“Dẫn sói vào nhà còn không tự giác?” Anh Thiên Ngạo nói tiếp.

“Ngươi... Rốt cuộc đang nói... Cái gì?”

“Còn nói gì, Hứa Kính Quốc kia tính toán hy sinh ngươi.” Anh Mị Sí nói.

Nghe được tên Hứa Kính Quốc, Lục Phong đầu tiên là cả kinh, là sao, sao bọn họ biết Hứa Kính Quốc còn sống? Như vậy cũng biết trong khoảng thời gian từ đó tới nay là y chứa chấp Hứa Kính Quốc?

“Ta... Nghe không hiểu... Ngươi đang nói cái gì...” Lục Phong giả ngốc.

“Không cần giả vờ, chúng ta đều biết Hứa Kính Quốc này vài năm đều núp ở Thiên Hỏa Bang.” Anh Mị Sí mỗi lần nhìn y bày ra bộ dáng kia liền chán ghét, một đại nam nhân dám làm không dám nhận.

“Lục Phong, ngươi chính là một quân cờ của Hứa Kính Quốc mà thôi, chẳng lẽ ngươi cho là y sẽ đến cứu ngươi sao?” Anh Thiên Ngạo nói thẳng cho y biết, muốn y nhận rõ tình cảnh bản thân.

“Ngươi... Ngươi ít nói vậy... Nghĩa huynh ta không có khả năng đối ta như thế...” Không có khả năng, y không tin nghĩa huynh qua cầu rút ván trở mặt.

Lục Phong bị giam ở Anh Bang, bọn họ đã suy đoán Hứa Kính Quốc hẳn là bắt đầu có hành động.

Quả nhiên đúng như bọn họ nghĩ, Hứa Kính Quốc đem Lục Phong trở thành một quân cờ để chờ thời cơ trở lại, sớm hay muộn có sẽ một ngày ở phía sau đâm Lục Phong một dao, lần này bọn họ bắt đi Lục Phong ngược lại là giúp y một tay, giúp y quét dọn chướng ngại, y đã bắt đầu sắp xếp muốn tiếp nhận Thiên Hỏa Bang, Lục Phong đáng thương, bị bán cũng không biết, còn tự cho là Hứa Kính Quốc nhất định sẽ cứu y, không biết bang phái của mình sớm bị Hứa Kính Quốc từng bước xâm chiếm nuốt gọn.

“Tin hay không chính ngươi quyết định, ngươi đã không còn giá trị lợi dụng gì, hiện tại sẽ cho ngươi chết.” Anh Thiên Ngạo đe dọa y.

Nghe đến chết, Lục Phong sợ hãi, y đối với Anh Thiên Ngạo điên cuồng đập đầu.

“Cầu... Cầu... Ngươi không cần... Giết ta...”

“Không muốn chết? Đây thật cũng có thể.” Thanh âm Anh Thiên Ngạo từ phía trên lần thứ hai truyền xuống.

“Thực.. Sao...?” Lục Phong cảm thấy vợ được một con đường sống.

“Nhưng ngươi cũng phải trả giá tương đương đại giới, a...” Anh Thiên Ngạo nói, lại cười đến làm kẻ khác phải sợ hãi.

Nhưng Lục Phong hiện tại cảm thấy chỉ cần có thể sống, muốn y làm gì cũng đều có thể.

Anh Dạ Mạc khom thân, đối Lục Phong nói cái gì đó, chỉ thấy sắc mặt Lục Phong trở nên càng tái nhợt.

“Chỉ cần ngươi làm như thế, tạm tha ngươi chết.” Anh Dạ Mạc nói một câu cuối cùng.

“Ta... Ta đã biết...” Lục Phong cảm thấy y đã không còn đường lui, y tin tưởng nghĩa huynh có thể lượng thứ quyết định này.

“Còn có, lão đầu, nhớ kỹ không được giở trò, bằng không ngươi theo dõi ngươi tùy thời đều có thể giết ngươi!” Anh Mị Sí cảnh cáo y.

Lục Phong run lên, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy, trước bảo trụ tánh mạng nói sau.

“Dẫn y đi xử lý vết thương, rồi mới cho y ra ngoài.” Anh Thiên Ngạo lại ra lệnh.

*_*_*_*_*

Sau khi rời tầng hầm, Anh Dạ Mạc cùng Anh Húc Kỳ nói có việc trước hết phải ly khai.

Lúc này ở đây chỉ còn ba người, Anh Thiên Ngạo, Anh Mị Sí, còn có Hàn Tử Hằng.

Trực giác nói cho Anh Mị Sí biết không khí có điểm quỷ dị, đang muốn lựa thời cơ rời đi, nhưng Anh Thiên Ngạo đã đi trước hần từng bước mở miệng.

“Anh Mị Sí, đệ không có gì muốn nói với ta?”

Nếu Anh Thiên Ngạo không cần làm mặt lạnh, hần có thể giả ngu đến cùng.

“Ách... Đại ca... Đệ...” Hần nghĩ quả nhiên không ổn, quả nhiên vẫn trốn không thoát.

“Anh Mị Sí! Người tên chết tiệt này!”

Anh Thiên Ngạo tức cực kỳ, hần không nghĩ tới Anh Mị Sí cư nhiên thật sự đem Lạc Ngưng “Ăn”.

“Đại ca, đại ca không cần sinh khí như thế, này cũng không có gì a...” Anh Mị Sí biết đại ca hần vì sao rống giận, nhưng không thể không biết bản thân có gì không đúng, dù sao, Lạc Ngưng vốn chính là của hần!

“Anh Mị Sí! Người được tiện nghi còn khoe mẽ?” Anh Thiên Ngạo túm lấy cổ áo hần.

“Đệ nào có a...” Anh Mị Sí cười khổ, gì mà được tiện nghi? Đại ca này thực phóng đại, bắt quá Lạc Ngưng thật sự rất ngon miệng là được...

Nhưng hần có thể lý giải phản ứng của đại ca hiện tại, dù sao đại ca đối Lạc Ngưng yêu thương cũng không thua gì hần, đổi lại hiện trường, nếu hôm nay Lạc Ngưng bị ai ăn hần cũng sẽ có loại phản ứng này đi! Nhưng mà, đại ca đã có Hàn Tử Hằng, sao còn đối Lạc Ngưng không buông tay a, như vậy hần sẽ rất buồn rầu.

“Người tối hôm qua rốt cuộc làm chuyện hạ lưu gì, Lạc Ngưng lại ngất xỉu!” Anh Thiên Ngạo ép hỏi hần.

Tối hôm qua trước khi đi ngủ, Anh Thiên Ngạo nghĩ muốn đến phòng nhìn Anh Lạc Ngưng một chút, hần vào phòng đã thấy sắc mặt Lạc Ngưng tái nhợt còn dính đầy nước mắt nằm ở trên giường, hần tới gần hơn, thiếu chút nữa té xỉu, ở dưới tấm chăn Anh Lạc Ngưng cư nhiên trần như nhộng, lại nhìn đến trên giường hỗn độn, tâm hần căng thẳng, tưởng ai xâm nhập phòng Lạc Ngưng, gần như muốn điên rồi, nhưng tại nơi lại nghe Lạc Ngưng từ giữa mộng hô gọi.

“Nhị ca... Đệ từ bỏ...”

Lập tức sắc mặt hần đại biến, tên Anh Mị Sí chết tiệt này!

Người này rốt cuộc có phải người hay không a? Lạc Ngưng đã bị thương hần còn có tâm tư còn đối cậu làm loại chuyện này? Hơn nữa đã làm xong, ăn xong liền chốn? Không khỏi không ý thức trách nhiệm đi!

“Đại ca, ý đại ca là chuyện này a.” Anh Mị Sí chỉ có thể cười khổ, dù sao hần cũng không sợ đại ca biết.

“Anh Mị Sí, người làm xong rồi bỏ chạy?” Anh Thiên Ngạo nghiêng răng nghiêng lợi.

“Oan uổng, đại ca, đệ sao có thể như vậy?”

Anh Mị Sí không nói dối, tối hôm qua hần nhìn Lạc Ngưng hôn mê bất tỉnh, sắc mặt lại tái nhợt, hần nhất thời cũng luống cuống, vội vàng vội vội đem chăn đắp lên người cậu, rồi nhanh chóng đi tìm bác sĩ Anh gia đến nhìn cậu.

Chờ hần mang theo bác sĩ trở về, đã phát hiện Anh Thiên Ngạo ở trong phòng, hần do dự có nên vào hay không, nhưng hần xem sắc mặt Anh Thiên Ngạo rất khó coi đến không thể khó coi hơn, thế là hần đánh mất ý niệm trong đầu, nhượng bác sĩ đi vào, còn chính mình chạy trốn chết.

“Người rốt cuộc muốn như thế nào?” Anh Thiên Ngạo buông tay từ cổ áo hần ra.

Kỳ thật tối hôm qua hần thấy ngoài cửa cư nhiên xuất hiện bác sĩ, Anh Thiên Ngạo nghĩ hần là Anh Mị Sí gọi tới nhưng lại giống con tiểu miêu mang theo cái đuôi chạy thoát? Nhưng mà tối hôm qua đại ca tức giận đây mình, hần không trốn mới điên.

“Gì mà như thế nào?” Anh Mị Sí không hiểu ra sao.

“Người hần là biết, huých Lạc Ngưng đại biểu cái gì đi?” Anh Thiên Ngạo nghiêm túc nhìn hần.

18. Chương 18

(Những tiểu thụ hay là đệ đệ xưng hô bằng y/ cậu ~~)

“Người hần là biết, huých Lạc Ngưng đại biểu cái gì đi?” Anh Thiên Ngạo nghiêm túc nhìn hần.

Nếu hần nhớ không lầm, đại ca không chỉ một lần cảnh cáo hần, nếu hần muốn du hí nhân gian thì sẽ không được động đến Lạc ngưng, nếu hần động Lạc Ngưng, hần cũng mất đi quyền lợi du hí nhân gian.

“Đại ca, đại ca vẫn biết đệ thích Lạc Ngưng, lòng đệ cho tới bây giờ vẫn không thay đổi.” Anh Mị Sí nói.

“Vậy người tốt nhất từ giờ trở đi tự quản thân dưới của người, dám để cho ta biết người lại loạn bính người khác, cả đời người sẽ không thấy được Lạc Ngưng!” Anh Thiên Ngạo cảnh cáo hần.

Hần sao lại không biết tình cảm của Anh Mị Sí? Chỉ có nhất cử nhất động của Lạc Ngưng mới có thể tác động tâm tình pháp phòng của Mị Sí, hần sao lại nhìn không ra? Nhưng mà Anh Mị Sí từ nhỏ đã được nhiều người ưa thích vây quay, càng lớn người này càng giống lang sói, lão đệ ở ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, một lần hần còn tưởng đã buông tha Anh Lạc Ngưng.

Nhưng hiển nhiên hần sai rồi, ánh mắt của Mị Sí trước mắt rất kiên định.

“Người nhớ kĩ từng chữ mà người nói, còn có từng chữ ta vừa nói với người.” Anh Thiên Ngạo thỏa hiệp, chỉ cần Lạc Ngưng không chán ghét, hần cũng không phản đối.

“Đệ đã nhớ kỹ, đại ca.” Anh Mị Sí thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo đại ca không làm hần khó xử.

Bất quá hiện tại đối hần mà nói, là xác nhận tâm ý với Lạc Ngưng đi?

Thân thể bị ăn sạch sẽ, còn tâm tình gì?

Bóng dáng Anh Mị Sí biến mất, Anh Thiên Ngạo đối Hàn Tử Hằng một bên nói:

“Đi thôi.”

Đi được vài bước, phát hiện Hàn Tử Hằng cũng không đuổi theo, hần buồn bực quay đầu.

“Không đi đứng đó làm gì?”

Sắc mặt Hàn Tử Hằng ngưng trọng chậm rãi đuổi kịp.

“Sắc mặt người không sao chứ ác, Tử Hằng.” Anh Thiên Ngạo khó hiểu, vừa nãy không phải rất tốt?

“Sẽ không, khí sắc ta tốt lắm.” Hàn Tử Hằng nghiêm mặt, không tính toán chờ Anh Thiên Ngạo liền đi trước.

Anh Thiên Ngạo dùng tay kéo Hàn Tử Hằng đang đi qua người hần, tới gần mặt y.

“Tử Hằng... Chẳng lẽ tối hôm qua chưa cùng người làm... Người đang muốn tìm bất mãn...?”

Hàn Tử Hằng không nói gì, trên mặt treo đầy hắc tuyến. (=.=lll)

Trời ạ ai tới cứu y? Hần cùng Anh Mị Sí rốt cuộc có gì bất đồng? Động dục cũng là phát không ngừng a...

Hơn nữa, y chỉ đồ kị Anh Thiên Ngạo đối Anh Lạc Ngưng rất tốt mà thôi. (số em này là đen nhất quả đất ~~ , mời xem bộ 2 khỉa khỉa)

“Quả nhiên là như thế, hiện tại chúng ta cũng có thể làm.”

Anh Thiên Ngạo nhìn y không nói nói coi như y cam chịu, hoàn toàn không để ý tới Hàn Tử Hằng kháng nghị liền đem y khiêng vào phòng.

*_*_*_*_*_*

Anh Lạc Ngưng mờ mịt tỉnh lại, cảm thấy miệng khô lưỡi khô muốn lấy nước uống, mới muốn xuống giường đã phát hiện không thích hợp, sao lại có một loại cảm giác xé rách đau đớn đánh úp lại cậu?

Cậu không dám lộn xộn nằm ở trên giường, cẩn thận nghĩ lại tới đã phát sinh chuyện gì?

Nhưng cậu cố tình hồi tưởng, trên mặt đỏ ửng càng ngày càng nặng, cũng nhận không được phát run.

Cậu lắc đầu, muốn thuyết phục chính mình.

“Không có khả năng.. Đây chỉ là mộng... Không có khả năng...”

Nhưng mà nơi đó truyền đến đau đớn cũng không tránh khỏi rất sự việc rất chân thật, cậu vô lực nằm ngửa về sau, tay phải bóp trán.

Nhớ tới hết thấy sự việc tối hôm qua phát sinh.

Anh Mị Sí cư nhiên đối cậu làm loại chuyện này, sao lại như vậy? Vốn không phải đang tốt sao? Sao đột nhiên lại biến thành như vậy?

Nhớ tới hần đối chính mình lại liếm lại sờ, hơn nữa còn bắn ở trong miệng hần, thật sự làm kẻ khác thẹn thùng. Lại không thể không nói, tối hôm qua Anh Mị Sí thật sự rất hấp dẫn cậu, cậu hoàn toàn vô lực phản kháng, chỉ có thể theo hần.

Trời ạ, cậu đang xảy ra chuyện gì? Sao có thể cùng ca ca làm loại chuyện này?

Cậu nhất định điên rồi, đúng, đầu cậu nhất định không bình thường mới có thể như vậy.

Tuy Anh Lạc Ngưng rất muốn nói cho chính mình như thế, cảm nhận được cổ giác tội ác, nhưng cậu phát hiện mình vô dụng, cậu chỉ đang lừa mình dối người mà thôi.

Cậu không thể không thừa nhận, cậu cũng rất khát vọng Anh Mị Sí.

Anh Lạc Ngưng mở to mắt, mê mang nhìn chăm chăm trần nhà, cậu hỏi chính mình, thích Anh Mị Sí sao? Thích. Có bao nhiêu thích Anh Mị Sí? Phi thường, phi thường thích.

Anh Lạc Ngưng biết bản thân thích hần, trước đây đã bắt đầu như vậy, nhưng cậu vẫn ép bản thân đó chỉ là thích như người nhà, tựa như cậu cũng thích đại ca, Kì Kì, cùng Mạc Mạc vậy. Nhưng nếu nói thật ra, là có một chút thích, lại nhiều hơn một chút...

Được rồi, kỳ thật không chỉ một chút.

Ngay từ đầu là tỉnh tỉnh mê mê thích, chân chính bắt đầu cảm thấy so với những người khác càng thích hơn, là lúc 15 tuổi năm ấy.

Trong ấn tượng của cậu Anh Mị Sí chưa từng khóc, chỉ có duy nhất một lần kia, cũng bởi vì duy nhất một lần kia, làm cậu muốn quên cũng quên không được.

Anh Lạc Ngưng vẫn tưởng Anh Mị Sí cũng như mình là cô nhi, thẳng đến ngày đó, cậu mới biết được quá khứ Anh Mị Sí có bao nhiêu thống khổ.

Nó phát sinh ở một ngày nóng bức

Sau khi tan học, cậu vui vẻ nện bước vào nhà, đang chuẩn bị cùng các ca ca cùng phụ cận ra khu đất trồng đá cầu, tuy cậu chỉ được ở bên cạnh xem mà thôi, nhưng có lẽ trời sinh cậu tính yên tĩnh, ở bên cạnh xem cùng nhặt nhặt cầu cũng đã cảm thấy rất vui vẻ.

Cậu đi vào phòng đại ca, đại ca không ở, lại đến phòng nhị ca phòng, nhị ca cũng không ở. Đang lúc cậu cảm thấy rất kỳ quái, lại nghe thấy trong phòng tiếp khách bên kia mơ hồ truyền đến thanh âm không nhỏ, tựa hồ có người ở đó.

Cậu mới đi đến gần phòng khách, đã thấy Tử Hằng ca ngồi chồm hổm ở bên ngoài, vốn muốn gọi y, nhưng lại thủ thế muốn cậu đừng lên tiếng, cậu cũng không dám nhiều lời gì, im lặng tiêu sái đến bên cạnh y cùng nhau ngồi chồm hổm. (cảnh này dễ thương nga~)

Hàn Tử Hằng sát vào bên tai cậu nói với cậu.

“Lạc Ngưng, lão gia đang có khách, đệ về phòng đi.”

Nhưng Anh Lạc Ngưng cũng không biết vì sao, không muốn rời đi, kiên trì ngồi ở đó, Hàn Tử Hằng mất thấy không thể khuyên lui cậu, cũng mặc kệ cậu.

Rồi cậu nghe được sự thật làm cậu cả đời quên không được.

19. Chương 19

Trong phòng khách, thần sắc Lí Khiêm ngưng trọng không nói một câu, ở hai bên sườn là Anh Thiên Ngạo cùng Anh Mị Sí.

Toàn thân Mị Sí phát ra rẩy, hắn vừa sợ hãi lại phần nộ, hắn cắn môi, lại không phát hiện đang dùng sức làm cắn ra máu.

Nam nhân trước mắt, là người đời này hắn rất không muốn gặp lại.

Là thân sinh phụ thân hắn.

Vì sao nam nhân này còn có thể xuất hiện ở đây? Căn bản không cần tự hỏi cũng có thể đưa ra đáp án.

“Lý đại ca không cần nói như thế, ta cũng làm theo như lời người tiêu thất một khoảng thời gian, người xem, ta không phải cũng chưa xuất hiện quấy rầy các người sao?” Nam nhân nói.

“Vậy tại sao bây giờ lại xuất hiện tại đây?” Lí Khiêm đương nhiên biết y có mưu đồ gì.

“Lý đại ca, ta thật là cùng đường mới có thể tới tìm người, tin tưởng ta, đây là cuối cùng, ta cam đoan sau này không xuất hiện ở người trước mặt nữa.”

Mục đích của nam nhân chỉ có một, là tiền.

“Người muốn bao nhiêu?” Lí Khiêm rất rõ ràng trực tiếp hỏi y muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng đi khỏi.

“Ta nghĩ, lấy Lý đại ca tài lớn thế lớn, nếu ba, bốn ngàn vạn đối với người mà nói hắn là dễ dàng?” Nam nhân công phu sư tử ngạo, còn hơn lúc trước vài lần Lí Khiêm cho y một ngàn vạn.

Nghe tới số lượng, Anh Mị Sí rớt cuộc nhin không được, hắn đối nam nhân hô to lên.

“Người dựa vào gì theo phụ thân ta đòi tiền!”

Nhưng nam nhân khinh thường nhìn hắn một cái, hừ lạnh một tiếng.

“Người có tư cách gì theo ta nói chuyện? Bất quá là đồ chơi nam nhân thôi.”

Vết thương trong lòng bị chạm đến, Anh Mị Sí cơ hồ muốn xông lên phía trước đánh nam nhân trước mắt.

Đồ chơi nam nhân? Hắn là vì ai mới như vậy? Kết quả nam nhân này, đến bây giờ vẫn đem hắn trở thành công cụ kiếm tiền, chưa từng tính ra bản thân đã quá sở tác sở vi. Đúng vậy, y nếu tính lại, lúc trước cũng không đem hắn giống vật đồ vật bán cho Lí Khiêm.

Nhưng Anh Thiên Ngạo ngăn hắn lại, hắn cầm tay Mị Sí, muốn hắn không được xúc động.

“Chỉ cần cho người tiền, người sẽ vĩnh viễn biến mất ở trước mặt chúng ta sao?” Lí Khiêm mở miệng.

“Phụ thân, không cần cho y, lời của tên cận bã này không thể tin!” Anh Mị Sí không muốn Lí Khiêm cho tiền nam nhân kia nữa, nam nhân này ăn uống căn bản không có đáy, một ngày nhồi cũng không hết.

“Người hắn là phải cảm tạ Lý đại ca thích người như thế, vì người lấy tiền ra, xem ra người nhất định rất lợi hại, mỗi đêm đều làm Lý đại ca rất mất hồn đi, bằng không hắn cũng sẽ không thích người như thế...” Miệng nam nhân, nói ra cực kỳ không chịu nổi.

Lí Khiêm gần như đợi nam nhân nói vừa xong đã hướng trên mặt y hung hăng đấm một quyền, lực đạo lớn làm y ngã về sau.

Mặt Lí Khiêm trầm xuống, nói nói.

“Chú ý lời nói của người, người không thương đứa nhỏ này không có nghĩa vĩnh viễn không có người thương hấn, còn có, hấn không phải đồ chơi gì, hấn là con của Lí Khiêm ta.”

“Người... Ít đem nói dễ nghe như thế... Giả vờ gì chứ... Đứa nhỏ trời sinh thấp hèn... Để cho nam nhân sờ tới sờ lui mới là bản tính *** loạn của hấn đi... Người không phải là bởi vì điều này mới nguyện ý bỏ ra số tiền lớn dẫn hấn đi sao...” Nam nhân phun máu trong miệng ra, ai lại tin tưởng đây là quan hệ dưỡng phụ đơn thuần?

“Đóng lại cái miệng ghê tởm của người, dám nói thêm một câu hạ thấp Mị Sí, ta sẽ không bỏ qua cho người.” Lúc này đổi thành Anh Thiên Ngạo sinh khí.

“Ha ha ha... Sao vậy... Tiểu tử này lợi hại thế sao? Nguyên lai người không chỉ cùng dưỡng phụ một chân, còn cùng ca ca thượng nữa?”

Nam nhân dùng ngôn ngữ thấp kém đều đâm vào trái tim Anh Mị Sí, thà để nam nhân nay nói hấn, hấn cũng không muốn đem dưỡng phụ cùng đại ca liên lụy vào, hấn rất muốn xông lên phía trước đánh y, muốn y câm miệng, lại phát hiện chính mình không động đậy, tim hấn rất đau.

Anh Thiên Ngạo rút dao nhỏ bên hông ra, không thèm suy nghĩ liền nhắm nam nhân lao tới, hung hăng hướng trên mặt y một nhát.

Kỳ thật Anh Thiên Ngạo chỉ muốn hù dọa y mà thôi, trừ bỏ cắt đi vài sợi tóc cùng một đường máu ở ngoài, cái gì cũng không có, nhưng y đã bị dọa ngã ngồi trên mặt sàn nhà.

“Thiên Ngạo, đủ rồi.” Lí Khiêm ra tiếng ngăn lại.

“Nhưng mà phụ thân, y...” Anh Thiên Ngạo không muốn để y lại kiêu ngạo, hơn nữa nhìn Anh Mị Sí một bên khó chịu như thế, hấn cảm thấy nam nhân này vốn nên biến mất!

“Thiên Ngạo, nghe lời, lui ra.” Lí Khiêm lần thứ hai mở miệng.

“Con đã biết, phụ thân.” Anh Thiên Ngạo lúc này mới thu hồi dao nhỏ lui xuống, nhưng như cũ hung tợn trừng mắt đối phương.

Lí Khiêm đến gần nam nhân, từ trên người xuất ra chi phiếu, ở trên mặt lưu loát viết vài chữ, liền ném cho nam nhân kia.

“Hy vọng giống như người nói, đây là một lần cuối cùng. Còn có, ta cũng phải trình trọng nói cho người biết, đây là giới hạn cuối cùng, sau này nếu tùy tiện xuất hiện ở trước mặt người nhà của ta, ta sẽ cho người biết có tiền mất mạng là cảm giác gì!”

Nam nhân cầm lấy chi phiếu trên sàn, nhìn nhìn con số mặt trên, không thể tin được Lí Khiêm ghi ở trên mặt năm nghìn vạn, rồi đập đầu cảm tạ, cao hứng phấn chấn ly khai.

Nam nhân vừa ly khai, Anh Mị Sí khắc chế không được ngồi co quắp, hai tay ôm đầu vào đùi, thân thể bắt đầu run rẩy.

Hấn đang khóc.

Lí Khiêm thân thủ sờ sờ đầu hấn.

“Mị Sí, phụ thân tài cán vì người chỉ có vậy, nếu y lại đến, ta chỉ sợ không thể tuân thủ giao ước với người.” Hấn ôn nhu nói với Anh Mị Sí.

Anh Mị Sí ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Lí Khiêm, trong khoảng thời gian ngắn còn không hiểu là giao ước gì?

Sau đó, cuối cùng hấn mới nhớ, lúc trước hấn được Lí Khiêm mang về, từng cùng Lí Khiêm ngoắc ngoắc tay nói qua:

“Thúc thúc, tuy rằng ba ba con rất xấu, nhưng ngài không được thương tổn y được không?”

Nguyên lai, Lí Khiêm đến bây giờ còn nhớ rõ lời nói khờ dại lúc đó của hấn.

Anh Mị Sí hoàn toàn sụp đổ, ngay cả bị đánh đến thê thảm cũng không khóc đến như vậy, hắn ôm Lí Khiêm, trong miệng vẫn nói rất xin lỗi.

Lí Khiêm vỗ vỗ lưng hắn, cái gì cũng không nói, chỉ cùng hắn, ôm hắn, thẳng đến khi hắn khóc mệt mà ngủ.

Mà ngày đó, Anh Lạc Ngưng ở ngoài cửa cũng khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn từng giọt từng giọt không ngừng chảy xuống.

Cậu không muốn Anh Mị Sí khóc.

Ký ức khi đó vẫn còn sót lại ở trong lòng cậu, cho dù đã qua rất lâu.

Anh Lạc Ngưng thường thường cảm thấy bọn họ rất may mắn, có thể được người tốt như Lí Khiêm thu dưỡng, cũng hiểu được nếu không phải Lí Khiêm thương yêu, Anh Mị Sí cũng không có khả năng có khuôn mặt tươi cười nghiêng người như bây giờ đi?

Cậu thích Anh Mị Sí khi cười rộ lên, nhìn rất thoải mái, thật sự rất thích hắn như vậy.

Ai, Anh Lạc Ngưng không khỏi thở dài một hơi. Hiện tại dường như không phải lúc hồi tưởng lại quá khứ, mà là cậu nên dùng thái độ gì đối mặt Anh Mị Sí đây?

20. Chương 20

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, Anh Lạc Ngưng buột miệng cho vào, cậu còn đang suy nghĩ vấn đề khó khó giải kia.

Thẳng đến khi mặt Anh Mị Sí ở trước mặt cậu phóng đại mới phản ứng lại, vội vàng muốn từ trên giường đứng dậy, lại vừa lúc cùng Anh Mị Sí va đầu vào nhau, phát ra một tiếng vang thanh thúy rất lớn.

“Ngô... Đau...” Anh Lạc Ngưng ôm đầu, ngẩng đầu vừa thấy, Anh Mị Sí cũng ôm đầu.

Anh Lạc Ngưng vốn đang sợ nhìn Anh Mị Sí sẽ rất xấu hổ, lại bởi vì va chạm này, làm cậu nhin không được bật cười.

Anh Mị Sí xem Anh Lạc Ngưng cười, nhất thời cũng phát giác chút thoải mái, lúc trên đường hắn còn lo lắng cậu không muốn để ý tới chính mình.

“Lạc Ngưng, thân thể em có khỏe không?” Anh Mị Sí mở miệng trước.

“Chân thương? Anh không phải xem qua?” Anh Lạc Ngưng bị hắn hỏi không khỏi mạc danh kỳ diệu.

“Ách... Anh không phải nói chân thương, anh là nói...” Anh Mị Sí nhìn nhìn tính ám chỉ nửa người dưới của cậu.

Anh Lạc Ngưng lúc này mới hiểu ngầm hắn ám chỉ cái gì, mặt chịu không được đỏ lên.

“Không... Không có chuyện gì nữa...” Anh Lạc Ngưng nói không được tự nhiên.

“Thật sự? Nhưng mà... Em tối hôm qua ngắt đi.” Anh Mị Sí chưa từ bỏ ý định tiếp tục truy vấn.

Dưới đáy lòng cậu hò hét, hắn nhất định phải cùng cậu thảo luận vấn đề này sao? Cậu đã muốn làm như không có việc gì, bằng không cậu sao có thể đối mặt hắn?

“Em nói không gì thì sẽ không có gì, anh cũng vậy, không có việc gì thì ra ngoài.” Anh Lạc Ngưng bắt đầu hắt hủi, muốn đuổi hắn đi.

“Nhưng... Chờ... Lạc Ngưng... Mặt của em sao hồng như vậy...? Phát sốt...?” Anh Mị Sí cúi đầu, đưa cái trán hắn dựa vào trán cậu.

Anh Mị Sí bất thành linh hành động thân mật, làm cậu lại càng đỏ bừng mặt, cậu đều có thể biết mặt có bao nhiêu nóng.

Hắn vẫn không hiểu tâm tư của cậu, nhìn mặt cậu càng ngày càng hồng lại lo lắng, vuốt thân sờ mặt cậu.

“Lạc Ngưng, em không thoải mái?”

“Em thật sự không có việc gì...” Anh Lạc Ngưng đẩy hấn ra, không muốn Anh Mị Sí tới gần cậu nữa, hấn không có việc gì thì cũng phải có việc khác...

Anh Mị Sí vốn nghĩ Anh Lạc Ngưng là do chuyện tối qua nên không thoải mái, nhưng là lại cảm thấy là lạ, vừa mới chạm trán cậu nhưng không giống phát sốt a, khuôn mặt hồng hồng như vậy nói không có gì thì cũng là có.

Hấn lại nhìn mặt cậu, nhưng Anh Lạc Ngưng lại quay đầu sang hướng khác.

Đột nhiên, hấn cảm thấy hấn dường như phát hiện ra cái gì.

Anh Lạc Ngưng là đang thẹn thùng!

Nhưng mà, vì sao xấu hổ?

Vì kiểm chứng ý nghĩ của chính mình, Anh Mị Sí lần thứ hai dựa vào Anh Lạc Ngưng rất gần, cố ý đem mặt đối cậu thổi khí, nhẹ nhàng gọi cậu.

“Lạc Ngưng...”

Anh Lạc Ngưng chỉ thấy tim đập dồn dập đầu bắt đầu có điểm choáng váng, hai tay nắm chặt quyền.

“Anh không cần như vậy...” Anh Lạc Ngưng nói, lại muốn đẩy hấn ra.

“Anh có như thế sao?” Anh Mị Sí bất động, như trước đối mặt cậu phun ra hơi thở ấm áp.

“Anh Mị Sí!” Anh Lạc Ngưng đành phải lui về sau một chút, để tránh cùng hấn quá thân cận.

Nhìn Anh Lạc Ngưng lui về sau, giống như muốn cách xa mình, điều này làm cho hấn bị tổn thương nhỏ.

“Lạc Ngưng, em rất chán ghét anh sao?” Anh Mị Sí hỏi cậu.

“Không có... Chán ghét a...” Anh Lạc Ngưng không biết tại sao hấn hỏi như thế, nhưng ăn ngay nói thật là được.

Anh Mị Sí tự hỏi một chút, lại tiếp tục hỏi.

“Vậy Lạc Ngưng, em thích anh sao?”

Anh Lạc Ngưng nhưng thật ra mở to hai mắt lẳng lẳng nhìn hấn. Hấn vừa mới nói cái gì?

Anh Mị Sí thấy cậu không nói, chưa từ bỏ ý định lại tiếp tục nói.

“Lạc Ngưng, em không thích anh sao? Anh, thích em.”

Anh Mị Sí thành linh thông báo làm trong đầu cậu bùng nổ, cậu muốn nói gì đó lại phát hiện không thể nói được, vẫn chỉ có thể trừng lớn mắt nhìn hấn.

Anh Mị Sí ôm quyết tâm lớn lao thông báo, nhưng hấn xem biểu tình của cậu, thật sự nhìn không ra cậu suy nghĩ gì? Vạn nhất Anh Lạc Ngưng không tiếp thụ tình cảm của hấn, hấn nên làm sao? Nghĩ vậy hấn càng khẩn trương lên.

Nhưng Anh Lạc Ngưng trước mắt vẫn không mở miệng.

Anh Mị Sí chịu không nổi trầm mặc làm hấn hít thở không thông, lại mở miệng lần thứ hai.

“Thích anh đi, Lạc Ngưng.”

Đương nhiên, Anh Lạc Ngưng lại là sững sốt.

Này tính là gì? Vì sao cậu cảm thấy hấn căn bản không cho cậu cơ hội trả lời không thích, ngẫm lại cũng quá buồn cười, nhưng mà, cũng rất có phong cách nhất quán của Anh Mị Sí.

“Em đương nhiên thích anh, tựa như em cũng thích những người khác.” Anh Lạc Ngưng cuối cùng mở miệng, đáp án như Anh Mị Sí suy đoán.

Anh Lạc Ngưng sợ hãi, sợ Anh Mị Sí chỉ đang đùa với cậu mà thôi, dù sao đã nhiều năm hấn luôn như vậy, cậu không dám lộ ra nhiều tâm ý, sợ cả hai sẽ khó xử.

Nghe Anh Lạc Ngưng trả lời, Anh Mị Sí cảm thấy có điểm đã bị đả kích, chẳng lẽ cậu đối với mình chỉ như tình cảm huynh đệ sao?

“Lạc Ngưng, em xem ta là ca ca sao?”

“Anh... Đương nhiên là ca ca... Bằng không còn có thể là gì?” Anh Lạc Ngưng cúi đầu, tránh cho chạm đến tầm mắt hắn, để tránh hắn phát hiện cậu đang chột dạ.

“Nhưng mà Lạc Ngưng, ta không thể liên đem em trở thành đệ đệ của anh.” Anh Mị Sí nói rất khẳng định.

“Anh... Đây là ý gì?” Trái tim Anh Lạc Ngưng căng thẳng, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ý của ta là, Lạc Ngưng, anh yêu em, anh muốn em, em không thể xem là đệ đệ anh.” Anh Mị Sí nâng đầu cậu lên, buộc cậu cùng chính mình đối diện.

Anh Lạc Ngưng hít một hơi, có điểm không thể tin được, đây là thật chẳng? Hay cậu chỉ đang mơ?

Cậu nhện không được nhéo đuôi một phen, đau...

Anh Mị Sí lại bắt lấy tay cậu, muốn cậu một lần nữa đối diện hắn.

“Lạc Ngưng, thuộc về anh đi! Anh sẽ không cho em cùng người khác một chỗ.”

Lần này, Anh Lạc Ngưng nhện không được bật cười.

Lại tới nữa, không cho cậu quyền lợi cự tuyệt.

“Cười cái gì? Lạc Ngưng, anh là thật sự.” Anh Mị Sí lo lắng cậu tưởng là hắn đùa giỡn, vội vàng giải thích.

Anh Lạc Ngưng hít vào một hơi, ánh mắt cuối cùng dám đối diện với hắn.

“Anh thật sự... Thích em sao?”

“Chỉ dùng thích cũng không đủ để hình dung, anh yêu em, Lạc Ngưng.” Anh Mị Sí lại một câu sót ruột thông báo.

Anh Lạc Ngưng suy nghĩ một chút, quyết định thuận theo ý trái tim.

“Vây... Anh phải đối em tốt một chút...” Anh Lạc Ngưng oai đầu dựa vào bả vai hắn.

Trong nháy mắt Anh Mị Sí mất phản ứng.

“Sau này, anh chính là của em.” Anh Lạc Ngưng nhỏ giọng nói.

Giờ khắc này, Anh Mị Sí cuối cùng mới hiểu được.

Ai, Lạc Ngưng chính là không chịu nói thẳng cậu cũng thích hắn, chỉ muốn quanh co lòng vòng sao? Nhưng mà không sao cả, chỉ cần hắn biết Lạc Ngưng thích hắn là được.

Anh Mị Sí gắt gao ôm cậu, tình cảm hắn lưu luyến cuối cùng cũng đâm hoa kết trái.

21. Chương 21

Lục Phong về tới Thiên Hỏa Bang.

Hứa Kính Quốc nghĩ quả quyết Lục Phong hẳn đã chết, đã từng bước chuẩn bị khí thế hùng lực tiếp nhận chức vụ bang chủ Thiên Hỏa Bang.

Chuyện nam đó, tính hắn mạng lớn cư nhiên còn sống, ý tưởng thứ nhất khi sống chính là báo thù, nhưng bản thân cái gì cũng không có, nên làm sao mới trở lại?

Hắn nhớ tới nghĩa đệ Lục Phong, tuy chỉ là trùm xã hội đen một nơi nhỏ nhoi, nhưng hắn tin tưởng bằng kinh nghiệm nhiều năm theo Lí Khiêm, nhất định có thể lợi dụng Lục Phong xây dựng lại rất cả trời đất.

Lần này, hắn học ngoan, hắn không hề xuất hiện, mà ẩn thân ở Thiên Hỏa Bang sau màn chỉ huy, đem tâm vọng quảng xuống tầng cuối cùng, từng bước từng bước tiến đến, đợi đến lúc thời cơ chín mùi thì hắn nhất

định bắt Anh Thiên Ngao trả giá đại giới, cùng với Anh Lạc Ngưng kia hại hấn mất đi tôn nghiêm nam tính, hấn nhất định phải bắt bọn họ ném mùi đau khổ, hấn thề!

Sự tình tiến hành so với hấn tưởng tượng rất thuận lợi.

Trong bụng Lục Phong không có tài cán gì, chỉ là đồ vô dụng dậy không nổi, thế là hấn làm bộ lấy lòng y, bành trướng y, ở mặt ngoài người có tiền có quyền là Lục Phong, nhưng mặt trong, Hứa Kính Quốc sớm đem tất cả Thiên Hỏa Bang hết thảy đều khống chế ở dưới chính mình, Lục Phong đáng thương còn tưởng hấn thiết tình phụ trợ y, ngay cả chính mình bị bán đứng cũng không biết.

Hấn đang chờ đợi thời cơ chín mùi, chờ đợi thế lực Thiên Hỏa Bang được củng cố, cũng chờ đợi thời cơ quang chính ngôn thuận thay thế được Lục Phong tự lập vi vương.

Mà hiện tại, chính là thời khắc tốt nhất.

Hấn cố ý cho Lục Phong đến Dạ Sắc nháo sự, ở mặt ngoài là nói với Lục Phong muốn cho Anh Bang không thể bỏ qua Thiên Hỏa Bang, muốn cho bọn họ nhìn thẳng vào tồn tại của Thiên Hỏa Bang, nhưng kỳ thật hấn muốn nhờ Anh Bang ra tay giúp hấn diệt trừ Lục Phong, như vậy người trong Bang có lực ảnh hưởng nhất cũng chỉ còn lại hấn, hấn dễ dàng có thể tiếp quản Thiên Hỏa Bang, không mất một tia khí lực.

Cho nên hấn trăm triệu không nghĩ qua, Lục Phong cư nhiên còn sống trở về?

Hứa Kính Quốc trong lòng mặc dù có rất nhiều nghi hoặc, nhưng không thể không làm bộ một chút, trước nên thăm dò đúng sai, vạn nhất Lục Phong biết mục đích của hấn, ở giang hồ soán vị là chuyện bất nhân bất nghĩa chỉ làm mình lưu lại ô danh mà thôi.

“Đại ca...!” Lục Phong vừa vào cửa, nhìn thấy Hứa Kính Quốc liền kích động ôm hấn.

“A Phong, đệ cuối cùng đã trở lại!” Hứa Kính Quốc cũng giả mù sa mưa quay về ôm y.

“A Phong, đến, mau ngồi xuống.” Hứa Kính Quốc vội vàng để Lục Phong ngồi xuống, cũng trực tiếp hỏi Anh Bang tại sao bằng lòng thả y trở về?

“Đại ca, đệ hôm nay có thể trở về kỳ thật nhờ đại ca a.” Trên vẻ mặt y hoảng sợ, lòng sợ hãi.

“Nhờ ta? Đây là ý gì? Đệ mau nói rõ ràng.” Hứa Kính Quốc nghe khó hiểu, nhờ hấn?

Lục Phong tiếp tục nói.

“Bọn họ đem đệ nhốt tại tầng hầm làm nhục thật lâu, ai, nhớ tới đau đớn kia thật sự là.... Bất quá, hoàn hảo cuối cùng bọn họ theo đệ trao đổi điều kiện, mới nguyện ý cho đệ trở về.”

“Đệ theo chân bọn họ làm điều kiện trao đổi gì?” Hứa Kính Quốc kinh hãi một chút.

“Chính là Lê Hà Phổ a, hoàn hảo lúc trước đại ca giúp đệ một chỗ tinh hoa như thế, làm đệ theo chân bọn họ đàm phán thuận lợi.”

Lê Hà Phổ là một trong những đoạn đường tinh hoa của Tây Khu, mà chỗ Dạ Sắc ngay Nguyệt Hà Phổ, xem như đoạn đường tinh hoa. Anh Bang cầm giữ Nguyệt Hà Phổ không ai dám động, bởi vậy những thế lực khác liền đem dục vọng hưởng Lê Hà Phổ, vài năm trước trải qua hỗn loạn, đương gia làm chủ Lê Hà Phổ hiện tại chính thị Thiên Hỏa Bang.

Hứa Kính Quốc không tin được vào mắt, hấn không thể tin được Lục Phong cư nhiên đem Lê Hà Phổ chấp tay tặng cho Anh Bang, hơn nữa nếu Thiên Hỏa Bang không có Lê Hà Phổ, thì không phải chặt đứt đường sống a!

“Đệ điên rồi phải không? A Phong!” Hứa Kính Quốc túm áo y, hung tợn trừng mắt.

“Đại ca, đệ không có lựa chọn nào khác a, đệ không lấy Lê Hà Phổ thì lấy gì trao đổi?” Lục Phong nhìn Hứa Kính Quốc trong mắt tức giận lại cả kinh.

“Đệ không biết nếu có Lê Hà Phổ, thì sẽ không có Thiên Hỏa Bang sao?” Cư nhiên đem địa bàn hấn tận tâm khổ khổ được tặng người, ngu quá đi!

“Đệ đương nhiên biết, bắt quá đại ca, lấy thực lực của đại ca, đệ tin tưởng chúng ta rất nhanh có thể tìm được một địa bàn khác.” Lục Phong tăng bốc hấn, hy vọng có thể tiêu tiêu tức giận của hấn.

Nhưng mà Hứa Kính Quốc ra tay đánh y một quyền.

“Người thật sự điên rồi! Cư nhiên đem tâm huyết những năm gần đây ta tâm tâm khổ khổ vì bảo trụ tiện mệnh của người đi chấp tay cho người ta?”

“Đại ca...” Lục Phong nghe hấn nói như thế, đột nhiên nhớ tới Anh Thiên Ngạo từng nói qua, Hứa Kính Quốc chỉ xem y là một quân cờ mà thôi, chẳng lẽ, thật là sao?

“A Phong, ta sẽ không đem Lê Hà Phố cho người ngoài.” Ánh mắt hấn lạnh lùng, hấn không có khả năng để Lục Phong làm như thế!

Hứa Kính Quốc lấy súng ra, hấn quyết định một ... không ... mà hai, đem Lục Phong chết đi, rồi đem thi thể y quăng ra biển cho cá ăn, tìm không thấy thi thể, không ai có thể chứng minh Lục Phong cùng Anh Bang từng có giao ước gì.

“Đại... Đại ca... Đây là làm gì...? Viên đạn... Là sao a...” Lục Phong sợ hãi, xem ra Anh Thiên Ngạo nói rất đúng, Hứa Kính Quốc muốn chính mình chết.

“A Phong, người đừng trách đại ca lòng dạ độc ác, người chớ quên trong bang còn có nhiều miệng người muốn sống, không thể vì người khiến cho nhiều người chôn cùng, ta làm như thế đều là vì tốt cho Thiên Hỏa Bang, người nhất định phải tha thứ đại ca.” Hứa Kính Quốc nói rất đàng hoàng, cũng một bộ muốn y chết nhanh trong vũng máu.

“Đại ca... Không cần...” Lục Phong đấu tranh.

Nhưng Hứa Kính Quốc sớm đã giết đỏ cả mắt rồi.

Đoàng – Đoàng –

Hứa Kính Quốc một súng bắn trái tim, một súng bắn cái trán, Lục Phong ngã vào giữa vũng máu bất tỉnh.

“Dem y ném ra biển, động tác gọn gàng, không được cho bất luận kẻ nào thấy.” Hứa Kính Quốc đối với mấy người tâm phúc nói.

*_*_*_*_*

Anh gia, thời gian bữa tối.

Anh Mị Sí bởi vì Anh Lạc Ngưng tiếp nhận thông báo, tâm tình thập phần rất là tốt, hơn nữa chân thương của Lạc Ngưng phục hồi tốt đẹp như cũ, hấn lại vui vẻ, bởi vì qua không lâu hấn liền yên tâm cùng Lạc Ngưng làm, hấn cũng không quên đại ca dặn dò.

Đầu óc suy nghĩ toàn loại chuyện này, cũng không thể cho Lạc Ngưng biết.

Anh Dạ Mạc gần nhất thường cảm giác nhị ca là lạ, tuy rằng trước kia có như vậy, nhưng gần nhất nhìn hấn thường thường cười ngây ngô, có đôi khi cười một bộ rất tình sắc, cậu cảm thấy lông tơ dựng thẳng.

Chẳng lẽ người này, tinh thần xoay chuyển?

Người xem xem, hiện tại hấn ăn cơm ăn đến một nửa lại cười trộm, trời ạ!

“Nhị ca.. Không sao chứ?” Anh Dạ Mạc nhin không được hỏi, bệnh trạng này thật sự có điểm nghiêm trọng.

Nhưng Anh Mị Sí tựa hồ rất đắm chìm trong thế giới bản thân, hoàn toàn không có nghe đến tiếng của Anh Dạ Mạc.

“Nhị ca, xảy ra chuyện gì?” Cái này ngay cả Anh Húc Kỳ cũng biết được Anh Mị Sí rất là lạ.

Bất quá, Anh Mị Sí vẫn tiếp tục xem nhẹ.

Anh Lạc Ngưng nhìn hấn mắt hấn mắt vía, căn bản biết hấn đang suy nghĩ một ít chuyện *** loạn, đá đá chân hấn, lúc này Anh Mị Sí mới hồi thần, đúng lúc thấy Anh Lạc Ngưng đá hấn, hấn cũng quên hiện tại đang cùng mọi người ăn cơm, trực tiếp liền thốt ra, khẩu khí còn thập phần thâm tình ôn nhu.

“Xảy ra chuyện gì? Lạc Ngưng của ta.”

22. Chương 22

(Chương này sẽ thấy độ bỉ của anh công và độ bỉ – dụ chương sau của em thụ a~ ha hã).

Anh Lạc Ngưng nhìn hần mắt hần mắt vía, căn bản biết hần đang suy nghĩ một ít chuyện *** loạn, đá đá chân hần, lúc này Anh Mị Sí mới hồi thần, đúng lúc thấy Anh Lạc Ngưng đá hần, hần cũng quên hiện tại đang cùng mọi người ăn cơm, trực tiếp liền thốt ra, khẩu khí còn thập phần thâm tình ôn nhu.

“Xảy ra chuyện gì? Lạc Ngưng của ta.”

Sắc mặt Anh Dạ Mạc cứng đờ, Lạc Ngưng “Của ta”?

Anh Húc Kỳ đang uống một ngụm canh lại hoàn toàn toàn phun ra, Lạc Ngưng “Của ta”?

Đến nỗi Anh Lạc Ngưng phản ứng.....

Giả ngu! Đúng, giả ngu là phương pháp tốt nhất!

Anh Thiên Ngạo lúc này hơi trấn định, dù sao, Anh Lạc Ngưng bị Anh Mị Sí ăn luôn hần đã có thể chịu được, như bây giờ cũng là đồ ăn trên một cái đĩa thôi, nhưng mà, dường như không nên buồn nôn như vậy đi, không thấy hần tồn tại sao?

“Anh Mị Sí, đệ rất ghê tởm.” Anh Thiên Ngạo cúi đầu uống một ngụm canh.

“Đệ làm sao ghê tởm?” Anh Mị Sí không có ý thức được lời nói vừa rồi có bao nhiêu ái muội.

“Thật sự rất ghê tởm, Nhị ca!” Anh Dạ Mạc cũng gia nhập.

“Thật sự thật sự, Nhị ca, vì sao lại nói Lạc Ngưng Của ta ?” Anh Húc Kỳ đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “Của ta”.

Anh Lạc Ngưng dùng ánh mắt ám chỉ Anh Mị Sí ngàn vạn lần không cần nói bậy, cậu còn chưa chuẩn bị tâm trạng để những người khác biết, ít nhất, trường hợp này nên hấp thụ ánh sáng.

Bất quá Anh Mị Sí tính toán bỏ qua ám chỉ của cậu, dù sao sớm muộn gì đều phải cho mọi người biết, hiện tại biết còn không phải như nhau?

Thế là hần tới gần Anh Lạc Ngưng, hướng thất lưng cậu bao quát, một bộ biểu thị công khai chủ quyền.

“Bởi vì, ta đã cùng Lạc Ngưng của ta một chỗ a.”

Truyền ra thanh âm đồ vật bị vỡ, là Anh Húc Kỳ quá mức khiếp sợ đến nỗi không cầm chắc bát.

Anh Dạ Mạc còn lại là trừng lớn mắt cẩn thận quan sát Tam ca, muốn từ trên mặt cậu biết là thật hay giả.

Anh Lạc Ngưng vẫn làm bộ như cái gì cũng không có, nhưng sắc mặt nhiều ít có điểm không thích hợp.

Xem hai vị đệ đệ một bộ không tin, Anh Mị Sí đành phải xuất chiêu, hần nâng cằm Anh Lạc Ngưng lên, nhẹ nhàng hôn.

Truyền đến thanh âm kim loại va chạm, là Anh Húc Kỳ quá mức khiếp sợ cầm chiếc đĩa cũng không xong.

Thân thể Anh Dạ Mạc run lên, cậu quyết định cúi đầu ăn cơm, nhắm mắt làm ngơ!

Bất quá, Anh Mị Sí cũng không kiên ngạo lâu lắm, đã bị Anh Thiên Ngạo ngăn lại.

“Anh Mị Sí, còn nhớ rõ ta cảnh cáo đệ gì đi?” Anh Thiên Ngạo nhìn hần.

“Ách... Đường nhiên nhớ rõ...” Anh Mị Sí chỉ có thể không tình nguyện buông tay, dù sao mục đích của hần cũng đạt được là tốt rồi.

“Đại ca, sớm biết trước đi?” Phản ứng sắc bén của Anh Dạ Mạc nghe Anh Thiên Ngạo nói như thế, lập tức linh hội.

Anh Thiên Ngạo gật đầu, lại uống một ngụm canh.

“Cái gì a? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Anh Húc Kì phản ứng rất trì hoãn hiển nhiên không biện pháp lý giải rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

“Kì Kì ngoan, không có gì.” Anh Dạ Mạc cảm thấy đối với Anh Húc Kì đơn thuần này mà nói, thật sự quá phận.

“Nhưng vừa mới rõ ràng...”

Không đợi Anh Húc Kì nói cho hết lời, Anh Dạ Mạc liền hướng miệng cậu nhét một miếng thịt.

Anh Húc Kì đem thịt nuốt hết lại muốn mở miệng hỏi, Anh Dạ Mạc lại nhét một ngụm đồ ăn cho cậu.

Thật vất vả đem khẩu đồ ăn kia nuốt vào bụng, muốn lại mở miệng, lại bị nhét một mồm đầy cơm.

Ô ô, vì dạ dày cậu chống đỡ không nổi, cậu không cần mở miệng tốt hơn.

Nhưng mà trước khi Anh Mị Sí rời nhà ăn bỏ lại một quả bom cuối cùng.

“Kì Kì, sau này đệ không có Tam ca, chỉ có nhị tẩu!” (=))~).

*_*_*_*_*_*

Anh Lạc Ngưng hung hăng đóng cửa phòng!

Anh Mị Sí chết tiệt này, đã kêu hắn không được nói, không chỉ có nói ra còn trước mặt mọi người đối cậu làm loại chuyện này, không khỏi quá phận, căn bản không có suy nghĩ đến cảm thụ của cậu!.

* Bồ ngẫu: thú nhồi bông

Nắm bồ ngẫu đầu giường, Anh Lạc Ngưng đối đầu bồ ngẫu trái một quyền phải một quyền, miệng còn niệm niệm:

“Anh Mị Ái chết tiệt, trời giết Anh Mị Sí, Anh Mị Sí đáng giận, Anh Mị Sí hạ lưu...”

Sau đó lại sống chết đâm đâm bụng bồ ngẫu, tiếp tục như nói.

“Nói gì mà sẽ đối ta hảo, đều gạt người, tên lừa đảo lớn, tên lừa đảo thật lớn, tên lừa đảo thật to to...”

Anh Mị Sí vừa mở cửa phòng ra đã thấy Anh Lạc Ngưng đối bồ ngẫu lại đánh lại đâm, lại nghe được lời cậu niệm trong miệng, cả người chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Lạc ngưng sao lại có thể đáng yêu như thế a?

“Đâm như vậy thật sự có thể hả giận?”

Thanh âm Anh Mị Sí từ phía sau truyền đến, Anh Lạc Ngưng quay đầu, hoảng sợ.

“Anh... Anh tới đã bao lâu...” Không thể nào, hành động này giờ đều bị hắn thấy sao?

“Từ lúc em bắt đầu nói Anh Mị Sí chết tiệt...” Anh Mị Sí cười.

Quả nhiên, toàn bộ đều bị nghe thấy.

Anh Lạc Ngưng cầm bồ ngẫu trong tay ném ra sàn nhà, xoay người đưa lưng về phía Anh Mị Sí.

“Không thể nào, em cũng quá hung ác, tiểu Mị Sí đáng thương...” Anh Mị Sí nhặt bồ ngẫu trên mặt đất lên, tùy ý quyết định tên của hắn kêu tiểu Mị Sí.

“Ngây thơ.” Anh Lạc Ngưng đỏ miệng lắm lắm, Anh Mị Sí tự nhiên không nghe được.

Anh Mị Sí đem bồ ngẫu bỏ lại tại chỗ, thuận tiện ở trên giường tìm vị trí thoải mái ngồi xuống.

“Lạc Ngưng, sinh khí?”

Anh Lạc Ngưng nhắm mắt lại không để ý đến hắn.

“Tức anh ở trước mặt mọi người như vậy sao?” Anh Mị Sí hỏi lại.

“Biết rõ còn hỏi.” Anh Lạc Ngưng lại lẩm bẩm một tiếng.

“Muốn nói gì thì nói thẳng ra đi, Lạc Ngưng.” Thanh âm Lạc Ngưng quá nhỏ, căn bản nghe không rõ cậu rốt cuộc nói gì?

“Anh không phải đã nói sẽ đối em tốt?” Anh Lạc Ngưng quay đầu, chất vấn hần.

Được rồi, muốn nói cậu liền cùng hần nói!

“Anh đã nói qua, sao vậy, chẳng lẽ anh đối với em không tốt?” Anh Mị Sí cảm thấy bản thân đối cậu rất được.

“Anh khi dễ e.” Anh Lạc Ngưng nói.

“Anh lúc nào khi dễ em?” Anh Mị Sí thật sự không nghĩ ra được, hần có sao?

“Tại sao vừa nãy kêu anh không nói, anh càng muốn nói? Anh rất đáng giận.” Anh Lạc Ngưng hướng trong ngực hần đánh đánh.

“Nguyên lai, em cho rằng cái này gọi là khi dễ a...” Anh Mị Sí cầm nắm tay nhỏ bé của cậu, thật sự là bị cậu đả bại.

“Không hiểu tâm tình của em, này không gọi khi dễ thì kêu là gì?” Anh Lạc Ngưng rút tay về, Anh Mị Sí đáng giận này.

Không hiểu tâm tình của em sao? Nguyên lai là như thế a, hần cuối cùng hiểu. Bất quá, tính tình Lạc Ngưng một khi bướng bỉnh sẽ rất khó ngăn cản, bây giờ trước hết phải nghĩ biện pháp trấn an cậu mới được.

“Anh biết sai rồi, sau này sẽ không còn như vậy.” Anh Mị Sí làm một cái thủ thế để chứng minh quyết tâm.

“Em mới không tin anh.” Anh Lạc Ngưng quyết định cùng hần bướng đến cùng, không thể thỏa hiệp.

“Anh đây phải làm sao em mới bằng lòng nguôi giận?” Anh Mị Sí thả thấp khí độ.

Anh Lạc Ngưng đột nhiên nghĩ đến gì đó, trên mặt rất nhanh hiện lên một mặt nghiền ngẫm tươi cười, ngay cả Anh Mị Sí cũng không phát hiện. (em làm vậy là tiện nghi cho hần rồi XD).

“Anh cho em trừng phạt một chút em liền tha thứ.” Anh Lạc Ngưng nói.

“Em nói gì ta cũng làm, chỉ cần em có thể nguôi giận.” Anh Mị Sí thâm nghĩ Lạc Ngưng cũng không có thể dùng thủ đoạn kịch liệt gì đối đãi hần đi?

“Em nói gì anh liền làm sao?” Anh Lạc Ngưng giương ánh mắt xinh đẹp nhìn hần, một bộ khờ dại vô tội.

“Àn...” Nhìn cậu dùng ánh mắt xinh đẹp kia đối với chính mình, Anh Mị Sí cái gì cũng đáp ứng.

23. Chương 23

(” ~A ~,)

Anh Mị Sí nhìn tình cảnh của mình trước mắt, nguyên lai Lạc Ngưng muốn xử phạt phương thức này?

Cậu đưa hai tay hần cột vào đầu giường, còn cởi áo hần, vẻ mặt vô hại đứng ở trước mặt nhìn hần.

“Lạc Ngưng, như vậy là muốn làm gì?” Anh Mị Sí hỏi, tổng không có khả năng muốn quất hần tiết hận đi?

“Từ từ anh sẽ biết.”

Anh Lạc Ngưng mỉm cười ngọt ngào, nhưng vì sao hần tổng cảm thấy không ổn?

Mà việc làm kế tiếp, Anh Mị Sí hoàn toàn chống đỡ không được...

Anh Lạc Ngưng tháo dây cột tóc, tùy ý vuốt tóc vài cái, lại cởi bỏ hai nút áo trước ngực, để lộ xương quai lúc ẩn lúc hiện, bộ dáng thập phần khiêu khích gợi cảm.

“Lạc Ngưng, em rút cuộc là muốn...?” Thấy Lạc Ngưng mê người như thế, Anh Mị Sí đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

“Tra tấn anh a.”

Anh Lạc Ngưng vừa cười, còn Anh Mị Sí thì mồ hôi lạnh bắt đầu ứa ra.

Đúng vậy, Anh Lạc Ngưng nghĩ ra phương pháp trừng phạt chính là cái này. Căn cứ vào kinh nghiệm lúc cậu làm lão bản Dạ Sắc, đối nam nhân mà nói, thống khổ nhất chính là xem được ăn không được! Cho nên, Anh Mị Sí người tiếp chiêu đi! Ai kêu người khi dễ ta!

Anh Lạc Ngưng bò lên giường, hai tay phân biệt để hai bên sườn Anh Mị Sí, cậu đối Anh Mị Sí cười khêu gợi, rồi bắt đầu tinh tế hôn lên hai má hắn.

Anh Mị Sí nhất thời toàn thân cứng ngắc, không cách nào hình dung hiện tại bản thân rốt cuộc có bao nhiêu rung động!

Anh Lạc Ngưng dùng chiêu này thật sự rất hiểm, chẳng lẽ cậu không biết hắn nhanh mau điên rồi sao? Nếu đại ca không uy hiếp hắn ở giai đoạn chân thương thì không được bính cậu, hắn sẽ không biết bắt cậu áp trên giường bao nhiêu lần? Hắn cố gắng khắc chế dục vọng, nhưng thiên hạ trước mắt cư nhiên còn cố ý khiêu khích hắn, này không khỏi quá tra tấn hắn đi?!

Anh Lạc Ngưng hôn thật sự cẩn thận, cậu theo mắt, mũi, hai má, cằm, không có buông tha một chỗ nào, trừ bỏ môi hắn.

Cậu vươn nhẹ đầu lưỡi, cố ý kéo dài chu vi rồi thoảng qua liếm môi hắn, Anh Mị Sí tuy rằng muốn đôi môi rất gần kia ăn vào, nhưng hai tay bị khống chế, hắn vừa nhấc đầu tới gần Anh Lạc Ngưng, Anh Lạc Ngưng liền nhanh chóng đem mặt dời ra phía sau, quả thật là cho hắn xem tới được lại ăn không đến a...

“Lạc Ngưng... Em nhất định phải tra tấn anh như vậy sao?” Anh Mị Sí nuốt nuốt nước miếng, ý muốn cùng cậu câu thông.

“Anh không phải nói bảo anh làm gì thì sẽ làm đó sao?” Anh Lạc Ngưng ngoan rất hứng khởi, nào có thể dễ dàng chấm dứt.

“Vậy em cũng không dùng như vậy đi... Em nhẫn tâm xem anh ghen đến nổ tung sao...?” Anh Mị Sí cố ý giả đáng thương, muốn tranh thủ đồng tình.

“Người ghen là anh không phải em a.”

“Lạc Ngưng.....” Anh Mị Sí bất đắc dĩ, xem ra cậu thật sự muốn tra tấn mình.

Xem nhẹ tiếng hắn la lên, Anh Lạc Ngưng lần thứ hai nâng đầu lên, lần này cậu bắt đầu khẽ cắn lỗ tai hắn, làm Anh Mị Sí bị kích thích cả người phát run.

Theo cái lỗ tai, cậu đem môi chuyển qua cắn cổ hắn, đầu tiên là vươn đầu lưỡi ở trên mặt liếm lộng một phen, để lại vô số hồng ngân, cậu cố ý thả chậm động tác, để Anh Mị Sí cả người ngứa ngáy khó nhịn, cậu thậm chí có thể cảm nhận được từ cổ họng Anh Mị Sí truyền đến thanh âm trầm thấp kìm nén.

Ai kêu người phải khi dễ ta, Anh Lạc Ngưng thâm nghĩ cậu cuối cùng bẽ mặt tiến chi cừ.

Anh Lạc Ngưng cảm thấy đến điểm cần dừng thì mới ngưng, nói thật cậu cũng không phải tay già đời kinh nghiệm phong phú gì, duy nhất một lần kết giao làm tình chính là cùng Anh Mị Sí, hơn nữa lại là cùng nam nhân làm, đối với đương sự này, cậu thật có điểm không hiểu, ngay cả điều cậu vừa mới đối Anh Mị Sí làm, cũng chỉ vì cậu thấy ở Dạ Sắc thường xem nhóm công quan đều làm như thế, mưa dầm thấm lâu thôi.

Nhưng xuống chút nữa nhìn thấy dáng người rắn chắc của hắn, mặt cậu không khỏi đỏ lên, tuy không phải chưa từng xem qua, nhưng cẩn thận tỉ mỉ nhìn nhìn thì đây mới là lần đầu tiên, dáng người của Mị Sí thật sự rất hoàn mỹ, vừa tinh tráng lại uy vũ, cùng dáng người mềm yếu của cậu căn bản hoàn toàn tương phản, hơn nữa tưởng tượng đến đêm đó cậu bị nam nhân bế, lại không khỏi cảm thấy thẹn thùng.

Không đúng, Anh Lạc Ngưng lắc lắc đầu, hiện tại không phải lúc nghĩ loại chuyện này! Rõ ràng là muốn hấp dẫn hắn, sao ngược lại lại biến thành cậu bị hắn hấp dẫn?

Anh Lạc Ngưng thoát khỏi hồi tưởng, bắt đầu bắt tay xoa trong ngực Anh Mị Sí, ở trên mặt dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ vẽ, còn cổ ý ở điểm nổi lên trước ngực vẽ vài vòng xung quanh.

“Ngô...” Anh Mị Sí nhin không được kêu rên một tiếng.

Anh Mị Sí kêu rên làm cho cậu lại càng vui vẻ, ngay sau đó cậu vươn đầu lưỡi, giống ngón tay vừa nãy ở trước ngực không ngừng liếm liếm vài vòng.

Hô hấp dần dần dồn dập lên, hẳn thật không biết tại sao cậu học được loại chiêu thức này, tuy cảm thấy không thuần thục cho lắm, nhưng đối với đầu óc chặt cứng muốn cậu mà nói, hoàn toàn đâm trúng tử huyệt hẳn!

Tóc của cậu không ngừng theo động tác rải rác ở trên người hẳn, khiến cho hẳn ngứa, cậu lại luôn cố ý lảng tránh mà khiêu khích hẳn, làm cho hẳn cảm thấy toàn thân cao thấp có một cổ cảm giác dây dưa nói không nên lời, phía dưới dần dần cũng bắt đầu nổi lên phản ứng.

Anh Lạc Ngưng tiếp tục lần xuống hôn bụng hẳn, lại cảm thấy dường như có thứ gì đó nhô lên, cậu nhìn xuống vừa thấy, phát hiện giữa đùi hẳn đã muốn sưng tấy nhô dưới lớp quần.

Anh Lạc Ngưng cười khê, mục đích của cậu cuối cùng đạt thành.

Cậu chỉ muốn đem Anh Mị Sí biến thành dục hỏa đốt người, rồi đem hẳn nhốt vào trong phòng, để hẳn nếm thử chút đau khổ.

Tuy kế hoạch vốn là như thế, không may lại nhìn thấy vật nổi lên giữa hai đùi hẳn, cậu cảm thấy không muốn dừng tay lại, cậu muốn nhìn nơi đó một chút, ngày đó mới hơi hơi liếc mắt qua, chỉ biết nơi đó lớn hơn mình rất nhiều, nhưng còn không kịp nhìn kỹ.

Anh Lạc Ngưng đem suy nghĩ hóa thành hành động, giải khai thắt lưng bên hông hẳn, cởi cúc, kéo khóa, đem quần thoát ra, ít đi một cái quần ràng buộc, nơi đó của hẳn dưới lớp tứ giác nhô lên rất cao.

Anh Mị Sí như thế nào cũng không dự đoán được Lạc Ngưng sẽ làm chiêu này, hẳn cảm thấy cậu ngoạn quá mức phát hỏa, nghiêm khắc ra tiếng cảnh cáo cậu.

“Lạc Ngưng! Không được ngoạn nữa, em còn như vậy anh thật sự muốn sinh khí!”

Bất quá tâm tư của cậu đã sớm tập trung ở nơi đó, cũng không có nghe Anh Mị Sí gọi cậu, cậu thật sự rất muốn nhìn, thế là cậu đem lớp vải cuối cùng kéo xuống, phân thân cường tráng của hẳn liền nảy lên.

Anh Lạc Ngưng hít một hơi, cậu không tin được vào mắt, nơi đó của hẳn lớn hơn so với bình thường, nghĩ tới nơi to lớn đó nhét vào trong cơ thể cậu, cậu liền cảm thấy bất khả tư nghị.

“Anh Lạc Ngưng!” Anh Mị Sí rống cậu, hẳn thật sự muốn giáo huấn cậu!

Anh Lạc Ngưng bị hẳn rống, mặc dù hồi thần, vẻ mặt lại vô tội hỏi.

“Cái gì?”

24. Chương 24

(Xung hô chỗ này hơi loạn a~, mọi người hảo hảo lượng thứ)

Sắc mặt Anh Mị Sí càng ngày càng đen như đáy nồi, hẳn cảm thấy sức nhẫn nại hoá điên rồi.

“Nhanh chóng thả anh ra, Anh Lạc Ngưng!” Anh Mị Sí gọi ngay cả họ tên cậu, thông thường chính là lúc phát hỏa.

Anh Lạc Ngưng đương nhiên biết, nhưng cậu nhìn đến phân thân của Anh Mị Sí ngang nhiên đứng thẳng, cậu còn muốn tiếp tục ngoạn.

Không để ý tới lời đe dọa, Anh Lạc Ngưng đem tinh thần lần thứ hai tập trung về nơi đó, đầu tiên là dùng ánh mắt rất cẩn thận nhìn một lần, rồi mới sợ hãi sờ vào, xúc cảm nóng rực làm cho cậu sợ tới mức rút tay về, nhưng trong chốc lát sau lại tiếp tục lần thứ hai chạm vào.

Thật sự hảo thần kỳ ác, rốt cuộc làm sao mới có thể lớn như thế, thô như thế? (/// Hảo, em nó đang khám phá).

Bàn tay nhỏ bé bắt đầu bộ lộng thức tỉnh dục vọng của Anh Mị Sí, nhưng cậu không biết cách dùng lực khống chế nó, vài lần đều làm Anh Mị Sí đau đến phát ra tiếng, cậu sợ hãi sẽ lộng đau thậm chí lộng thương Anh Mị Sí, dứt khoát không lấy tay nữa mà là trực tiếp hé miệng, đem đỉnh phân thân ngậm vào.

Đương nhiên lần ngậm này làm Anh Mị Sí không chỉ có khoái cảm, mà phân thân nhất thời lại trưởng lớn hơn.

“Lạc Ngưng...” Anh Mị Sí không tái dọa cậu, cậu thật sự ngậm thứ đó? Cậu thật sự biết cậu đang làm gì sao?

Cảm giác được gì đó lại trưởng lớn hơn, làm miệng ngậm không vững, nhưng cậu vẫn cố gắng muốn nó toàn bộ vào trong miệng, nhưng ngậm mút một hồi lâu vẫn không có cách nào, cái miệng của cậu quá nhỏ, tiểu Anh Mị Sí với cậu mà nói thật sự đã cố hết sức.

Mà không biết bắt đầu khi nào, thân thể dần dần nóng lên, nửa người dưới cũng hơi hơi ngẩng đầu, Anh Mị Sí lại không bình chính mình, chính mình lại nổi lên phản ứng, điều này khiến cậu không biết làm gì.

Thân thể càng ngày càng nóng, cậu hảo hy vọng có người giúp cậu giảm nhiệt.

Cuối cùng nhịn không được nữa cậu hướng Anh Mị Sí xin giúp đỡ, hơi hơi nức nở gọi Anh Mị Sí.

“Nhị ca... Làm sao... Kế tiếp đệ phải làm sao...?”

Anh Mị Sí bị cậu hỏi thì mặt kỳ diệu, nhưng nhìn vẻ mặt khóc kia lại không nở mắng cậu.

Hắn phát hiện mặt cậu rất hồng, thân thể còn run nhè nhẹ, xuống chút nữa vừa thấy phía dưới của cậu cũng phản ứng, hắn lập tức hiểu được.

Anh Mị Sí thấy buồn cười, không phải muốn cho hắn dục hỏa đốt người sao? Sao hiện tại đổi thành cậu?

“Lạc Ngưng... Giúp anh cởi bỏ... Anh giúp em...” Anh Mị Sí ôn nhu đối cậu nói.

Lúc này Anh Lạc Ngưng rất phối hợp, nghe Anh Mị Sí muốn giúp chính mình, lập tức giúp hắn giải khai sợi dây.

Hai tay đạt được tự do, liền lập tức đem Anh Lạc Ngưng đặt xuống dưới thân, không có chút chần chờ xé toàn bộ áo trên người cậu ra, hắn cũng không rảnh cởi từng nút áo.

Thân thể vừa tiếp xúc với không khí lạnh, đầu nhũ lập tức mẫn cảm ngạnh lên, Anh Mị Sí không cần suy nghĩ liền há mồm đem thứ cương nẩy kia hung hăng ăn vào. Hắn phải trừng phạt Anh Lạc Ngưng đối với việc vừa nãy, cho nên ác liệt gặm cắn đầu nhũ cậu, tay kia cũng không khách khí vuốt ve thật mạnh tiểu khoả khác.

“Ngô...” Anh Lạc Ngưng bị ăn đau kêu ra tiếng.

Không tính toán nhượng bộ, hắn lập đi lập lại động tác, ở hai tiểu đầu nhũ lộng đến lộng đi nhiều lần.

“A a... Không cần... Ô... Đau... A...” Anh Lạc Ngưng bởi vì đau đớn, không ngừng kêu to.

Anh Mị Sí nhìn hai khoả trước ngực ban đầu vốn là tiểu đầu nhũ hồng nhạt, bây giờ đã bị hắn biến thành sưng đỏ tụ máu mới bằng lòng dừng lại. Hắn hướng lên trên hôn Anh Lạc Ngưng một ngụm, rồi tới vành tai, cổ, cuối cùng vẫn không thay đổi bản tính ác liệt ở trên vai cậu trộm cắn một ngụm.

“A...!” Anh Lạc Ngưng lại kêu một tiếng.

Cậu cảm thấy căn bản đã bị lừa, Anh Mị Sí lừa cậu, nói muốn giúp cậu, kết quả vẫn khi dễ cậu, luôn cắn cậu, hại cậu rất đau! Nhưng trong thân thể dường như có lửa đốt cậu, hảo hy vọng Anh Mị Sí tiếp tục giúp cậu làm.

Anh Mị Sí đưa tay với xuống nửa người dưới của cậu, cách lớp quần nhẹ nhàng vuốt ve, cũng chỉ là vuốt thể này mà thôi, chưa đi đến bước kế tiếp.

“Ân... Nhị ca... Giúp đệ...” Anh Lạc Ngưng nhìn không được nói, ám chỉ cậu muốn càng nhiều, không cần chỉ cách lột quần sờ cậu mà thôi.

“Giúp em làm gì?” Lấy được chủ quyền nên hắn không tính toán thỏa mãn cậu nhanh như thế.

“Giúp đệ... Sờ...” Anh Lạc Ngưng không biết nên sao nói sao cho khéo léo, thật sự rất xấu hổ...

“Anh không phải đang sờ sao?” Anh Mị Sí đùa cậu, còn cố ý bóp một chút.

“A...! Không cần... Chỉ là... Sờ... Còn muốn... Cái khác...” Anh Lạc Ngưng kêu một tiếng, tiếp theo lại khẩn cầu.

“Muốn cái khác? Tỷ như...” Anh Mị Sí chơi ngiên, vẫn tiếp tục đùa cậu, Anh Lạc Ngưng then thùng thực đáng yêu không phải sao?

“Anh... Anh biết rõ còn hỏi em...” Anh Lạc Ngưng thở gấp, muốn cậu nói ra loại này? Cậu mới không cần.

“Em không nói trong anh làm sao mà biết? Chẳng lẽ... Là muốn anh... Giúp em ngậm sao...” Về mặt hắn không đứng đắn cười cười, bắt đầu kéo khóa quần xuống.

“Anh...” Đáng giận! Biết rõ còn hỏi.

Anh Mị Sí bỏ tất cả vướng víu trên người cậu ra, đương nhiên cũng đem bản thân thoát sạch sẽ, hắn lột gối đầu để cậu nằm giữa, đem hai chân bẻ cong thành chữ M, đem đầu vùi vào giữa hai chân cậu bắt đầu phun ra nuốt vào dục vọng thức tỉnh.

Anh Lạc Ngưng hí nửa mắt xuống xem, góc độ này có thể thấy nhất thanh nhị sở, cậu thấy phân thân của mình không ngừng xuất hiện lại biến mất ở miệng hắn, cảnh này thật sự rất *** loạn cũng quá kích thích trái tim, cậu dứt khoát nhắm mắt lại không nhìn nữa, chỉ cảm thụ là được rồi...

Anh Mị Sí có đôi khi đưa tay cầm lấy phân thân sưng ngạnh của cậu, dọc theo âm nang chậm rãi liếm lên xuống, có lúc thì đem phân thân ăn vào miệng không ngừng phun ra nuốt vào, rồi còn không ngừng hôn hôn liếm lộng đỉnh đầu.

Cậu không thể không thừa nhận kỹ xảo của hắn thật sự tốt lắm, không giống cậu chỉ biết lộng đau, hắn khiến cho cậu phi thường thoải mái.

“Ngô... Nhị ca... A... Thật thoải mái...” Anh Lạc Ngưng nhìn không được rên rỉ lên, cũng không phát hiện đang nói gì.

Dưới đáy lòng hắn cười, hắn phi thường thích Lạc Ngưng hiện tại, thích cậu bởi vì hắn mà thần tình ửng hồng.

“Thực thoải mái đi? Bất quá... Hôm nay cũng không cho em bắn trước.” Anh Mị Sí đột nhiên buông ra, cười xấu xa.

25. Chương 25

(Edit H mà ta run run thế nào ấy lll==)

“Nghĩ...? Ân...?” Cảm giác ám áp từ hạ thân biến mất, Anh Lạc Ngưng khó hiểu mở mắt nhìn hắn.

Anh Mị Sí đem đùi phải cậu nâng lên vai, hơi nghiêng người, tay trái đặt tại sườn thắt lưng cậu, Anh Lạc Ngưng vừa thấy tư thế này cũng biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, còn hơn lần đầu tiên tràn đầy khát trương, lần này cậu ngược lại cảm thấy có điểm chờ mong, bởi vì cậu cũng rất muốn ném thử cảm thụ đạt cao trào.

Bất quá cậu vẫn sợ, dù sao nơi đó thật sự rất cường tráng.

“Nhị ca... Phải chậm một chút ác... Đệ sợ đau...” Cậu có điểm bất an nói với hắn.

“Trước ngậm một chút, Lạc Ngưng.” Anh Mị Sí vươn ngón tay ý bảo cậu ngậm ướm, để hắn có thể giúp cậu làm trơn.

Anh Lạc Ngưng ngoan ngoãn ngậm ngón tay hần đưa tới, đem chúng nó liếm đến ẩm ướt trơn bóng mới buông ra, thưởng cho cậu khi buông ra là đổi lấy nụ hôn nồng nhiệt.

Tiếp theo Anh Mị Sí nâng mông lên, bắt đầu hướng hậu huyết đưa ngón tay vào.

Có kinh nghiệm từ lần trước nên lần này ăn nhập hơn, bởi vì thân thể không khản trương lắm, ngón tay cũng rất nhanh tiến nhập vào bên trong, trừu sáp đè ép nước dịch đi ra. Tuy rằng, trình độ như vậy cũng đã đủ trơn, nhưng hần lại cố ý một, hai ngón, ba ngón rút ra tiến vào tra tấn cậu, không có ý đưa phân thân vào.

Hần như vậy khiến cho Anh Lạc Ngưng chỉ có thể thẹn thùng mở miệng.

“Ngô... Không cần lộng... Nhanh lên cho đệ...”

Anh Mị Sí vẫn như cũ chậm rãi lấy ngón tay lộng, lần thứ hai hỏi lại.

“Cho em cái gì?”

“Ngô... Nhị ca... Đệ muốn của nhị ca...” Anh Lạc Ngưng muốn nói lại thôi, kiên trì không nói mặt chữ làm cậu xấu hổ, mặc dù cậu thật sự rất muốn.

Anh Mị Sí cười khê, xem ra Lạc Ngưng thật sự rất muốn, vẫn nên một vừa hai phải là tốt rồi, nếu hỏi lại, chỉ sợ Lạc Ngưng sẽ thẹn thùng đến té xỉu đi.

Rút ngón tay ra rồi đỡ lấy dục vọng, hướng Anh Lạc Ngưng tiến công.

“A... Chậm một chút... A...”

Cho dù đã làm trơn chu đáo hết mức, đột nhiên bị phân thân cực đại kia đỉnh nhập, nhiều ít vẫn là rất đau, Anh Lạc Ngưng nhịn không được ra tiếng muốn hần đem tốc độ chậm lại.

Nhưng hôm nay cả người Anh Mị Sí tràn ngập hơi thở tà mị, ai kêu vừa nãy Anh Lạc Ngưng giãy vò hần, hần muốn cho cậu chịu chút đau khổ, lần sau mới không dám đối mình như thế.

Không có giống như lần trước ôn nhu chậm rãi thẳng tiến, Anh Lạc Ngưng cảm thấy rõ hần là một hơi xâm nhập, để cậu ăn đau, Anh Mị Sí đáng giận này a!

“Ô... Anh lộng đau em... Em không cần làm... Anh mau rút ra...” Anh Lạc Ngưng đau đến nước mắt chảy ra, bắt đầu có ý muốn đẩy hần ra.

Anh Mị Sí thấy nước mắt cậu, biết hần thật sự rất thô lỗ, hần cúi đầu hôn từng giọt nước mắt rơi ra, không tiếng động trấn an cậu.

Hần hiện tại căn bản không thể dừng lại, hần đã nhịn lâu rồi, thâm nghĩ trong cơ thể Lạc Ngưng hảo hảo tiến lên, nhưng tiểu huyết hút quá chặt chẽ, nếu không động được thật sự sẽ lập tức bắn ra.

Thế là hần bắt đầu đóng đưa cái mông, không ngừng hướng tiểu huyết thẳng tiến, đỉnh ra, ngón tay cũng không nghỉ ngơi bộ lộng đề lên đỉnh phân thân không cho cậu bắn.

Trong phòng ngủ, chỉ truyền đến thanh âm thân thể mập mạp, tiếng Anh Lạc Ngưng khóc nức nở, cùng với tiếng hít thở nặng nề của Anh Mị Sí.

Anh Mị Sí ngay từ đầu chỉ chậm rãi tiến vào, thẳng đến khi cảm thấy Lạc Ngưng bắt đầu quen dần mới dám dùng sức, Anh Lạc Ngưng tuy rằng vẫn khóc hô nhưng đã không giống thảm thương như ban đầu, lúc này hần mới buông lỏng ác cảm tội lỗi.

Sau cơn đau ban đầu, từ hậu đình truyền đến cảm giác không chỉ có đau đớn, mà còn có từng đợt sóng khoái cảm đánh úp lại, điều này làm Anh Lạc Ngưng sắp đạt cao trào, nhưng Anh Mị Sí ngăn lại không cho cậu phát tiết, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng càng ngày càng hư nhược.

“A a... Nhị ca... Đệ thật sự không được... Nhị ca mau buông tay...” Anh Lạc Ngưng hướng hần cầu xin.

Nhìn sắc mặt cậu khác thường, biết cậu đã tới cực hạn, đành phải đình khởi thất lưng tăng thêm tốc độ, khuynh thân về phía trước hôn trụ miệng cậu để đưa thanh âm toàn bộ ăn vào, hung hăng trừu sáp mấy

chục lần, lại ra sức hướng lên đỉnh đầu phun ra dục vọng, mới buông tay để cậu phát tiết, song song leo tới đỉnh núi.

Một phen tình cảm mãnh liệt trôi qua, Anh Mị Sí đem cậu ôm vào trong lòng, cầm để ở đầu của cậu nhẹ nhàng cọ cọ.

“Lạc Ngưng, lần sau không được phép còn như vậy.” Anh Mị Sí nói.

“Vì sao? Cho nhị ca không thoải mái sao?” Anh Lạc Ngưng hỏi.

“Là rất thoải mái, nhưng bởi vì rất thoải mái, cho nên lần sau không cần như vậy.” Đây là vấn đề gì? Thật sự là ma nhân Lạc Ngưng a.

“Nếu rất thoải mái, tại sao không thể như vậy?” Anh Lạc Ngưng cảm thấy vừa nãy rất có tình thú không phải sao?

“Đứa ngốc, em làm anh rất thoải mái thì anh sẽ nhịn không được giống vừa nãy khi dễ em...” Anh Mị Sí nhẹ nhàng hôn cậu một chút, dựa vào thân thể Lạc Ngưng, sao có thể chịu được hấn thô lỗ.

Nghe hấn nói như thế Anh Lạc Ngưng mới hiểu, cậu mềm mại ác một tiếng.

Trong lòng cậu lại suy nghĩ, lần sau còn muốn làm gì mới cậu dẫn hấn. (=v= Mọi người chờ a~, em này với Tín Xa không khác gì nhau ==lll)

*_*_*_*_*_*

Chuyện tối qua kỳ thật làm Anh Mị Sí có điểm bất an, hấn hy vọng đại ca ngàn vạn lần không phát hiện ra manh mối gì, bằng không lần này thật sự sẽ bị đánh. Tổng không thể cùng đại ca nói là Lạc Ngưng câu dẫn hấn đi? Tuy rằng là sự thật, nhưng cho dù hấn có nói đại ca cũng không tin.

Bởi vì ngay cả chính hấn cũng không tin Lạc Ngưng lại câu dẫn chính mình.

Bất quá, hiện tại đã có chuyện so với cái này còn quan trọng hơn phải trước xử lý.

Hứa Kính Quốc không mời ma đến dẫn người tới Anh Bang, trước mắt đang ở phòng khách đợi.

Anh Thiên Ngạo muốn chính mình lại đây là tốt rồi, không cần làm phiền đệ đệ khác, nhất là đừng cho Lạc Ngưng tái kiến y.

Trong phòng khách.

Vài năm không thấy Hứa Kính Quốc, Anh Thiên Ngạo nhìn qua thì thấy so với lúc trước cũng không quá giống nhau, trước kia tài năng của y luôn lộ ra ngoài, không hiểu phải che dấu chính mình, nhưng hiện tại không như vậy, thần thái tự nhiên, xem ra cải biến không ít.

“Hứa Kính Quốc, không thể tưởng được ngài còn sống?” Anh Thiên Ngạo cũng không để ý nên trước cùng y khách sáo một phen, đương nhiên trong lời nói nhiều ít mang điểm châm chọc.

“Đại thiếu gia cậu không khách khí, ta cũng do cậu ban tặng mới có thể bình yên vô sự a.” Hứa Kính Quốc nén cơn tức, không có trực tiếp cùng Anh Thiên Ngạo phản nộ.

“Ác? Nói như thế ta là ân nhân cứu mạng của ngài?”

“Cậu nói rất được.” Khóe miệng y hơi hơi co rúm, Anh Thiên Ngạo quả nhiên vẫn cuồng ngạo tự đại.

“Như vậy, đối với ân nhân cứu mạng của ngài, ngài có chuyện gì sao?” Anh Thiên Ngạo nói.

26. Chương 26

~(~) ~(^o^)~(~)

~“Nói thật ra, cậu đã phái người thăm dò những chuyện ở Thiên Hoả Bang mấy năm nay đi?” Hứa Kính Quốc ngay từ đầu lật con bài, dù sao bây giờ y cũng không sợ bọn họ biết.

“Cho nên, ngài muốn nói gì?” Anh Thiên Ngạo nói tiếp.

“Lục phong là nghĩa đệ của ta, tình cảm của chúng ta thập phần vững vàng, nhớ tới năm ta đại nạn không chết, ít nhiều có A Phong cứu giúp, ta mới có thể kéo dài tàn hơi sống tới ngày nay a...” Hứa Kính Quốc dương trang đau lòng nghẹn ngào.

“Ác?” Anh Thiên Ngạo cảm thấy lão nhân này hay giả vờ giả vịt, đi diễn trò thì quá hay.

“A Phong tìm các cậu gây phiền toái, bị các cậu bắt đi, vốn ta không muốn lấn vào hồ bùn nữa, nhưng cũng là A Phong sai trước, nhưng A Phong cùng ta tình cảm như anh em, ta do dự thật lâu, vẫn không đành lòng thấy chết mà không cứu a...” Hứa Kính Quốc nói đơn giản mấy câu, vì đội trọng tình trọng nghĩa mà cao mũ.

“Như vậy ngài muốn sao?” Anh Thiên Ngạo hỏi, thật cũng muốn nghe xem y còn có thể nói cái gì.

“Đại thiếu gia, ta cầu cậu, đem A Phong trả lại cho Thiên Hỏa Bang đi, Thiên Hỏa Bang không thể không có A Phong a.” Hứa Kính Quốc nói xong, đột nhiên quỳ trên mặt đất.

Màn diễn trước mắt này, làm Anh Thiên Ngạo thấy được nên ban thưởng cho Hứa Kính Quốc diễn viên xuất sắc nhất, người rõ ràng bị hấn nổ súng bắn chết, cư nhiên chạy tới trước mặt mình làm trò thối nát này, cùng với bản chất của y căn bản không cùng một người?

“Hứa Kính Quốc, ta có thể lý giải tâm tình của ngài, nhưng là, Lục Phong không ở trong này ta.” Anh Thiên Ngạo bất động thanh sắc, muốn nhìn xem kế tiếp y còn có thể diễn cái gì.

“Sao có thể?!” Hứa Kính Quốc lộ ra biểu tình khiếp sợ.

“Sao lại không có khả năng, mấy ngày hôm trước ta sớm bảo y về.” Anh Thiên Ngạo đáp lại y.

Hứa Kính Quốc từ mặt sàn nhà đứng lên, trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên đối với Anh Thiên Ngạo chỉ trích.

“Đại thiếu gia, người là cậu bắt, hiện tại cậu còn nói người không ở đây, loại nói ra cũng không ai tin, cậu không phải là đã làm A Phong xảy ra chuyện gì?!”

Vốn ở một bên không nói, Anh Mị Sí lúc này mở miệng.

“Hứa Kính Quốc, người chúng ta đã thả, người không cần tùy tiện đến đòi người.”

“Các người nghĩ nói như thế có người sẽ tin sao? Một khi làm tức giận Anh Bang các người, có người nào tiến vào còn có thể đi ra? Các người vẫn nên nói thật ra đi, các người rốt cuộc đem A Phong giấu đi đâu?” Hứa Kính Quốc lớn giọng.

“Xem ra, người thực hiểu biết phong cách làm việc Anh Bang chúng ta?” Anh Mị Sí nói, nhưng một bộ lơ đãng.

“Nhị thiếu gia, tốt xấu ta cũng từng ở Anh Bang một thời gian không ngắn, Anh bang phong cách xử sự là gì, ta ít nhiều là rõ ràng.” Hứa Kính Quốc nói tiếp.

“Ý của người là, chúng ta đem Lục Phong giết chết sao?” Anh Mị Sí hỏi y, lão gia hỏa này dối trá ghê tởm.

“Thật đáng tiếc, ý ta chính là vậy, trên đường đều biết đạo nhân là các người bắt, không có lý do gì một người hảo hảo lại vô duyên vô cớ biến mất.” Hứa Kính Quốc tiếp tục vu oan.

“Nói cho cùng là, người sao lại vô duyên vô cớ biến mất? Người nói xem, Hứa Kính Quốc.” Anh Mị Sí cố ý tăng thêm ngữ khí.

Thần sắc kinh hoảng ở trong mắt y chợt lóe lướt qua, không có chứng cứ chứng minh người là y giết, bọn họ cũng không có thể bắt y nói ra.

“Ta nói có lời không tốt, thế lực Anh Bang hiện tại vững chắc không rung chuyển, dựa vào chính là thành tín, mọi người cũng đều là tín phục Anh Bang tuyệt đối sẽ không ở sau lưng làm loại chuyện hèn hạ mới tôn kính đại thiếu gia người, chính là hôm nay chuyện của A Phong người xử xử thật không tốt, còn sống muốn gặp người, đã chết thì dù sao cũng phải gặp thi thể, không thể dùng loại phương thức không trách nhiệm xử lý sự tình, người nói như vậy, tất cả mọi người phục không được người.”

Hứa Kính Quốc quả nhiên là con cáo già, bắt đúng bọn họ không chứng cứ chứng minh đã thả Lục Phong về, lại đem phong cách Anh Bang ở trên giang hồ luôn luôn quang minh lỗi lạc công khai xử sự đè ép bọn họ, vì muốn bôi đen bọn họ, để cho dư luận thảo phạt.

“Hứa Kính Quốc, nhiều năm không thấy, người quả nhiên đã thông minh rất nhiều...” Anh Mị Sí trêu chọc y, lão gia hỏa này có chút thông minh hơn.

“Nghe ta khuyên, chuyện này các người nhất định phải cho ra cái công đạo, đừng cho danh dự Anh Bang bị tổn hại a...”

Xem ra Hứa Kính Quốc thật sự đổi nghề trở thành diễn viên chuyên nghiệp, mặc kệ bọn họ nói thế nào, y đều có thể chiếu theo kịch bản hảo hảo diễn hết trận này, cũng thật là lợi hại.

“Ta đã biết, cảm ơn nhắc nhở của ngài, ta sẽ hảo hảo xử lý.” Nếu Hứa Kính Quốc trình diễn xong rồi, bọn họ cũng xem xong, vậy giải tán đi, Anh Thiên Ngạo nghĩ.

“VẬY... Ta sẽ chờ đại thiếu gia cho ra tin tức tốt... Có thể làm ơn cho ta tái kiến A phong một chút... Vô luận sống hay chết...” Hứa Kính Quốc diễn nghiệm trên thân, vẫn kiên trì diễn đến phút cuối cùng.

“Bên này thỉnh đi.” Hàn Tử Hằng mở ra cửa, để Hứa Kính Quốc ly khai.

Sau đó không lâu.

Hứa Kính Quốc lập tức thả ra tin tức y cùng với Anh Bang gặp mặt cùng với thêm mắm thêm muối Anh Bang cự tuyệt giao ra Lục Phong.

Tin tức vừa truyền ra, trên giang hồ đồn như sấm, phần lớn đều là không phục Anh Bang nhiều người nhưng đối gạt người khác, thậm chí có vài người lực đỉnh Thiên Hỏa Bang, còn muốn cầu Anh Bang nhanh đem Lục Phong giao ra.

Kết quả như Hứa Kính Quốc muốn, y muốn cho Anh Bang chạy lang thang xử lý chuyện này, cùng lúc làm Anh Bang không có lý do gì theo y đòi Lê Hà Phổ, lại có thể khơi mào bất mãn trên giang hồ mình bị lợi dụng...

Một người đã sớm không tồn tại, mặc kệ tìm thế nào cũng không có thể tìm được. Người là ở Anh Bang không thấy, không có người thì tất cả đều là kế hoạch y vạch ra.

*_*_*_*_*

Anh Lạc Ngưng một người tiến nhập Dạ Sắc, hiện tại là thời gian buổi tối.

Trải qua nhiều tháng tu sửa, Dạ Sắc trong ngoài đều sửa sang lại không sai biệt lắm, chỉ cần chờ nhóm công quan thân thể điều dưỡng tốt, thì có thể bắt đầu kinh doanh.

Nhìn Dạ Sắc rực rỡ hẳn lên, Anh Lạc Ngưng trong lòng nhiều ít vẫn có điểm cảm khái, nơi này có thể nói là cậu tiếp nhận đầu tiên.

Lúc trước cậu mất nhiều thời gian thuyết phục đại ca mới có thể tiếp quản Dạ Sắc, bởi vì đứng ở lập trường của đại ca, nơi này thị phi nhiều, hẳn cũng không hy vọng cậu tiếp xúc hoàn cảnh hỗn loạn, nhưng mà tại lúc đó, nếu cậu không nhảy ra, chỉ sợ cũng không có ai có thể đảm nhiệm.

Mà lý do để cậu lựa chọn tiếp quản, là bởi vì muốn độc lập. Từ nhỏ được các ca ca bảo hộ, kỳ thật như vậy cũng không có gì không tốt, nhưng cậu không thể vĩnh viễn như vậy, cậu vẫn muốn có nghề nghiệp thuộc về mình, muốn vì Anh Bang làm chút gì đó.

Sau này cậu tiếp quản Dạ Sắc, quả nhiên cậu làm cũng làm không tồi, kinh doanh sinh động, Anh Thiên Ngạo mới thật sự yên tâm.

Cậu thích lăng lẳng quan sát người đến người đi đủ loại kiểu dáng, thích đem viên đá loè loè tỏa sáng, nhóm công quan Dạ Sắc đều là như vậy được huấn luyện ra, mà loại cảm giác này sẽ làm cậu cảm thấy đặc biệt thành công.

27. Chương 27

Anh Lạc Ngưng thực cẩn thận xem xét còn có cái gì cần tu bổ chỉnh sửa.

Chân thương của cậu đã hoàn toàn tốt lắm, hơn nữa một chút vết sẹo cũng không lưu lại, cho nên cậu yêu cầu Anh Thiên Ngạo cho cậu đến Dạ Sắc một chuyến, ai kêu cậu trong khoảng thời gian này trong lòng luôn nhớ niệm nơi này, không biết tu sửa có thuận lợi hay không, tuy rằng Anh Mị Sí có chụp một ít ảnh cho cậu xem, nhưng cậu vẫn rất muốn tự mình đến xác nhận.

Mà gần nhất Anh Bang cùng Thiên Hỏa Bang có chuyện, làm nội vụ Anh Bang có điểm bận rộn, nhưng là cho dù cậu có hỏi Anh Mị Sí, Anh Mị Sí cũng không nói cho cậu, chỉ nói bọn họ xử lý là tốt rồi, muốn cậu không cần cùng Hứa Kính Quốc dính dáng.

Mà chính cậu, quả thật cũng không nghĩ muốn cùng Hứa Kính Quốc liên quan.

Anh Mị Sí vốn muốn Anh Lạc Ngưng cùng hắn cùng nhau đến Dạ Sắc, nhưng mấy ngày nay Anh Mị Sí đều qua rạng sáng mới trở về, sáng sớm trời còn chưa sáng lại đi ra ngoài, Anh Lạc Ngưng không đành lòng nhìn hắn mệt như thế, muốn nói chỉ xem một chút mà thôi, dẫn theo mấy bảo tiêu liền xuất môn.

Sau khi dò xét hết Dạ Sắc, Anh Lạc Ngưng cuối cùng an tâm hơn, xem ra rất nhanh là có thể khôi phục mở cửa. Tâm thả lỏng, cậu đột nhiên cảm thấy đã rất lâu không ra ngoài hít thở không khí, nếu lập tức trở về đường như có điểm đáng tiếc, cậu muốn đi shopping một chút.

Thế là cậu ra hiệu cho bảo tiêu, một giờ sau trở lại Dạ Sắc tiếp cậu, cậu chỉ mang một bảo tiêu đi theo.

Hứa Kính Quốc đang từ chỗ người nào đó rời khỏi, ngồi ở phía hậu toà hút xì gà.

Y gần nhất cũng thập phần bận rộn, y đang bận rộn thi hành kế hoạch kế tiếp.

Y tính toán liên hợp một ít khu vực xung quanh, tiểu bang phái đến Anh Bang cùng đối kháng, tuy rằng Thiên Hỏa Bang đã có thể lực nhất định, nhưng chỉ dựa vào như vậy đã muốn đè Anh Bang thì vẫn chưa đủ, gần nhất trên giang hồ đối Anh Bang này lời qua tiếng lại, y có tâm cơ đi xung quanh báỉ phỏm, mượn sức.

Hôm nay cũng là như vậy, vừa mới chấm dứt một cuộc gặp, đương nhiên, y lại thành công mượn sức đối phương.

Hứa Kính Quốc đắc ý khoe miệng hất lên, chậm rãi phun ra một ngụm thuốc khói, làm mờ lớp thủy tinh ngoài cửa sổ thấy được một bóng người quen thuộc.

Đó là Anh Lạc Ngưng!

Y bảo lái xe chậm rãi đem xe sát lại gần bên lề đường, không cần kinh động đối phương.

Hứa Kính Quốc phát hiện, trừ bỏ Anh Lạc Ngưng ra, bên cạnh cậu còn một bảo tiêu đi theo, trừ lần đó ra nhìn không thấy có những người khác đi theo. Y không khỏi nghĩ Anh Lạc Ngưng vẫn như trước không hề đề phòng, lúc ấy nếu y không nghĩ đến người ở trường học không được mang bảo tiêu, thì cũng không dễ dàng bắt cậu đi, hiện tại lại chỉ mang theo một bảo tiêu mà thôi, quả nhiên là học không giỏi a.

Hứa Kính Quốc buông xì gà trong tay xuống, vốn thích ý chuyển thành phần nộ, y trừng Anh Lạc Ngưng phía trước, y vĩnh viễn không quên được cậu gây cho y khuất nhục, nếu không vì nam nhân này, y cũng không biến thành thái giám! (=))~ ếu có vợ, thì làm chết đi con)

Vốn nghĩ đến những năm gần đây có rèn luyện, làm y có thể vừa phải thu phóng tình tự, nhưng khi nhìn đến Anh Lạc Ngưng kia trong nháy mắt, tất cả hết thảy đều quay cuồng trong lòng, y không thể nói cho chính mình không được ra tay với Anh Lạc Ngưng, cho dù lý trí ở trong đầu đối y nói phải nhẫn nại, ngàn vạn lần đừng xúc động, mà cừu nhân ngay tại trước mắt lại còn không hề phòng bị, nào có đạo lý nào nhẫn nại được?

Thế là, y cầm lấy điện thoại gọi cho thủ hạ ở phía sau xe.

Anh Lạc Ngưng vui sướng tiêu sái ở ngã tư đường, bầu trời đêm nay rất được, ánh trăng thật to tròn tròn rất đẹp, cậu nhin không được ngẩng đầu nhìn lên, khoe miệng tràn đầy tươi cười.

Đột nhiên, cậu nghe được tiếng bước chân sột xoạt truyền đến, quay đầu vừa thấy, phát hiện một cây côn bổng đối diện bảo tiêu đập xuống.

“Cẩn thận!” Cậu kinh hô một tiếng, nhưng ngăn cản không kịp, đầu bảo tiêu chảy máu ngã xuống đất.

Người trước mặt hướng cậu đi tới, cậu xoay người muốn chạy, mới phát hiện bản thân đã bị bao vây, tên cầm côn bổng lại hướng trên lưng cậu vững chắc cho gậy, cậu đau đến khom hạ thắt lưng.

“Người điên ư? Hứa đại gia nói không được phép làm thương hần, người còn đánh hần làm gì?” Một tên nói, cũng lấy cây con bổng khỏi đối phương.

Có người bịt kín miệng Anh Lạc Ngưng không cho cậu ra tiếng, kéo cậu đi qua phố, nhét vào bên trong xe, cậu vốn định phản kháng, nhưng chuyện xưa tái diễn, lại có người dùng được khiến cậu hôn mê.

*_*_*_*_*

Anh Mị Sí nhận được điện thoại từ Anh Thiên Ngạo vội vàng chạy trở về, một hồi đến đã nhìn thấy ba, bốn bảo tiêu quỳ trên mặt đất, một tên mặt xưng phù còn muốn sưng to hơn, khoe miệng chảy máu, trên tay Anh Thiên Ngạo loang lổ vết máu.

Hàn Tử Hằng mặc dù ở một bên khuyên hần, nhưng xem ra vô tác dụng.

“Đại ca, rốt cuộc phát sinh chuyện gì, Lạc Ngưng xảy ra chuyện gì?” Anh Mị Sí vội vã hỏi.

Anh Thiên Ngạo là có gọi điện cho hần, chỉ nói với hần Lạc Ngưng đã xảy ra chuyện muốn hần trở về, mặt khác cái gì cũng chưa nói, hần một đường lòng nóng như lửa đốt bão táp trở về, vừa vào cửa nhìn đến cảnh tượng này.

“Nhị ca... Tam ca bị bắt đi rồi...” Anh Húc Kỳ một bên mở miệng.

“Cái gì? Đây là chuyện gì?” Anh Mị Sí không thể tin được những gì hần đang nghe, Lạc Ngưng bị bắt đi rồi?

“Nhị ca, trước không cần kích động.” Anh Dạ Mạc thử muốn trấn an.

“Bảo ta sao không kích động? Rốt cuộc là ai bắt Lạc Ngưng đi?!” Anh Mị Sí tùy tiện túm một tên thủ hạ quỳ trên mặt đất bị đánh cho mặt mũi bầm dập hỏi.

“Nhị thiếu gia... Ta... Ta cũng không biết...” Tên thủ hạ kia bị túm sợ hãi điên cuồng phát run, hần sợ nhị thiếu gia cũng đánh hần.

“Người không biết? Người không thấy người lại không biết?” Anh Mị Sí kiềm chế không được đối hần rít gào.

“Thực xin lỗi... Nhị thiếu gia... Lúc chúng ta đến... Cũng đã không thấy tam thiếu gia...” Hần chi tiết nói ra tình hình thực tế.

“Người không làm bọn họ khó xử, bọn họ bị Lạc Ngưng chi khai, không thể trách bọn họ.” Lúc này biến thành Hàn Tử Hằng mở miệng, kỳ thật y cũng không muốn thay ai nói chuyện, chỉ là luận sự.

“Hàn Tử Hằng, khi nào đến phiên người nói chen vào? Sao vậy, ta không thể hỏi sao? Người thì không thấy, ta ngay cả hỏi đều không được sao?” Anh Mị Sí nghe Hàn Tử Hằng nói như thế, tâm tình lại ác liệt tới cực điểm.

“Người cho dù đánh chết bọn họ, bọn họ cũng không biết, không phải sao?” Hàn Tử Hằng còn nói, không bị Anh Mị Sí dọa đến nửa phần.

“Hàn Tử Hằng, người rốt cuộc là như thế nào?!” Anh Mị Sí cảm thấy nếu Hàn Tử Hằng nói thêm gì đi nữa, hần hần sẽ muốn đánh y.

Anh Thiên Ngạo nhú mày, một bên là đệ đệ, một bên là nam nhân của chính mình, bên kia hần cũng không muốn trạm bên này cũng không có thể trạm.

“Hai người đều bình tĩnh cho ta một chút.” Anh Thiên Ngạo mở miệng.

“Nếu bắt Tam ca đi, nghĩ thế nào cũng chỉ có người kia.” Anh Da Mac bình tĩnh phân tích.

66

hai ngày, đợi hai ngày nữa là tốt rồi.” Hàn Tử Hằng cuối cùng vẫn lay chuyển được Anh Thiên Ngạo, nam nhân này y yêu. Hàn Tử Hằng vẫn không nghĩ làm cho hết thấy cố gắng trở thành bọt biển, y nghĩ, thời gian hai ngày hẳn là đủ để y tìm được Anh Lạc Ngưng, còn Hứa Kính Quốc bên kia thì nên buộc hẳn xuất hiện, thừa dịp này một lần làm luôn kết thúc. “Tử Hằng, cảm ơn.” Anh Thiên Ngạo biết, đây là nhượng bộ lớn nhất Hàn Tử Hằng làm ra. Nếu chỉ có hai ngày, vậy hẳn có thể chờ. *-~*-~*- Anh Lạc Ngưng tỉnh lại, phát hiện bản thân bị nhốt tại trong phòng, cậu nhìn quanh bốn phía, chỉ lòi ra cái giường, mấy cái ghế dựa, một chiếc tủ lạnh, còn có một gian phòng tắm. Cửa sổ thì bị đóng đinh, ngay cả một tia ánh sáng đều vào không được, ánh sáng trong phòng chỉ trông vào trên trần nhà một bóng huỳnh quang hôn ám phẳng phất. Tay chân cũng không bị trói lại, nằm ngoài ý liệu của cậu, bất quá di động trên người có thể lấy ra liên hệ đã sớm bị nát bét, cậu nhìn xác di động trên đất vô cùng thê thảm, ngay cả pin cũng bị gãy thành hai nửa, thật sự là hy sinh lừng lẫy. Anh Lạc Ngưng không biết là ai bắt cậu, có nghĩ tới có thể là Hứa Kính Quốc, mà nghi vấn ngay tại lúc cậu thấy Hứa Kính Quốc xuất hiện mới được chứng thật. Hứa Kính Quốc dẫn hai gã thủ hạ vào cửa, liền đem cửa khóa trái, để bọn thủ hạ canh giữ tại cạnh cửa, thẳng tắp hướng Anh Lạc Ngưng đi tới. Thật lâu không có nhìn thấy Hứa Kính Quốc, lại nhìn đến hắn, cảm thấy được hắn già đi không ít, rõ ràng cũng mới bốn năm, cậu cảm thấy y già đi hơn mười tuổi, tóc toàn hoa râm. “Thật sự là, đã lâu không thấy.” Anh Lạc Ngưng mở miệng trước. “Quả thật là đã lâu không gặp, tam thiếu gia.” Hứa Kính Quốc đi tới trước mặt cậu. “Là người phái người bắt ta sao?” Anh Lạc Ngưng không hề sợ hãi nhìn thẳng y. “Nói bắt cũng quá đa cảm, ta chỉ là cho mấy tên thủ hạ thỉnh tam thiếu gia lại đây ôn chuyện mà thôi.” Hứa Kính Quốc tùy ý kéo một cái ghế ngồi dựa ở trước mặt cậu. “Ta không biết chúng ta có gì cần nói?” Anh Lạc Ngưng đứng trước mặt y, cúi đầu nhìn Hứa Kính Quốc. “Tam thiếu gia người quả nhiên thích nói giỡn a, nhiều năm không thấy, đương nhiên là có rất nhiều chuyện có thể tán gẫu a!” Hứa Kính Quốc nhếch chân lên, theo áo túi áo rút ra một cái xì gà, đốt lửa, hưởng thụ.

29. Chương 29

“Người không cần nói, ta nói là được.” Hứa Kính Quốc ngẩng đầu nhìn cậu, lại phun ra nuốt vào một ngụm.

“Nhưng là ta cũng không muốn nghe người nói.” Anh Lạc Ngưng nói.

Hứa Kính Quốc đứng lên, cười lạnh một chút, y tới gần Anh Lạc Ngưng, cố ý đem khói phun ở trên mặt cậu, khiến cho Anh Lạc Ngưng bất mãn.

“Không cho người mặt người lại muốn mặt!” Hứa Kính Quốc bắt đầu nảy sinh ác độc, y một phen túm lấy tóc cậu, khí lực to lớn làm da đầu cậu cũng muốn bị kéo ra.

“Người cho là đối ta làm loại chuyện này thì ta sẽ buông tha người sao? Lúc trước liền nhanh chóng đem ta giết chết, hiện tại ta đã trở về, các người từng bước từng bước đều phải trả giá, nhất là người!” Hứa Kính Quốc vung tay, Anh Lạc Ngưng ném đến trên mặt đất.

Cậu vuốt da đầu phát đau, chậm rãi đứng lên.

“Người yên tâm, ta sẽ không giết người, ít nhất hiện tại sẽ không, nhưng người tốt nhất có tâm lý chuẩn bị, ta sẽ chậm rãi tra tấn người, tra tấn đến ta vừa lòng mới thôi.” Đối Hứa Kính Quốc mà nói, y không có khả năng để Anh Lạc Ngưng bị chết như vậy.

“Người nghĩ rằng ta và đại ca đoán không được là ta bị người bắt sao?” Anh Lạc Ngưng muốn thăm dò y, trước hết phải hiểu tình cảnh trước mắt có bao nhiêu nguy hiểm hay là phi thường nguy hiểm.

“Người không lo lắng, ta dám bắt người, chứng tỏ ta đã làm tốt chuẩn bị vạn lần.” Hứa Kính Quốc nói rất có tự tin.

Anh Lạc Ngưng cảm thấy nên thu lời lại, tuy cậu không biết lời nói của Hứa Kính Quốc chân thật không, nhưng ít ra cậu biết rõ, cậu cùng Hứa Kính Quốc không nên như vậy, hơn nữa khí thế Thiên Hỏa Bang trước mắt mặc kệ như thế nào cậu cũng không nên xem nhẹ, vẫn không cần quá mức trêu chọc đối phương mới là thượng sách.

“Như vậy, ôn chuyện đến đây thôi, chúng ta hẳn nên nói đến chuyện chính sự đi?” Đề tài vừa chuyển, y lại ngồi trở lại ghế hút xì gà.

“Chính sự gì?” Anh Lạc Ngưng cũng không cho rằng bọn họ có chính sự gì cần nói, nhất là đối tượng là y.

“Kỳ thật, ta nghe được một tin đồn rất thú vị...”

Lúc Hứa Kính Quốc rời đi, Anh Lạc Ngưng cũng không chú ý, đầu cậu còn bị những lời kia của Hứa Kính Quốc chà đạp, cậu ôm đầu muốn ổn định cảm xúc, nhưng suy nghĩ bất an vẫn nảy lên, trong miệng thì niệm niệm:

“Không được... Đệ không cần Nhị ca lại bị thương tổn... Đệ phải bảo vệ Nhị ca... Như vậy... Tuyệt đối không được...”

*_*_*_*_*

Rõ ràng chỉ có hai ngày, Anh Lạc Ngưng lại cảm thấy còn dài lâu hơn cả hai tuần...

Đêm đó Hứa Kính Quốc rời đi, đối cậu nói chút gì đó làm cậu nhịn không được run như cầy sấy.

Y nói y nghe được tin đồn, nói cậu cùng Anh Mị Sí quan hệ không quá tầm thường, có người thậm chí còn thấy hình ảnh hai người thân mật.

Anh Lạc Ngưng mới không cần, cậu cùng Anh Mị Sí như thế nào là chuyện của bọn họ, liên quan gì tới người khác? Nhất là Anh Lạc Ngưng không thể chịu đựng được, là y thế nhưng chửi bới Anh Mị Sí.

“Như thế xem ra, tiểu tử Anh Mị Sí kia, quả thật là trời sinh tiện phôi, ngay cả đệ đệ đều hạ thủ được.” Hứa Kính Quốc gõ gõ xì gà trên tay, thần tình khinh thường.

“Người hiểu cái gì, cảm miệng của người lại.” Anh Lạc Ngưng chán ghét ánh mắt Hứa Kính Quốc hiện tại, phi thường chán ghét.

“Ta hiểu cái gì? Ta sao lại không hiểu, lúc trước ta gọi Lí Khiêm không cần mang đồ đệ tiện này về nhà, hẳn không muốn, xem đi, đem cả gia tộc thành *** loạn như thế.”

“Người rốt cuộc đã biết gì?” Anh Lạc Ngưng môi trắng dã, cậu không hy vọng Hứa Kính Quốc biết quá khứ của Anh Mị Sí.

“Ta tất cả đều biết. Hẳn trước kia không phải chuyên môn cấp nam nhân làm loại chuyện này, tuổi còn nhỏ đã hiểu được bán đứng thân thể, bản tính *** đáng này xem ra không có thay đổi, thế nhưng còn làm ngay cả đệ đệ...” Hứa Kính Quốc khinh miệt cười, dường như đang nói gì đó ghê tởm.

“Người cảm miệng, ta không cho phép người nói Nhị ca ta cái gì!” Anh Lạc Ngưng tuyệt không cho phép có người lấy vết thương của Anh Mị Sí để chê cười, nhất là Hứa Kính Quốc loại thói nát này.

Bọn họ hiểu cái gì? Một đứa nhỏ mới lớn vì sống sót thật vất vả nghĩ ra phương pháp, có lẽ ở trong mắt người khác xem ra rất đệ tiện, ghê tởm, nhưng còn cậu, thì đau lòng. Sai chính là ông trời, không phải Nhị ca cậu.

“Miệng thì kêu Nhị ca, lại cùng Nhị ca làm sự việc kia, ta xem tính cách *** loạn của người cũng chút lễ sắc a...” Hứa Kính Quốc dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cậu từ trên xuống dưới, nhổ bọt.

Lúc trước muốn cậu vì hắn khẩu giao, còn một bộ trình liệt liễu chết không theo, nguyên lai là đều là giả trang, sau lưng lại là một đồ đệ tiện để cho người ta thượng.

“Vậy với người cũng không quan hệ, người nói này đó rốt cuộc là muốn như thế nào?!” Anh Lạc Ngưng cảm tức y, ý nói câu nào cũng làm kẻ khác chán ngán!

“Không nghĩ như thế nào, chính là, muốn cho tin tức này truyền ra, ta chỉ muốn mọi người biết đường đường nhị thiếu gia từng có một đoạn quá khứ dơ bẩn sẽ có biểu tình gì, đã cảm thấy hưng phấn.” Chỉ cần là có thể làm người nhà Anh gia thống khổ, thủ đoạn gì y cũng làm.

“Không có người tin tưởng người!” Anh Lạc Ngưng nói như đúng, loại tin đồn vô căn cứ này duy trì cũng không được lâu lắm.

“Không tin ta? Ha ha ha... Như vậy, nếu là từ phụ thân sinh ra mặt chứng thật? Ai chẳng biết huynh đệ các người cùng Lí Khiêm căn bản không hề quan hệ huyết thống.” Hứa Kính Quốc nói.

Nghe đến Hứa Kính Quốc nói ra phụ thân của Anh Mị Sí, cân não cậu một trận trống rỗng, chỗ trống không thể tự hỏi.

Tại sao Hứa Kính Quốc lại nhắc tới hần? Chẳng lẽ nam nhân kia đến bây giờ vẫn không muốn buông tha Nhị ca sao?

Anh Lạc Ngưng chính là dùng sức thít chặt đùi, muốn cho cái đầu đang kêu loạn tít tít lại, nhưng cậu làm không được.

Thanh âm Anh Mị Sí năm đó sục đờ khóc rống ở trong não cậu bùng nổ, lớn đến nỗi làm cậu hoàn toàn nghe không thấy thanh âm khác.

“Không được... Đệ không cần Nhị ca lại bị thương tổn... Đệ phải bảo vệ Nhị ca... Như vậy... Tuyệt đối không được...” Cậu thì thào tự nói.

*_*_*_*_*

Anh Lạc Ngưng trần trọc miên man, không biết qua bao lâu, cũng không biết hiện tại là mấy giờ, cậu giống một người mất linh hồn và thể xác, ngã vào trên giường không nhúc nhích.

Thẳng đến khi cửa đột nhiên bị đá ra truyền đến thanh âm.

Hai gã nam nhân dáng người ngăm đen đi đến, trong đó một gã còn cầm một túi hành lý, nhưng là cũng không thấy bóng người Hứa Kính Quốc.

Cậu loáng thoáng cảm thấy bất an, từ trên giường ngồi dậy, ánh mắt trừng lớn chú ý nhất cử nhất động của hai gã.

Tên kia lấy túi hành lý, lại thấy Anh Lạc Ngưng lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, hần đem túi hành lý đặt ở ghế trên, liền cùng một gã khác châu đầu ghé tai không biết nói cái gì.

Sau đó gã này hướng Anh Lạc Ngưng mở miệng, thanh âm có điểm run rẩy.

“Ngươi... Ngươi là tam thiếu gia Anh gia đi...? Ta đã thấy ngươi... Ngươi cũng không nên trách chúng ta... Đây hết thảy đều là chủ ý của Hứa tiên sinh...”

30. Chương 30

“Không cần cùng hần vô nghĩa nhiều như thế, nhanh lên bắt đầu đi, lấy ra vài thứ kia nữa.” Một gã khác cũng mở miệng.

Chỉ thấy gã kia từ túi hành lý xuất ra một đoạn dây thừng, hai người hợp lực đưa cậu từ trên giường bắt xuống đến một cây cột trời lại, sau đó lấy ra một khối vải nhét vào miệng cậu.

“Tam thiếu gia... Ngươi thật sự chớ trách chúng ta... Chúng ta cũng không muốn như vậy...” Gã kia lúc trước run rẩy hiển nhiên vẫn có điều cố kỵ.

“Đã nói với ngươi không cần vô nghĩa.” Gã từ hành lý rút ra một cái roi tinh tế.

“Ta xem hay là không cần, Trư Tử, chúng ta vẫn là đi nhanh đi...”

“Mẹ ngươi sinh ngươi lớn như thế mà sao lại không có can đảm? Ngươi chớ quên sau này thiên hạ là của Thiên Hỏa Bang, Anh Bang tính là gì...”

“Nhưng mà...”

“Vây đi, Tiểu Trương, ngươi không dám động thủ thì ở bên cạnh xem là được rồi!”

Nguyên lai, hai gã này, một người tên Trư Tử, một người tên là Tiểu Trương, hơn nữa tên kêu Trư Tử này không biết vì sao rất nắm chắc tương lai Thiên Hỏa Bang đến thế.

Trư Tử tới gần Anh Lạc Ngưng, giơ roi đánh ở trên mặt đất thí nghiệm vài cái, thanh âm chan chát ồn ào thập phần dọa người, không khó tưởng tượng quất ở trên người sẽ có bao nhiêu đau.

Roi thứ nhất khi rơi xuống ở trên người Anh Lạc Ngưng, cái loại đau đớn như xé rách làm cậu hét to ra tiếng, nhưng trong miệng bị nhét vải, chỉ có thể nghe được tiếng kêu rên mà thôi.

Trư Tử lại quất thêm vài cái trên thân mình vốn mỏng manh, trên trán bắt đầu bức ra không ít mồ hôi lạnh, mà áo sơ mi trắng cũng dần dần chảy ra máu.

Tiểu Trương thấy thế chạy tới, cầm roi Trư Tử.

“Trư Tử, được rồi, người xem đã đổ máu, đánh chết người thì làm sao?”

“Người thực không phải vô dụng bình thường da, mới đánh vài cái đã bị dọa thành như vậy!” Trư Tử bỏ tay hấn ra, lại tiếp tục hướng trên người Anh Lạc Ngưng quất tới.

Trư Tử quả thật tâm ngoan thủ lạt, mỗi một roi đều dùng sức, tuyệt đối không phải qua loa cho xong mà thôi.

Bị quất hơn mười phút, sắc mặt cậu càng ngày càng tái nhợt, thanh âm kêu rên càng ngày càng yếu, đến cuối cùng cũng không còn khí lực để kêu.

Tiểu Trương một bên xem Anh Lạc Ngưng không bình thường, vội vàng tiến lại ngăn Trư Tử.

“Được rồi, như vậy hấn là đủ rồi, hấn đã hôn mê.” Lần này Tiểu Trương quyết tâm, đem roi quăng rất xa không cho Trư Tử có cơ hội gặp mặt.

Trư Tử nhỏ bọt, hấn nắm đầu Anh Lạc Ngưng lên, quả nhiên như Tiểu Trương nói, có loại cam giác sắp chết ngất.

“Có phần quá vô dụng đi, tam thiếu gia.”

Trư Tử tới gần xem mới phát hiện, Anh Lạc Ngưng thật sự là đại mỹ nhân da, không chỉ có ánh mắt ẩn một tầng sương mù thoát nhìn thực câu người, nhất là cái miệng nhỏ nhắn kia, bị vải nhét đầy miệng còn thở gấp, sao xem thế nào cũng cảm thấy có hương vị tình sắc.

Đột nhiên hấn nảy ra ý niệm ác liệt trong đầu, hấn bắt đầu giải khai áo Anh Lạc Ngưng.

“Trư Tử, người đang làm gì?!” Không cần phải nói, Tiểu Trương lại bị hấn dọa.

“Không cần ngạc nhiên, không đem áo cởi đến lúc đó vết thương dính vào quần áo thì làm sao?” Trư Tử nói một lý do thực nát.

Sau khi áo bị cởi ra, da thịt trắng nõn tinh tế hiện ra nhiều vết thương kinh hãi, có chút sưng đỏ, mà có chút đã phá da đổ máu.

Bất quá ánh mắt Trư Tử còn đang tập trung hai khóa điểm đỏ kia, thoát nhìn quả thực ngon miệng a.

Hấn nghe nói qua tam thiếu gia Anh gia có đủ để so sánh mỹ mạo nữ nhân, quả nhiên lời nói không giả, người hiện tại lại rơi vào trong tay hấn, ông trời thật sự là đối hấn không tệ a.

Thân thủ Trư Tử đi néo tiểu điểm đỏ kia một phen, Anh Lạc Ngưng cảm giác có người chạm cậu, đột nhiên từ trạng thái sắp chết ngất tỉnh lại, vừa thấy, phát hiện chính mình cứ nhiên bị cởi áo, còn bị một tên nam nhân không biết sỡ loạn, nhưng trừ bỏ cậu hung hăng trừng hấn ra thì cái gì cũng làm không được, cậu không khỏi lo lắng vạn nhất bị tên trước mắt này làm gì thì nên làm sao?

Cậu không cần, thân thể cậu chỉ có Anh Mị Sí mới có thể chạm, cậu không muốn những người khác chạm cậu!

Trư Tử thực tủy biết vị, lần này hai tay cùng sử dụng bắt đầu xoa bóp đầu nhũ cậu, trên mặt lộ vẻ nụ cười – *** đang.

“Ngạnh nha, thật đúng là mẫn cảm.” Trư Tử cảm thấy nguyên lai nam nhân chỉ cần bộ dạng xinh đẹp, dường như cũng có thể chấp nhận, nhưng mà bộ ngực có kém một chút, bất quá tưởng tượng thành tiểu la lị cũng làm kẻ khác hưng phấn.

Trư Tử dùng ngôn ngữ tục tĩu ở bên tai cậu truyền đến, nhưng cậu không thể tự cứu, đành phải đem ánh mắt hướng trên người Tiểu Trương cầu cứu, hy vọng nam nhân này có thể giúp cậu một phen.

Nhưng Tiểu Trương lảng tránh ánh mắt cậu.

Trời sanh tính nhát gan hần vốn không muốn đi gây chuyện, Trư Tử cũng không nói với hần sẽ làm chuyện này, chỉ nói đi giáo huấn người thì sẽ có tiền, liền đem hần tha đến đây, nào biết hần vừa tiến vào đã phát hiện người trước mắt là tam thiếu gia Anh gia, sợ tới mức sắp lạc mất hồn.

Hần vốn định nhắm mắt làm ngơ, nhưng Trư Tử cư nhiên thừa nước đục thả câu, bây giờ còn biến thái diễn xiếc? Vạn nhất thật sự đem người biến thành thế nào, chỉ sợ tam thiếu gia ra ngoài sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho bọn họ.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hần vẫn đầu hàng, vì bảo trụ mạng nhỏ của hần, vẫn không cần mạo hiểm là được, hần đi đến bên người Trư Tử kéo tay y ra.

“Tiểu Trương, ngươi lại làm gì?” Đang hưởng thụ lại đột nhiên bị người đánh gãy, Trư Tử rất không thích.

“Ngươi là có bệnh ác, hần là nam nhân da!” Còn mò thoải mái là như thế nào, tuy rằng, ách, tam thiếu gia này thoạt nhìn rất là ngon miệng...

“Nam nhân thì như thế nào, nam nhân thì không động sao? Có động là có thể thượng!” Loại này cũng nói ra được, Trư Tử căn bản là tên *** ma.

“Ngươi đủ rồi, muốn thượng thì về nhà ngươi, không cần đối hần ra tay.” Tiểu Trương kiên trì, cũng giúp Anh Lạc Ngưng đem từng nút áo thắt lại.

Tiểu Trương thể trạng so với chính mình cường tráng hơn, Trư Tử mắt thấy ăn không được đành phần nộ lui khai, Anh Lạc Ngưng lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Trư Tử nhìn là ai, kết quả là tay canh cửa ở ngoài muốn hỏi bọn họ cần gì không, Trư Tử vừa lúc nghĩ ra muốn đi hóng gió, xin bớt giận, Tiểu Trương thì nói không được.

Lúc Trư Tử rời đi, Tiểu Trương nhìn không được đối Anh Lạc Ngưng lại quỳ lại bái, vẫn liều mạng giải thích.

“Tam thiếu gia, ngươi nhất định phải tha thứ chúng ta, chúng ta cũng là bị người chi thác, nếu biết là ngươi, ta đánh chết cũng không sẽ đến... Thật sự rất không đúng...”

Anh Lạc Ngưng liều mạng vặn vẹo muốn phát ra âm thanh, Tiểu Trương nhìn cậu giống như có lời muốn nói, liền đem vải trong miệng cậu rút ra.

Miệng được giải phóng, Anh Lạc Ngưng từng ngậm từng ngậm thở phì phò, dùng khí lực cận kề tồn đối Tiểu Trương nói:

“Ngươi kêu Tiểu Trương.. Phải không?”

31. Chương 31

“Phải. Phải..” Tiểu Trương sợ hãi, tên đã bị biết, có thể xong đời rồi?

“Hãy nghe ta nói... Ta biết là tên Hứa Kính Quốc kia.. Phái các ngươi tới... Nếu không làm chút sự tình hần nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi... Ta cũng không muốn làm khó các ngươi... Điểm ấy về da thịt ta cần rằng chống đỡ một chút liền qua... Nhưng mà... Tuyệt đối không được chạm vào cơ thể của ta...!” Anh Lạc Ngưng biết Tiểu Trương này đối thể lực Anh Bang có sợ hãi, nhất định có thể giúp đỡ cậu.

“Ngươi.. Ý của ngươi là...?”

“Nếu làm cho ta bị thượng... Mạng nhỏ của ngươi nhất định sẽ khó giữ được... Tiểu Trương... Ngươi là người thông minh... Nghe hiểu được ý của ta đi...?”

“Hiểu... Hiểu...” Tiểu Trương đương nhiên hiểu, nếu tam thiếu gia bị thượng, hần cũng phải đi theo đèn mệnh sao mà không hiểu? Hoàn hảo hần vừa nãy ngăn trở Trư Tử, bằng không sẽ tạo thành hậu quả không thể vãn hồi...

Sau khi dặn dò Tiểu Trương, Anh Lạc Ngưng liền ngất đi.

Trong khoảng thời gian này cậu lúc tỉnh lúc mê, tỉnh mê lại không biết bao nhiêu lần, trí nhớ của cậu cũng thực mơ hồ, một lần tỉnh lại đã phát hiện vết thương càng nhiều càng đau, nhớ mang máng còn thấy Tiểu Trương cùng Trư Tử quất vài cái, lại nhìn thấy Hứa Kính Quốc đến đây mấy lần, cuối cùng cậu dường như thấy được Tử Hằng ca, cuối cùng tỉnh lại là đã ở bệnh viện.

Tra tấn cậu cuối cùng đã xong, hai ngày ngắn ngủi, thật sự thiếu chút nữa không trở về được...

*_*_*_*_*

Hai ngày sau, Hứa Kính Quốc tới cửa, con mang theo một ít lão Đại khắp nơi, khí thế náo nhiệt, nói muốn gặp Anh Bang đòi công đạo.

Anh Thiên Ngạo đã sớm đang đợi, nếu Hứa Kính Quốc không đến hẳn mới cảm thấy đau đầu, ở một bên còn có Anh Mị Sí.

Mọi người ở đây đều ngồi xuống, còn sắp xếp mở nhạc, thật có điểm giống như hắc bang dự họp mít-tinh, có chút đồ sộ, không thể tưởng được trong khoảng thời gian ngắn Hứa Kính Quốc có thể kêu gọi được nhóm người này, xem ra y cũng thủ đoạn đầy đủ.

“Không biết nhiều người đến tiểu đệ bên này có gì chỉ giáo?” Anh Thiên Ngạo hỏi.

“Anh bang chủ người quá khách khí, chỉ giáo nhưng thật ra không dám, hôm nay chính là đến hướng ngài chứng thực một chuyện.” Một gã lão Đại đầu đảng trong đó nói.

“Chứng thực? Chẳng lẽ lại là vì chuyện Lục Phong?”

“Anh bang chủ, việc này đã qua không ít ngày, ngài nên cho mọi người một cái công đạo đi?” Lại một lão Đại đầu đảng mở miệng.

“Ta có điều tò mò chính là, cho tới nay, danh dự Anh Bang ở bên ngoài như thế nào?” Anh Thiên Ngạo không trả lời, chỉ hỏi lại.

“Này...” Mọi người im lặng, tựa hồ là sợ nói sai cái gì sẽ phải chuyển nhà.

Bất quá vẫn có một lão đầu đảng dũng cảm nhảy ra nói.

“Anh Bang luôn luôn trọng tình trọng nghĩa, tuy rằng địa vị như vương giả, vẫn lưu cho tiểu Bang chúng ta có không gian sinh tồn, không đến nỗi đối chúng ta đuổi tận giết tuyệt, nói thật ra là loại phong độ làm kẻ khác phi thường tán thưởng.”

Những người khác gật đầu đi theo.

“Nếu tất cả mọi người đối Anh bang có đánh giá cao như thế, vì sao lại tin lời đồn?” Anh Thiên Ngạo lại hỏi.

Anh Bang tại mấy năm qua thủy chung đứng ở địa vị rất cao, trên cơ bản không ai dám tìm bọn họ gây phiền toái, đương nhiên giống Hứa Kính Quốc ước gì quật ngã bọn họ vẫn là có khối người, nhưng mà không thực lực, cho dù muốn khinh xuất cũng làm không nổi, hơn nữa tài nguyên phần lớn bị khống chế ở trong tay Anh Bang, thậm chí có vài tiểu Bang sinh tồn được là vì Anh Bang trợ giúp, tóm lại thì tiểu loạn là có, nhưng đại loạn là không dám tạo.

Anh Bang nguyện ý cho người trung thành cơm ăn, nhưng nếu là muốn phản loạn, cho dù chỉ một con kiến cũng không lưu lại.

“Anh bang chủ, cũng không phải mọi người muốn hoài nghi ngài, người bị ngài bắt tất cả mọi người đều biết, nhưng hiện giờ ngài cũng chưa cho một cái công đạo rõ ràng, hơn nữa, Thiên Hỏa Bang dù sao coi như trước mắt là thế lực không nhỏ, cho dù ngài đem Lục Phong đi xử lý cũng không kỳ quái đi?” Tên dũng cảm đầu đảng kia đáp lại.

“Anh Bang ta là hắc đạo thế gia, tuy rằng không đi con đường lương dân, nhưng là sẽ không chơi trò tiểu thủ đoạn này, hơn nữa một tiểu Bang ta sẽ xem ở trong mắt sao? Người cũng không tránh khỏi rất dễ mất Thiên Hỏa Bang đi?” Anh Thiên Ngạo có điểm không cho là đúng nói.

“Ta cũng nghĩ như thế, ta cho rằng Anh Bang không phải loại này, cho nên mới hy vọng các người có thể giao ra Lục Phong, cho mọi người một cái đáp án rõ ràng, để mọi người biết Anh Bang không phải nói một đằng làm một lẻo.” Trong lời nói tuy rằng rất khéo léo, nhưng thực kiên trì muốn Anh Bang làm ra công đạo.

“Không biết chuyện, người muốn ta nói làm sao? Người ta quả thật đã cho thả, đến nỗi hấn đi đâu, cũng phải hỏi ta, sao không hỏi Hứa Kính Quốc?” Anh Thiên Ngạo nhìn Hứa Kính Quốc, y không nói gì chỉ ở một bên xem kịch vui, có thể nào để y thành thoi như thế?

Nghe thấy mũi nhọn chỉ hướng mình, Hứa Kính Quốc cũng mở miệng.

“Đại thiếu gia, ngài vì sao vẫn muốn vu oan ta, A Phong là đang ở chỗ ngài.”

“Nếu chuyện Lục Phong là chúng ta làm, các người chẳng lẽ lại không nghĩ tới, bằng tiểu thế lực của các người thì có năng lực đối lại chúng ta sao? Nếu Anh Bang chúng ta bất nhân bất nghĩa, vậy nhóm các người tới cửa đòi người, không sợ chúng ta cũng xử lý các người giống Lục Phong sao?” Anh Mị Sí mở miệng, hấn cảm thấy được nhóm người này rất buồn cười, không rõ ràng tình hình đã bị Hứa Kính Quốc dắt mũi.

“Người nói như thế chính là thừa nhận chuyện Lục Phong là các người làm?” Đối phương cố ý bắt lỗi hấn, đem sự tình đổ lên đầu Anh Bang.

“Các người không phải muốn bức chúng ta thừa nhận sao? Một khi đã như vậy đến tột cùng là thật hay giả cũng không quan trọng đi? Không bằng thì thảo luận nên xử trí phản đồ các người như thế nào?” Ánh mắt Anh Mị Sí lạnh lên.

Khí thế hấn khiếp người không thua kém gì Anh Thiên Ngạo, hấn mới nói mấy câu đã khiến bọn chúng chống đỡ không được.

“Các vị đại ca, thỉnh mọi người không cần lùi bước, Anh Bang tuy lớn, nhưng là lấy Thiên Hỏa Bang ta cùng các vị đại ca phụ trợ, cho dù là Anh Bang cũng không thể bỏ qua, muốn dễ dàng bắt chúng ta, hừ, còn phải thử qua mới biết được!” Hứa Kính Quốc mắt thấy tình thế bất lợi lập tức mở miệng ổn định tâm bọn chúng, này cũng là nguyên nhân y phải liên hợp mọi người.

“Đúng vậy, Anh bang chủ, ngài không được coi thường chúng ta liên hợp thế lực lại, tin tưởng ngài cũng không muốn nguyên khí đại thương đi!” Một lão Đại nói.

Bọn chúng lại cùng gật đầu. Bọn họ từ ghế đứng lên, lộ ra một bộ dọa người để chứng minh quyết tâm.

Khắp nơi nhân mã đều vận sức chờ phát động, chỉ cần có một phương động thủ trước sẽ châm ngòi nổ, xung đột đem toàn diện bùng nổ.

“Các người dựa vào gì mà cảm thấy có biện pháp chống lại Anh Bang ta?” Anh Thiên Ngạo nói, trong giọng nói có chứa khinh thường, cho dù là mấy thế lực liên hợp lại thì sao?

32. Chương 32

(Đoạn này chém hơi nhiều~~)

Hứa Kính Quốc tiến lên phía trước, sắc mặt đặc ý hiện ra toàn bộ ở trên mặt y.

“Chúng ta đã sớm ở Anh Bang chặn hết đường lui, nhóm Đường chủ người đã là ở trong tay chúng ta.” Hứa Kính Quốc cười cười.

Y quả thật đã mai phục hết, cũng xem các đường khẩu điều tra thập phần rõ ràng, thậm chí thu mua một ít nhân viên bên trong làm nội ứng, vì lúc động thủ sẽ giảm bớt trở ngại, mà quả thật đúng như y suy nghĩ, một cỗ tác khí cầm tất cả Đường chủ dễ như trở bàn tay, cho nên y mới có thể thừa dịp nóng lên lập tức kêu gọi nhóm đầu đảng cùng nhau lại đây, bởi vì thời cơ đã chín mùi.

Anh Thiên Ngạo nghe xong, hơi nhú nhú mày, Hứa Kính Quốc vừa thấy lại càng vui vẻ.

“Tánh mạng mọi người đã nắm giữ ở trên tay đại thiếu gia người, ta có thể gọi điện tùy tiện kêu Đường chủ với người nói chuyện, người sẽ biết ta không phải đang nói chơi. Đúng rồi, còn có chuyện ta đã quên nói, ta

cũng liên kết các đường khâu phụ cận không ít người, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, đường khâu của người sẽ bị nổ tan tác.” Hứa Kính Quốc đặc ý cực kỳ, y phỏng chừng Anh Thiên Ngạo sẽ không dám mạo muội động bọn họ, bởi vì Anh Thiên Ngạo nếu động sẽ làm Anh bang nguyên khí đại thương.

Đường khâu này đó rất quan trọng sao? Đường nhiên rất quan trọng, mỗi một đoạn đường đều rất tinh hoa, quanh mình còn xung quanh một đồng vùng của Anh bang, nếu thật sự bùng nổ, không biết mất bao nhiêu thời gian mới có biện pháp khôi phục? Nghĩ thôi cũng biết sẽ tổn thất rất nghiêm trọng.

“Hứa Kính Quốc, người quả nhiên vẫn chỉ biết dùng loại thủ đoạn thối nát này mà thôi.” Anh Mị Sí nói, còn tưởng rằng Hứa Kính Quốc tiến bộ, xem ra căn bản không có.

“Mặc kệ người nói sao, tình thế hiện tại đối với chúng ta có lợi hơn, thế đại thiếu gia, quyết định của người?” Hứa Kính Quốc hiện tại muốn làm Anh Thiên Ngạo mất bình tĩnh.

“Ta thật sự không hiểu vì sao người lại tự tin như thế? Người xác định kế hoạch của người thực hoàn mỹ sao?” Anh Thiên Ngạo nói xong, từ trong ánh mắt hẩn nhìn không tới một tia kinh hoàng, ngược lại là nhàn nhã.

Hứa Kính Quốc nghe xong trong lòng cả kinh, nhưng vẫn lập tức trấn định.

“Ta vừa nói rất rõ ràng, tánh mạng người của người đều nắm giữ ở trong tay ta, nếu người muốn làm ta sợ, vẫn là thôi đi.” Đúng vậy, hẩn không làm gì được người, Hứa Kính Quốc nói cho bản thân đừng bị khí thế hẩn dọa ngược lại.

“Phải không? Vậy người muốn hay không gọi điện nói xem?” Hai tay Anh Mị Sí đột nhiên ôm ngực cười cười.

Hứa Kính Quốc nghĩ, trước xuất phát đã xác định qua, có thể nào sai lầm gì? Y vội vàng gọi điện thoại.

“Là ta. Tình hình ra sao?” Hứa Kính Quốc đối với điện thoại đầu kia nói.

“Tình hình? Lão Đại người yên tâm, tất cả mọi người ở bên cạnh.”

Hứa Kính Quốc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tùy tiện bắt một người tới nghe điện thoại.” Hứa Kính Quốc ra lệnh.

Sau đó Hứa Kính Quốc ấn nút khuếch đại âm thanh, muốn cho Anh Thiên Ngạo biết thế cục hiện tại quả thật là nghiêng về y.

Nhưng lời nói của đối phương lại ngoài ý ngoài ý liệu.

“Là đại thiếu gia sao? Ngài yên tâm, chúng ta đều tốt lắm. Hết thấy đều ở trong kế hoạch của ngài.” Đối phương nói xong liền đem điện thoại cắt đứt.

Hứa Kính Quốc cứng đờ, còn muốn gọi lại xác định một lần nữa vừa nãy là y không có nghe sai.

“Không cần gọi, đúng như người vừa mới nghe.” Anh Mị Sí nói.

“Các người... Rất cuộc làm gì?” Hứa Kính Quốc kinh ngạc, sao lại như vậy? Thế cục sao lại đột nhiên nghiêng về Anh Thiên Ngạo?

Điều này không đúng? Hết thấy đều ở trong kế hoạch không phải sao? Kế hoạch của y rõ ràng rất hoàn mỹ không phải sao? Điều đó không có khả năng a...

“Nào có làm gì, chẳng qua là phối hợp diễn một tuồng kịch.” Anh Thiên Ngạo trả lời y, nếu y thích diễn như thế yêu, liền dứt khoát bồi y diễn một hồi tuồng thôi.

Hứa Kính Quốc còn đang suy nghĩ nên diễn gì, lại nhìn đến nhóm đầu đảng vốn cùng y đứng ở cùng một bên, ngoài miệng đều gờ lên ý vị mỉm cười không rõ.

Đang muốn hỏi, đã có người đi trước mở miệng giải đáp nghi hoặc.

“Hứa Kính Quốc, người giết chết Lục Phong chúng ta đều biết.” Một gã lão Đại đầu đảng nói.

“Ta không hiểu người đang nói gì, là bọn hắn nói sao? Đó là Anh Bang muốn hãm hại quý khách của ta, các người sao lại tin?” Hứa Kính Quốc cảm thấy có chỗ bốc lên mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cường trang trấn định.

“Sao lại không tin, đều có chứng cứ.” Lại một gã đầu đảng xuất ra một bằng ghi hình, hung hăng quăng lên trên bàn.

“Đây là gì?” Hứa Kính Quốc không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng hơi bất an.

“Hình ảnh người giết hại Lục Phong đều bị quay lại, người cũng đừng tái diễn.” Anh Mị Sí vì y bổ sung một câu cuối cùng.

Đến tận đây, Hứa Kính Quốc cuối cùng biết y bị xấp đặt.

Nguyên lai, Lục Phong cũng là quân cờ, là Anh Bang tổng xuất quân cờ. Bọn họ đã sớm biết Hứa Kính Quốc không có khả năng để Lục Phong sống sót, một khi đã đối đầu động thủ, thà mượn đao giết người, như vậy còn có thể thuận tiện nhét tội danh cho Hứa Kính Quốc, xem là sát hại nghĩa đệ không thể dung tha, hoặc là muốn soán vị Thiên Hỏa Bang là tội bất nhân bất nghĩa, người nào đều không sao cả, bởi vì mặc kệ là gì, đều có lý do làm Hứa Kính Quốc chân đứng không vững.

Hàn Tử Hằng trong khoảng thời gian này sớm đem tâm tư y sờ thấu, biết y cố ý liên hợp thế lực khác tìm đến Anh Bang gây phiền toái, mới có thể cùng Anh Thiên Ngạo thương lượng dùng nước cờ hạ Lục Phong. Y cũng từ từ cùng nhóm đầu đảng chạm mặt, hơn nữa cái đĩa giao đến tay bọn họ, mọi người mới biết tâm cơ thủ đoạn của Hứa Kính Quốc thâm ngoan thủ lạt, nếu cùng Hứa Kính Quốc bắt tay, đến cuối cùng chỉ biết giống Lục Phong bị diệt trừ mà thôi.

Thế là bọn họ đều phản chiến, chiếu theo Hàn Tử Hằng an bài, làm bộ bất động thanh sắc phối hợp với Hứa Kính Quốc, chậm rãi đưa y dẫn đến.

Chuyện đường khâu cũng vậy, lúc trước Hàn Tử Hằng để mọi người án binh bất động, khiến Hứa Kính Quốc nghĩ hết thảy kế hoạch đều chu đáo, ngay cả người phải đi mai phục, kỳ thật cũng sớm bị Hàn Tử Hằng thu mua lại.

Sở dĩ Anh Thiên Ngạo không cứu Anh Lạc Ngưng, kỳ thật cũng do suy tính không được đánh rần động cỏ, bằng không Hứa Kính Quốc một khi nóng nảy, có thể làm kế hoạch của bọn họ phản tác dụng. Ánh mắt Hứa Kính Quốc hẹp hòi lại thích đắc chí, biện pháp tốt nhất chính là để y biết mình nắm ưu thế tuyệt đối, rồi quay lại cắn y một ngụm.

“Hảo, tính các người hiểm!” Hứa Kính Quốc đột nhiên phá lên cười, y biết chính mình không có đường lui.

Chuẩn bị thời gian lâu như thế, còn tưởng rằng lần này cuối cùng có thể đối Anh Thiên Ngạo báo cừu năm đó, nhưng thật không ngờ chính mình vẫn dính vào trường hợp như vậy, lại bị Anh Thiên Ngạo dắt mũi, y thực hận bản thân cư nhiên không bằng một tiểu mao đầu.

Nhưng hiện tại không phải lúc so đo, trước hết vẫn nên nghĩ biện pháp thoát thân cùng bảo mệnh quan trọng hơn.

Đột nhiên, linh quang y chợt lóe, Anh Lạc Ngưng còn ở trong tay của y mà! Hoàn hảo y còn có bài tẩy.

33. Chương 33

“Ta nghĩ, các người cũng không thể không để cho ta sống rời khỏi đây đi?” Hứa Kính Quốc đột nhiên trở nên bình tĩnh, cũng không có sợ hãi gì.

“Đương nhiên, bất quá trước khi người chết, đem Lạc Ngưng giao ra đây.” Anh Mị Sí nói. Hắn cũng không quên Lạc Ngưng còn trong tay y.

“Đã chết.” Hứa Kính Quốc lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

“Người hiện tại đang nói cái gì? Nói rõ cho ta!” Anh Mị Sí nghe xong lời Hứa Kính Quốc nói, cả người kiềm chế không được xông lên phía trước túm áo y, trò đùa tái diễn?

“Ác, ta nói quá nhanh, là sắp chết mới đúng.” Hứa Kính Quốc nhàn hạ thoải mái khi trò vui tới.

“Hứa Kính Quốc! Người tốt nhất mau nói ra Lạc Ngưng ở đâu? Nếu Lạc Ngưng thật sự có gì, ta sẽ cho người bị chết thảm hại hơn.” Anh Mị Sí cảm thấy sắp mất đi lý trí, hấn hiện tại chỉ muốn biết Lạc Ngưng rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Muốn ta nói ra cũng có thể, nhưng mà, các người phải để ta an toàn rời khỏi nơi này.” Chê cười, y không rời khỏi trước thì Anh Lạc Ngưng này để làm gì? Bọn hấn nhìn thế nào cũng không sẽ thả y.

“Người dựa vào gì theo ta đàm điều kiện?” Anh Mị Sí hướng trên mặt y hung hăng đâm một quyền, hấn quyết định, nếu Hứa Kính Quốc không chịu nói sẽ nghiêm hình bức cung đến khi y nói mới thôi!

Hứa Kính Quốc lắc lắc mặt vừa bị đánh, quyền kia thật đúng là dùng sức, ngay cả trong miệng đều có mùi máu, bất quá càng như vậy y càng là vui vẻ, bởi vì dấu hiệu kia chứng tỏ giá trị của Anh Lạc Ngưng lại càng lớn.

“Người hỏi ta dựa vào gì sao? Dựa vào người không có khả năng nhìn Anh Lạc Ngưng chết!” Hứa Kính Quốc phun máu trong miệng, nhìn chăm chăm vào Anh Mị Sí, cuối cùng để y nắm được nhược điểm đi!

“Ta đương nhiên không có khả năng nhìn Lạc Ngưng chết, người nói mau lên, nếu không nói ta lập tức động thủ giết người.” Anh Mị Sí lại đâm mặt bên kia một quyền, hấn thật sự sắp điên rồi.

“Giết ta, người vĩnh viễn sẽ nhìn không tới Anh Lạc Ngưng.” Hứa Kính Quốc cười lạnh, lần này y đem Anh Lạc Ngưng giấu ở một nơi rất ẩn mật, trừ bỏ chính mình cùng vài tên thân tín ra, căn bản không ai biết cậu ở đâu.

“Mị Sí, đệ trước buông hấn ra.” Anh Thiên Ngạo tuy rằng cũng rất muốn lập tức khiến Hứa Kính Quốc biến mất, nhưng cũng rất lo lắng như lời y nói.

Bọn họ hoàn toàn không biết Anh Lạc Ngưng ở đâu, ngay cả sống hay chết cũng không biết.

“Hứa Kính Quốc, ta có thể thả người một con đường sống, nhưng nếu Lạc Ngưng có gì ngoài ý muốn, người đừng trách ta.” Anh Thiên Ngạo quyết định, đem tính mạng của Anh Lạc Ngưng để lên hàng đầu, còn mệnh của Hứa Kính Quốc tạm gác lại sau này chậm rãi cùng y giải quyết.

“Tốt lắm, để ta rời đi, không được phép cho người theo kịp, chờ ta an toàn ta tự nhiên sẽ gọi điện thoại nói cho người Anh Lạc Ngưng ở đâu.” Hứa Kính Quốc nghĩ núi xanh không sợ lửa, trước bảo mệnh vẫn hơn.

“Ta đã biết, liền thuận ý của người. Đều lui ra, để hấn rời đi.” Anh Thiên Ngạo nói.

Mọi người hướng một bên lui lui, Anh Mị Sí cũng chịu đựng không động thủ, hấn nói cho bản thân vì Lạc Ngưng ngàn vạn lần phải bình tĩnh.

Hứa Kính Quốc đã gần đi ra ngoài, rồi lại lui trở về, đang lúc mọi người còn đang buồn bực lại là chuyện gì, Hàn Tử Hằng lại xuất hiện.

Cuối cùng đã trở lại, Tử Hằng. Anh Thiên Ngạo ở trong lòng nói, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhìn kỹ trong tay Hàn Tử Hằng cầm súng, làm cho Hứa Kính Quốc không thể không lui ra phía sau.

“Hàn Tử Hằng, người đây là làm gì?” Hứa Kính Quốc khó hiểu, không phải để y đi rồi sao, sao lại còn sát ra tên Hàn Tử Hằng?

“Người đâu cũng không được đi.” Hàn Tử Hằng nói.

“Đây là làm gì? Chẳng lẽ các người không muốn biết Anh Lạc Ngưng ở đâu sao?”

“Đương nhiên muốn biết, hơn nữa ta đã biết rồi.” Hàn Tử Hằng nói tiếp.

“Thật sự? Ở đâu?” Đây là thanh âm Anh Mị Sí, cuối cùng tìm được Lạc Ngưng rồi sao?

“Ồ... Bệnh viện.” Hàn Tử Hằng nói có điểm phun ra nuốt vào.

“Vì sao lại ở bệnh viện?” Anh Mị Sí lại hỏi, nghe chữ bệnh viện làm cho hấn cảm giác không tốt.

“Thì... Bị bị thương... Ta cho người đưa Lạc Ngưng đến bệnh viện.” Hàn Tử Hằng tránh nặng tìm nhẹ nói, cũng không dám nhìn thẳng mắt Anh Mị Sí.

“Hứa Kính Quốc, thật đáng tiếc, vương bài trong tay người không có, nếu như vậy, người vẫn nên chết tại đây đi.” Anh Thiên Ngạo nói.

Hứa Kính Quốc vẫn muốn giãy dụa, y đến phía trước mãnh liệt va vào Hàn Tử Hằng đánh ngã trên mặt đất, Hàn Tử Hằng không dự đoán được y sẽ ra chiêu này, súng trong tay cũng bị Hứa Kính Quốc cướp đi.

Nhưng động tác của Anh Mị Sí so với y nhanh hơn, trước khi Hứa Kính Quốc phản kích đã nả một phát súng xuyên qua cẳng chân y.

Hứa Kính Quốc ăn đau quỵ xuống, Hàn Tử Hằng phía sau cũng nhanh chóng đứng lên hướng cảnh huyệt y đập xuống, Hứa Kính Quốc liền ngất đi. (Ai~, xong con boss ghê cuối, tiếp theo là màn ngọt ngọt ngào ngào a

).

Trong vài giây ngắn ngủi đã đem Hứa Kính Quốc chế phục.

“Đại ca, Hứa Kính Quốc giao cho đệ xử lý.” Ánh mắt Anh Mị Sí rất lạnh, đá đá Hứa Kính Quốc té trên mặt đất, dám để cho Lạc Ngưng hấn bị thương, không thể để cho y chết đơn giản.

“Tùy đệ đi.” Anh Thiên Ngạo nói.

Những người khác ở một bên nhìn kết cục của y, đều rất may mắn chính mình chưa cùng Anh Bang đối đầu, nếu cứ phản chiến đi theo Hứa Kính Quốc khinh xuất, đại khái cuối cùng vẫn rơi xuống kết cục này. Vì sao? Bởi vì lúc trước Hàn Tử Hằng tới đã nói rất rõ ràng, nhìn Hứa Kính Quốc chết một mình hay là muốn chôn cùng thì do chính bọn họ quyết định.

Nhìn nhìn Anh gia tài giỏi có dư cùng Hứa Kính Quốc chậm rãi khai cuộc, hơn nữa hết thấy cũng chiếu theo Anh gia bước đi, nếu như nghe theo lời Hứa Kính Quốc vừa nãy nói, Anh gia chỉ sợ cũng đã sớm chuẩn bị một bộ phương pháp đối phó bọn họ, nếu thật như vậy bọn họ cũng sẽ bị chôn cùng nhau.

“Tử Hằng, nơi này liền giao cho đệ, phiền toái đệ tiễn mọi người ra ngoài.” Anh Thiên Ngạo không rảnh tại đây chậm rãi kì kèo, hấn muốn đến bệnh viện xem Lạc Ngưng.

“Dạ” Hàn Tử Hằng cung kính đáp lại.

Hết thấy đều trong kế hoạch của Hàn Tử Hằng, muốn giết Hứa Kính Quốc hoặc là muốn tiêu diệt Thiên Hỏa Bang, kỳ thật không cần đại phí tâm hoảng, bằng thực lực của Anh Bang, Thiên Hỏa Bang còn không được xem ở trong mắt đâu! Nhưng mà, đồng dạng mục đích, nếu có thể thu được càng nhiều hiệu quả, cho dù tốn một chút khí lực cũng đều đáng giá, dù sao cơ hội này không phải thường có.

Chỉ là lợi dụng một tên Hứa Kính Quốc, là có thể danh chính ngôn thuận khiến Thiên Hỏa Bang tan rã, còn có thể đối mặt khác bang phái đạt tới giết gà dọa khỉ, để bọn họ không dám đối Anh Bang có mưu phản chi tâm, như vậy không phải tốt lắm sao?

34. Chương 34

Anh Thiên Ngạo cùng Anh Mị Sí vừa đến bệnh viện nhắm ngay thang máy chuyên dụng Anh bang xuống tầng trệt.

Gian bệnh viện tầng trệt này là Anh Bang thuê mượn và bác sĩ gia đình, đương nhiên bệnh hoạn gì cũng chỉ có thành viên Anh Bang mà thôi.

Vừa ra cửa thang máy đã thấy vài tên thủ hạ canh giữ ở trước phòng bệnh, bọn họ vừa thấy người đến là nhóm thiếu gia liền vội vàng tiến ra đón, thất chủ bất thiết??? Nói là Anh Lạc Ngưng bị trọng thương nhiều, nếu kéo dài lâu một chút nữa thì mạng sống sẽ nguy hiểm, hiện tại bác sĩ còn đang cấp cứu bla bla...

Lời này nghe vào tai hai người trong lòng vừa sợ vừa đau, vạn nhất không có Hàn Tử Hằng đứng lúc cứu ra, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi...

“Đại ca, đệ thật sự sẽ không tha cho tên kia!” Anh Mị Sí thay đổi chủ ý, vốn muốn cho y chịu chút đau khổ rồi cho y chết, nhưng mà, cứ nhiên dám đem Lạc Ngưng tổn thương thành như vậy, hẳn nhất định phải lấy nhiều gấp bội hoàn trả y!

“Đệ xử lý là được rồi, ta không ý kiến.” Dù sao hiện tại người đang trong tay bọn họ, muốn giết muốn róc xương róc thịt đều theo nhị đệ hần, loại rác rưởi này hẳn cũng không muốn nhìn tới.

“Lạc Ngưng...” Anh Mị Sí đau lòng muốn chết, bác sĩ sao còn chưa ra a? Lạc Ngưng hẳn hiện tại rất cuộc ra sao?

“Mị Sí, thật xin lỗi.” Nhìn Anh Mị Sí lòng nóng như lửa đốt, Anh Thiên Ngạo đột nhiên hướng hần xin lỗi.

“Đại ca?”

“Thật sự xin lỗi, ta lại một lần nữa làm Lạc Ngưng bị thương.” Anh Thiên Ngạo phi thường tự trách.

“Đại ca, đại ca đừng như vậy, đệ biết lỗi khổ của đại ca.”

Anh Mị Sí ngày đó bị giam vào phòng gian, ngay từ đầu sắp tức điên, nhưng Hàn Tử Hằng đi vào theo nói cho hần y cùng đại ca có kế hoạch, hẳn mới bình tĩnh một chút. Hai bên đều là thân nhân, hẳn không muốn Lạc Ngưng gặp chuyện không may, nhưng không thể không thông cảm đại ca, chỉ có thể nhờ Hàn Tử Hằng, nhất định phải nhanh chóng tìm được Lạc Ngưng.

“Nhưng ta còn làm Lạc Ngưng bị thương.” Anh Thiên Ngạo rất tự trách ở điểm ấy, hẳn không phải một đại ca làm hết phận sự, ngay cả đệ đệ cũng bảo hộ không tốt.

“Đại ca, là ta chính mình không đúng, rõ ràng đáp ứng đại ca chú ý Lạc Ngưng, kết quả vẫn như vậy.” Anh Mị Sí cảm thấy lỗi lớn nhất vẫn là do hần không làm hết trách nhiệm, rõ ràng đâu có một tắc cũng không rời.

“Không, đệ đã làm được rất tốt.” Anh Thiên Ngạo biết, bởi vì nhị đệ hẳn phải đi xử lý Las Vegas, mới không có biện pháp lúc nào cũng khắc khắc đi theo bên người Lạc Ngưng, nhưng cho dù như vậy nhị đệ hẳn mỗi ngày vẫn kiên trì trở về xem Lạc Ngưng, biến thành sớm đi tối về.

Hần biết, Mị Sí là thật để ý Lạc Ngưng. Bằng không lấy tính cách không tập trung của nhị đệ hẳn mà nói, căn bản không có khả năng làm được trình độ này.

“Không, đại ca, ca cũng đừng tự trách bản thân, là đệ không đúng.” Anh Mị Sí vẫn kiên trì người sai là chính mình.

“Hai các người muốn như vậy đến bao giờ?” Hàn Tử Hằng mới đến đã phát hiện hai người kia người một câu ta một câu nói chính mình không đúng như thế nào.

“Tử Hằng? Sao lại đến đây?” Anh Thiên Ngạo nghĩ rằng y hẳn là đang ở lại trong Bang xử lý sự tình.

“Đến xem hai người điên các người a.” Hàn Tử Hằng tùy ý nói, y rất hiểu hai người trước mắt, hai đệ không tiêu chuẩn.

“Hàn Tử Hằng, ta không tâm tình với người đấu võ mồm.” Anh Mị Sí nói, Hàn Tử Hằng miệng thật sự độc.

“Ta cũng không tâm tình, nhưng ta có việc muốn nói.” Y sẽ không rảnh mà tìm đến đây, đương nhiên là có chuyện mới đến.

“Nói đi.” Anh Thiên Ngạo nói.

Thế là Hàn Tử Hằng nói, lúc y cứu Anh Lạc Ngưng ra, trong lúc cậu hôn mê có nhắc tới nam nhân kia, cũng chính là phụ thân Anh Mị Sí...

Trải qua thời gian dài chờ đợi bác sĩ cuối cùng đi ra, còn đối bọn họ dặn dò đơn giản vài thứ.

Hần nói, trên người Anh Lạc Ngưng có bao nhiêu vết thương, chỉ là rửa sạch ứ huyết sinh mủ cũng không ít thời gian, thân thể Anh Lạc Ngưng yếu đuối lại mất máu quá nhiều, tuy rằng tình hình trước mắt đại khái đã ổn định, nhưng lại phát sốt, ý thức còn không rõ ràng, phải chờ cơn sốt hoàn toàn lui đi mới xem xét lại tình hình.

Anh Mị Sí chỉ có thể cách song kính nhìn Anh Lạc Ngưng nằm mê man trên giường, vì tránh cho vi khuẩn lây nhiễm, nên trước mắt không thể đi vào nhìn cậu, cho dù hẳn thật sự rất muốn lập tức vọt vào ôm cậu.

Mới vài ngày không gặp mặt, cả người Lạc Ngưng đã bị chà đạp thành như vậy, hẳn cảm thấy trái tim bị đâm lên một dao lại một dao, vì sao chịu loại đau khổ này không phải hẳn, mà là Lạc Ngưng? Vì sao chính mình luôn bảo hộ không được Lạc Ngưng? Hẳn thật sự rất chán ghét bản thân như vậy.

Thậm chí, còn để Lạc Ngưng lo nghĩ vì chính mình.

Anh Mị Sí đứng thẳng ở ngoài cửa sổ thật lâu thật lâu, vẫn trách cứ bản thân thật lâu thật lâu, một hồi lâu mới làm tỉnh táo lại, vô luận như thế nào, chỉ cần Lạc Ngưng bình an là tốt rồi, sau này hẳn nhất định gia tăng bảo vệ tốt cậu, nhất định.

Hẳn nhất định phải tìm Hứa Kính Quốc tính sổ, bằng không hẳn không thể tiêu trừ tức giận trong lòng, hẳn phải từng giọt từng giọt tra tấn y, khiến y hối hận khi dám động tới Lạc Ngưng!

Còn có, chuyện nam nhân kia, cũng nên kết thúc.

Hứa Kính Quốc cứ nghĩ bản thân cùng lắm thì chết đi mà thôi, nhưng y thật không ngờ trước khi chết đi, đã bị đối đãi sống không bằng chết, nếu y biết như vậy, y tuyệt đối sẽ không đem Anh Lạc Ngưng biến thành như vậy.

Hứa Kính Quốc đầu tiên là trở mắt nhìn Trư Tử bị làm nhục đến chết, mấy ngày nay y đều sống trong sợ hãi, không biết khi nào sẽ đến phiên chính mình.

Thật sự đã đến phiên y, nhưng không giống Trư Tử chỉ bị tra tấn vài ngày mà thôi, còn y bị làm nhục suốt một tháng cuối cùng mới chết, Anh Mị Sí chậm rãi tra tấn y, lăng trì y, không muốn để y chết dễ dàng.

Khi đó y cuối cùng mới hiểu được, hai lần trước tới nay đã phạm sai lầm lớn nhất, cũng không phải vì y trăm phương ngàn kế muốn đối kháng Anh Bang, mà là vì y động tới Anh Lạc Ngưng.

Xem ra Anh Lạc Ngưng mới chính là khắc tinh lớn nhất.

Sau khi Hứa Kính Quốc chết, đã được hỏa táng, vì muốn y hoàn toàn sạch sẽ biến mất trên thế giới.

35. Chương 35

Ngày đó ở bệnh viện, Hàn Tử Hằng có nói trước khi Lạc Ngưng hôn mê đã nhắc tới nam nhân kia, cho nên y cảm thấy hẳn nên nói cho bọn họ một tiếng.

Anh Mị Sí nghe thế cũng không tin vào mắt, hẳn nghĩ tên đó hẳn là cầm tiền rồi biến mất, không ngờ lại xuất hiện?

Anh Thiên Ngạo lúc này mới thẳng thắn nói cho hẳn, kỳ thật năm năm trước, nam nhân kia có lại đây tìm Lí Khiêm một lần.

Lí Khiêm lúc trước đã nói qua sẽ không cho y tiền nữa, nhưng nam nhân kia không từ bỏ ý định, còn uy hiếp Lí Khiêm nếu không muốn cấp cho y, sẽ âm ỉ lớn về vụ quá khứ của Anh Mị Sí.

Lí Khiêm lần này đã quyết tâm.

Hẳn nói, tiền là chuyện nhỏ, hẳn không để ý đến số tiền này, nhưng nam nhân này lại không biết hối cải, hẳn không muốn lựa chọn đối y cúi đầu nữa, bởi vì nam nhân này tựa như quả bom hẹn giờ, lúc nào làm nguy hại đến Mị Sí sẽ rất khó nói, hẳn không muốn để Mị Sí sống thêm giữa sợ hãi, cho nên chỉ có thể đối nam nhân xuống tay.

Nhưng cuối cùng Lí Khiêm vẫn không hạ thủ được, mặc kệ thế nào y cũng là phụ thân Anh Mị Sí, chỉ cần cho y một chút giáo huấn để y sau này không dám đến trêu chọc bọn họ là được rồi.

Thế là cho người chém y một bàn tay, một chân, hơn nữa trình trọng cảnh cáo nam nhân, nếu y còn dám xuất hiện, thậm chí chỉ cần có một chút nguy hại đến Anh Mị Sí, hẳn thật sự sẽ đưa tiền y ra đi.

Nam nhân kia đại khái bị dọa sợ, cuối cùng rút cuộc không dám tới nữa, cũng không có xuất hiện tin đồn đối Anh Mị Sí không tốt.

Anh Mị Sí nghe xong, trong lòng mặt phức tạp hẳn lên.

Hắn không ngờ nam nhân kia lại đến tìm Lí Khiêm một lần nữa, Lí Khiêm cái gì cũng không nói, luôn lựa chọn lảng lạng ở phía sau bảo hộ hắn, Lí Khiêm như vậy thật sự làm cho hắn cảm thấy thực kiêu ngạo, có được phụ thân như vậy thật kiêu ngạo.

Nhưng là phụ thân thân sinh giờ ở đâu? Tổng vẫn nên dựa vào hắn mà thôi, thậm chí hắn cũng biết đối phương cho tới bây giờ cũng chưa có thương yêu chính mình đi? Tưởng tượng đến cái này cảm thấy thực châm chọc, một người cùng quan hệ huyết thống luôn ép mình vào chỗ chết, một người không hề quan hệ huyết thống lại luôn bảo vệ mình, thật sự rất buồn cười a.

Nhưng nếu không phải vì nam nhân kia, hắn có lẽ sẽ không gặp được Lí Khiêm, không gặp được Lí Khiêm cũng sẽ không gặp được Lạc Ngưng khiến hắn yêu như thế.

Nghĩ tới như thế, lại cảm thấy rất buồn cười.

Anh Thiên Ngạo hỏi chính mình, muốn hay không bồi hắn cùng đi gặp nam nhân kia. Hắn do dự vài ngày, cuối cùng vẫn lựa chọn đi đối mặt, Lạc Ngưng trước lúc ngắt xỉu vẫn còn niệm niệm chuyện này, hắn cảm thấy phải có dũng khí chấp nhận, không thể luôn làm Lạc Ngưng lo lắng vì hắn.

Lúc này, hắn đi tới chỗ toà nhà hoang vắng bỏ xó.

Không khí nơi này rất mới mẻ, mà không trung ngày hôm nay hơi u ám, không biết vì sao, hắn liên tưởng đến ngày mẫu thân rời đi sáng sớm cũng giống như vậy, làm người ta thở không nổi hít thở không thông.

Hắn đi vào bên trong toà nhà, phát hiện hoàn cảnh nơi này thật sự hỗn loạn, nơi nơi tràn ngập đồ ăn hư thối cùng mùi rác rưởi tanh tanh, bên trong còn có vài người bẩn thối tùy ý nằm trên mặt đất, xem ra, đây là nơi bọn họ tụ tập.

Anh Mị Sí còn đang suy nghĩ có phải hay không Hàn Tử Hằng làm địa phương, nơi này xem thế nào cũng là là dân lang thang tụ tập, đang muốn mở điện thoại gọi lại cho y, lại nghe đến một thanh âm truyền đến.

“Người hảo tâm... Thỉnh cho ta thứ nào đó ăn...”

Hắn giật mình, thanh âm kia, là thanh âm hắn rất quen thuộc, hắn xoay người, phát hiện là nằm ở góc nam nhân kia truyền đến, mà y đang cố hết sức đứng lên.

Nam nhân ngay từ đầu còn thấy không rõ đối phương là ai, khắp khiêng một chân chậm đi tới gần đối phương, đợi cho tầm mắt y càng ngày càng rõ ràng, y cuối cùng mới nhận ra người trước mắt là ai, y sợ tới mức lập tức muốn chạy trốn, nhưng y chạy không được, ngược lại ngã ngồi trên mặt đất.

“Không cần lại đây... Không cần...” Nam nhân toàn thân phát run, vẫn liều mạng cầu xin.

Nếu Anh Mị Sí không xác định thanh âm này chính là phụ thân hắn, hắn căn bản không thể đem bộ dáng tên trước mắt này cùng y trong trí nhớ liên kết lại.

Trước kia y rất hăm hở, còn hiện tại?

“Người có biết ta là ai không?” Anh Mị Sí hỏi y.

“Biết, biết. Người là... Nhị thiếu gia Anh gia...”

Giật mình, cư nhiên từ trong miệng nam nhân nghe được y nói hắn là nhị thiếu gia? Anh Mị Sí cảm thấy rất vỡ vụn. Cái miệng kia luôn thích nói y là người *** loạn mà a?

Nam nhân hoảng sợ quỳ xuống, đối hắn vừa bái lại lạy, trong miệng vẫn lặp lại:

“Ta sẽ không... Không xuất hiện ở trước mặt người... Người làm ơn... Buông tha ta...”

Vốn Anh Mị Sí mang theo một tia bất an tới gặp nam nhân này, bởi vì hắn không biết có nên thừa nhận nam nhân này luôn đối chính mình nhục nhã, nhưng hắn nói cho bản thân, nhất định phải cùng nam nhân này chấm dứt, không thể để y ảnh hưởng đến cuộc sống sau này.

Chỉ chân chính đến nhìn nam nhân này, lại phát hiện y hiện tại thấy mình cứ nhiên sợ thành như vậy? Xem ra là có đem lời nói của Lí Khiêm để ở trong lòng.

Trước lúc xuất phát đã suy nghĩ rất nhiều nên ứng phó như thế nào, hiện tại cũng không cần sử dụng nữa.

Anh Mị Sí xoay người, yên lặng ly khai.

Có lẽ đây là kết quả tốt nhất, bởi vì hắn hiểu được, cho dù hắn hận nam nhân này, hắn vẫn không hạ thủ được. Vậy để nam nhân này tự sinh tự diệt đi, ít nhất lần này hắn biết rất rõ ràng, nam nhân này đã không dám uy hiếp hắn nữa.

36. Chương 36

Ba tháng sau.

Ánh mặt trời ấm áp ấm xuyên vào phòng, Anh Mị Sí lười biếng trên giường trở mình, cũng không tính toán rời giường, nhưng nhìn kỹ, miệng hắn còn đang mỉm cười nha.

Hắn thấy Anh Lạc Ngưng, cậu đối diện hắn cười, còn có thể nghe thấy tiếng cười ôn nhu mềm mại truyền đến, khuôn mặt cậu trắng nõn, đôi môi hồng nhuận, một đầu tóc đen dưới ánh mặt trời phiêu dật, thật sự rất chói mắt, hắn nhin không được sờ sờ mặt cậu, vẫn là bóng loáng phần nộn a~.

Anh Lạc Ngưng cầm tay hắn, kéo người lên hôn hôn hắn vài cái, Anh Mị Sí chỉ cảm thấy cảm giác theo đầu ngón tay truyền đến từng trận tê dại, sau đó Anh Lạc Ngưng buông tay hắn xuống, đem hai tay vòng qua cổ hắn, hôn lên môi hắn, nhẹ nhàng điểm điểm lúc sau lại rời đi, cũng đối với hắn cười câu dẫn, tiếp theo lại cởi nút áo của hắn, ghé vào trên người hắn bắt đầu liếm lộng điểm đồ trước ngực.

Anh Mị Sí nhin không được kêu ra tiếng, chậm rãi mở mắt.

Nguyên lai, hắn đang mộng.

Hắn cười khê, xem ra hắn muốn Lạc Ngưng đến sắp diên rồi, đến cả mộng xuân.

Nhưng vì sao hắn tổng cảm thấy dường như cho gì đó là lạ nha?

Vì sao cổ tê dại kia vẫn không ngừng truyền đến?

Hơn nữa vì sao thật sự có gì đó vui trước trước ngực hắn?!

Hắn mơ hồ từ trên giường nhảy dựng lên, đang muốn mở miệng chất vấn đối phương rốt cuộc là ai, cứ nhiên dám ăn bận đậu hũ của hắn, nhưng nhìn đến dung mạo thiên hạ trước mắt thì kinh hô ra tiếng.

“Lạc... Lạc Ngưng?!” Anh Mị Sí giật mình đến ngay cả nói đều không lưu loát.

Anh Mị Sí kinh ngạc như thế cũng không phải không có lộ trình.

Ba tháng trước, sau khi Anh Lạc Ngưng bị thương, mê man hai ngày cuối cùng mới tỉnh lại, nhưng Anh Lạc Ngưng tỉnh lại lại như thế nào cũng không chịu gặp hắn, nói gì mà bản thân trở nên thực xấu không muốn hắn xem, hắn khuyên can mãi nhưng Lạc Ngưng cũng không chịu cho hắn gặp, đại ca sợ như vậy sẽ ảnh hưởng đến phục hồi của cậu, cũng muốn dựa vào ý tứ của cậu.

Tuy rằng hắn mỗi ngày đều đến bệnh viện thăm cậu, nhưng Anh Lạc Ngưng thủy chung không cho hắn đi vào phòng bệnh nửa bước, hắn chỉ có thể cách tấm cửa kính gọi điện nói, nhìn thấy bóng người mơ hồ mà thôi.

Bởi vì Anh Lạc Ngưng rất kiên trì, nhất định tất cả vết thương toàn bộ đều tốt mới bằng lòng cho hắn gặp.

Anh Mị Sí chỉ có thể bất đắc dĩ chờ, cũng không ngờ cứ nhiên đã qua ba tháng, hắn còn nhớ rõ ngày hôm qua hỏi Lạc Ngưng vết thương ra sao, cậu còn nói còn chưa có hoàn toàn tốt, sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn?

Nhưng lại dùng phương thức làm kẻ khác khiếp sợ để xuất hiện, cũng không khỏi... Rất kích thích hắn đi?

“Nhị ca.” Anh Lạc Ngưng ngọt ngào gọi, tay cũng vòng qua thắt lưng hắn.

“Em sao lại ở chỗ này?” Anh Mị Sí cảm thấy không phải còn đang nằm mơ đi? Đang còn nằm giữa mộng xuân?

“Nhìn thấy đệ không vui sao? Sao lại lãnh đạm như thế?” Anh Lạc Ngưng khó hiểu, vì sao Anh Mị Sí nhìn cậu đều không có cảm giác vui vẻ? Khó có khi cậu cho hắn một đại kinh hỉ như thế.

“Em... Là thật đi?” Anh Mị Sí nghĩ hắn đang nằm mơ, thân thủ đi nhéo hai má Anh Lạc Ngưng.

“Ngô... Anh làm gì a... Đau da... Em vừa ra viện anh liền khi dễ em là như thế nào...” Anh Lạc Ngưng bị sờ như thế, đau đến thiếu chút nữa quay về niết hấn một phen.

Nguyên lai là thật sự!

“Lạc Ngưng!” Anh Mị Sí hưng hăng đem Lạc Ngưng ôm vào trong lòng, xúc cảm chân thật, còn có hương vị của Lạc Ngưng cũng tràn ngập ở khoang mũi, hắn thật sự không có nằm mơ.

“Anh ôm thật chặt... Mau buông tay...” Anh Lạc Ngưng kháng nghị, Anh Mị Sí muốn hại cậu hít thở không thông sao?

Anh Mị Sí lúc này mới vội vã thả lỏng lực đạo, nhưng vẫn ôm Anh Lạc Ngưng không cho cậu rời đi, tầm mắt vẫn không – ly khai cậu.

“Làm gì vẫn nhìn em...” Anh Lạc Ngưng bị hắn nhìn thấy không được tự nhiên, oai đầu chuyển qua bên cạnh.

Bất quá Anh Mị Sí quay đầu cậu lại, ngữ khí rất là ôn nhu hỏi cậu:

“Lạc Ngưng, thương thế của em đều tốt lắm sao?”

“Đã nói tốt lắm mới cho cho xem a, em cho anh xem là tốt lắm.” Anh Lạc Ngưng cảm thấy dường như đang đọc nhiều khẩu lệnh, ha ha.

“Thật sự?” Anh Mị Sí nghĩ, ngày hôm qua Lạc Ngưng khổ sở là như thế nào a? Lại đang đùa giỡn chính mình?

“Thật sự, muốn em thoát cho anh xem không?” Anh Lạc Ngưng vui vẻ nói, thật sự tính toán thoát quần áo.

Bất quá bị Anh Mị Sí ngăn trở.

“Được rồi Lạc Ngưng, anh tin tưởng là được.” Anh Mị Sí đúng lúc ấn hạ tay cậu xuống.

Đừng náo loạn, còn muốn thoát gì a, dục vọng hắn nhìn ba tháng trong nháy mắt không bùng nổ mới là lạ.

Anh Lạc Ngưng có điểm thất vọng, dùng một bộ đáng thương hề hề nhìn Anh Mị Sí.

“Anh chê trên người em có vết sẹo cho nên không thích em sao?”

“Sao lại có thể?” Anh Mị Sí bất đắc dĩ nhìn thấy cậu, này lại là nói gì a?

“Vậy tại sao em muốn thoát cho anh xem, anh lại không xem? Không phải là nói rõ?” Anh Lạc Ngưng vẫn là một bộ người vợ nhỏ ủy khuất.

“Anh nào có không muốn xem, anh rất muốn xem a.” Không xong, Anh Mị Sí vì không cẩn thận nói ra chân tướng.

“Được rồi, em thoát.” Trong mắt cậu hiện lên quang mang, nhưng Anh Mị Sí lại không phát hiện, cậu bắt đầu thoát áo, lộ ra nửa người trên.

Anh Mị Sí quả thực không thể tin được những gì hắn thấy, trên người Lạc Ngưng hoàn toàn tìm không thấy một tia vết sẹo, hoàn mỹ cùng lúc trước không có gì khác biệt nhau.

“Thực thần kỳ đi, anh cũng hiểu được tốp bác sĩ Anh gia chúng ta rất lợi hại ác.” Anh Lạc Ngưng vui vẻ nói.

Cậu kiên trì chờ tới bây giờ mới gặp Anh Mị Sí, không phải bởi vì cậu sợ Anh Mị Sí ghét bỏ, là bởi vì cậu biết Anh Mị Sí nhìn thấy cậu chịu trọng thương như vậy, nhất định sẽ rất đau lòng rất tự trách, cậu không

hy vọng khiến Anh Mị Sí mỗi lần xem tới vết thương lại lo sợ tự trách bản thân, mới có thể không cho hấn gặp.

Mà cậu cũng vì sớm ngày khôi phục thân thể, thập phần phối hợp với chỉ thị của bác sĩ, ngay cả muốn cậu nuốt viên thuốc chán ghét cậu cũng nuốt, cậu vốn đang lo lắng nhất định sẽ lưu lại sẹo, kết quả thật không ngờ, không cần thận nhìn thì sẽ không thấy.

“Lạc Ngưng...” Anh Mị Sí nhin không được gọi cậu, cậu nhất định ăn rất nhiều đau khổ đi?

Nhưng Anh Mị Sí rõ ràng là nói rất tình cảm, Anh Lạc Ngưng lại cố ý đem lời hấn xuyên tạc thành ý tứ.

“Nhị ca... Anh như vậy là đang ám chỉ em cái gì sao?” Anh Lạc Ngưng còn cố ý buông hạ lông mi, một bộ thẹn thùng.

37. Chương 37

Đầu óc hấn muốn bùng nổ, trời ạ, Lạc Ngưng lại đang câu dẫn hấn!

Nhưng mà không được, cũng không biết thân thể có thật sự tốt không, vạn nhất nếu làm, liên lụy đến vết thương thì nên làm sao?

“Lạc Ngưng, anh xem nên đưa em trở về nghỉ ngơi.” Anh Mị Sí cảm thấy việc này phải càng nhanh tiến hành càng tốt, miễn cho hấn lại đổi ý.

Anh Lạc Ngưng lắng nghe hấn nói như thế, cúi mặt, đột nhiên bắt đầu mặc áo vào, sau đó bò xuống giường.

“Nguyên lai anh không muốn nhìn đến em như thế, còn muốn đuổi em đi, em đây tự đi, anh không cần tiễn em.” Anh Lạc Ngưng nói xong còn thật sự đi tới phía cửa.

Anh Mị Sí tuy cho rằng cậu lại đang đùa mình, nhưng lại vội vàng xuống giường đi kéo người.

“Lạc Ngưng, em lại xảy ra chuyện gì?” Anh Mị Sí giữ chặt tay cậu không cho cậu đi.

“Em nào có sao, Anh không phải muốn em đi sao? Vậy không cần kéo em.” Anh Lạc Ngưng vẫn làm vẻ mặt u oán.

“Ai, Lạc Ngưng, em biết rõ anh không phải ý tứ kia, em rốt cuộc là muốn anh như thế nào?” Anh Mị Sí đưa cậu kéo vào trong lòng, đối với hấn không có cách nào khác chỉ đành nhu nhu đầu của cậu.

“Không cần anh như thế nào, anh để em đi.” Cho dù Anh Mị Sí đã hống cậu, Anh Lạc Ngưng vẫn cố ý muốn bước đi.

“Lạc Ngưng, em còn như vậy anh phải chinh em.” Anh Mị Sí nheo mắt.

Nghe được hai chữ chinh em, Anh Lạc Ngưng thể nhưng đỏ mặt lên, khiến Anh Mị Sí vừa thấy không khỏi lại muốn, tiểu gia hỏa này lại cho hấn nghĩ tới đâu đi?

“Nhị ca... Anh cũng không muốn em sao...?” Anh Lạc Ngưng mở to hai mắt vô tội ngập nước nhìn Anh Mị Sí, trái tim Anh Mị Sí thiếu chút nữa nhảy ra.

Trời ạ, là theo hấn cùng một chỗ bị hấn lây sao? Lạc Ngưng khờ dại đơn thuần đi đâu rồi? Tuy rằng nói như bây giờ cũng là rất đáng yêu, nhưng cũng sẽ dọa hỏng trái tim hấn.

Anh Mị Sí véo mặt cậu một chút.

“Lạc Ngưng, anh không phải đã nói không được phép câu dẫn anh sao?”

Anh Lạc Ngưng cũng quay qua véo mặt hấn.

“Là anh câu dẫn em, anh xem anh căn bản không có mặc quần áo.” (=))~).

Anh Mị Sí cười, quần áo này không biết là do ai thoát?

“Lạc Ngưng, câu dẫn anh phải chuẩn bị tâm lý ác...” Anh Mị Sí ghé vào lỗ tai cậu thổi khí.

“Đã sớm chuẩn bị tốt thật lâu...” Anh Lạc Ngưng ngẩng đầu bưng môi lên.

Anh Mị Sí ôm lấy đầu cậu, bắt đầu hôn mát, đưa cái miệng nhỏ nhắn ăn vào, vươn đầu lưỡi liếm liếm cái lưỡi kia, cao thấp trái phải, mỗi một cái nơi cũng không buông tha.

“Ân... Ân...” Anh Lạc Ngưng bị hôn rất thoải mái rên rỉ ra tiếng.

Anh Mị Sí lại tiếp tục làm gia tăng lực đạo nụ hôn, phảng phất mật nước trong miệng toàn bộ hút lấy, hô hấp hai người nhất thời loạn lên, âm thanh hút nước bọt lẫn nhau nghe ra thập phần phiến tình.

Anh Mị Sí hôn một hồi lâu mới buông cái miệng nhỏ nhắn ra, vừa lòng liếm liếm cái môi bị cắn nát tới hồng hồng, cái miệng nhỏ nhắn cực kỳ mê người kia còn nói:

“Nhị ca... Em còn muốn...” Anh Lạc Ngưng nói nũng nịu, còn thuận tiện hướng trên môi Anh Mị Sí hôn trộm.

Anh Lạc Ngưng làm nũng toàn bộ xem ở trong mắt hấn, thật sự khiến hấn cảm thấy đáng yêu chịu không nổi, hấn cười cười, ở cằm cổ hút một lần lại một lần làm ký hiệu, hiện tại tuy rằng có ấn ký hơi hơi hồng hồng, nhưng ngày mai sẽ biến thành một hạt hôn ngân màu tím, hấn tuy nghĩ nhưng đã rất hưng phấn, nhin không được lại hút thêm mấy lần.

Anh Lạc Ngưng cũng muốn học Anh Mị Sí đối chính mình làm, ở trên cổ hấn mút mấy hạt hôn ngân, đáng tiếc Anh Mị Sí không cho cậu động, chỉ tác cẩu vô độ cuồng mút cổ cậu. Động tác như vậy có điểm ngứa, khiến Anh Lạc Ngưng cảm thấy muốn cười lại muốn trốn, nhưng bị kiềm chế trụ, trừ bỏ trong lòng ngực Anh Mị Sí cậu đi đâu cũng không được.

Hấn lột áo cậu ra, đưa cậu trực tiếp ấn lên tường, cúi đầu liếm điểm phấn hồng nổi lên trước ngực cậu, vươn đầu lưỡi cao thấp liếm lộng, không lâu sau điểm phấn hồng kia ngạnh lên, có vẻ đỏ tươi, hấn bắt đầu đem tiểu khoa kia mút vào miệng, hơn nữa không ngừng phát ra âm thanh.

“Ư a... Ha... Nhị ca...” Trước ngực bị Anh Mị Sí đùa bỡn như vậy, Anh Lạc Ngưng chỉ có thể dùng thanh âm để biểu đạt hưng phấn.

Cậu thật sự rất thích Anh Mị Sí đối mình như vậy, thích vô cùng, có thể giống ở bên người hấn, hưởng thụ hấn cho chính mình hết thảy, thật sự rất hạnh phúc.

Tuy rằng Anh Mị Sí không cho phép chính mình hấp dẫn hấn, nhưng đối với cậu mà nói, chân chính câu dẫn người mới chính là Anh Mị Sí a, chỉ cần ở bên người hấn, sẽ hảo muốn hấn cắn nuốt cả người, hảo hy vọng hấn bính bính chính mình, hôn nhẹ chính mình, thậm chí càng nhiều càng nhiều.

Mà Anh Mị Sí cũng thực thích Anh Lạc Ngưng như vậy, bảo bối từ nhỏ của hấn không thích để cho người khác nhìn cậu hoặc chạm cậu, tất cả hết thảy chỉ có hấn mới có thể giữ lấy.

Anh Lạc Ngưng mềm mại cũng tốt, Anh Lạc Ngưng làm cũng cũng tốt, thậm chí Anh Lạc Ngưng ghét người chạm, Anh Lạc Ngưng giận dữ, mặc kệ bộ dạng gì của cậu hấn đều thích, chính hấn từ lúc đầu tiên nhìn thấy cậu cũng đã không thể tự kiềm chế.

Chỉ là nhìn thấy cậu, sẽ theo trong lòng sinh ra rất nhiều rất nhiều dục vọng, hận không thể đem cậu dung tiến trong thân thể của mình, trừ bỏ chính mình, ai cũng không thể xem.

Một bàn tay hấn cởi bỏ đai lưng rồi cởi bỏ quần lấy ra nộn hành, tay bắt đầu chậm rãi vuốt ve.

Nơi này của Anh Lạc Ngưng so với hấn kém rất nhiều, nhưng hình dạng rất được, tựa như cả người cậu làm cho người ta cảm giác giống nhau, mặc kệ nơi nào cũng là nhỏ dài tinh tế trắng trắng nộn nộn, hấn thật sự hảo yêu Lạc Ngưng như vậy.

Không có lúc nào là không câu dẫn dục vọng chỗ sâu nhất của mình a.

“A a... Nhị ca... Như vậy rất kích thích... A...” Anh Lạc Ngưng kêu. Mặt trên bị hấn ngậm kín, phía dưới lại bị hấn vuốt, kích thích song song không ngừng trong cơ thể đổ ra, làm cậu càng ngày càng có cảm giác.

Anh Mị Sí cảm giác nộn hành trong tay trưởng lớn, người hắn ngồi xổm xuống, một chân quỳ xuống đất, quyết định bắt đầu tiến công nửa người dưới của cậu, hắn một ngum ngậm tiến, mà tư thế như vậy làm Anh Lạc Ngưng nhìn không được đưa tay chen vào tóc hắn.

“... Ân... Như vậy... A... Đường như rất sắc... A...”

Chán ghét Anh Mị Sí, sao lại dùng loại tư thế mắc cỡ chết người này a, cậu cảm thấy nếu đứng không vững thì chân sẽ thật sự nhũn ra.

Anh Mị Sí cũng không có đáp lại cậu, chỉ đưa nộn hành một lần lại một lần vùi vào yết hầu, thẳng đến chỗ sâu nhất mới thôi, mà nộn hành được khoang miệng ảm áp gắt gao vây quanh, lại ở trong miệng Anh Mị Sí trưởng lên một ít.

38. Chương 38

Kỹ xảo của Anh Mị Sí tốt lắm, hơn nữa lại rất ôn nhu vì cậu phục vụ, hắn luôn biết như thế nào mới có thể khiến cậu thoải mái.

Anh Lạc Ngưng nhìn không được bắt đầu đóng đưa cái mông, hướng tới miệng Anh Mị Sí trừu cảm, Anh Mị Sí cũng rất phối hợp với cậu, để cho đỉnh đầu đều có thể hoàn toàn tiến vào yết hầu, cũng gắt gao bao vây lấy toàn bộ.

Anh Lạc Ngưng đóng đưa biên độ càng lúc càng lớn, lực tay chen vào tóc hắn cũng càng lúc càng lớn, mãnh tướng đầu của hắn đi tới, tiếng kêu *** mỉ nhịp nhàng cũng càng lúc càng nhanh.

“Ư a ân... A a... Ư... A a... A...”

Anh Lạc Ngưng cuối cùng đỉnh một lần tới phía trước, ngừng đóng đưa cái mông, bởi vì cậu đã bắn ra.

“Nhị ca...” Anh Lạc Ngưng thở hổn hển, cúi đầu nhìn Anh Mị Sí, tuy rằng rất thoải mái nhưng tổng cảm thấy đem dịch thể bắn vào trong miệng hắn có điểm bẩn.

Miệng Anh Mị Sí không có lập tức rời đi, thân thủ hắn bắt đầu gãi vuốt nộn hành của cậu, từ hệ rãnh đẩy về phía đầu, miệng không ngừng mút lấy, hình như là muốn đem bên trong toàn bộ hút lấy sạch sẽ.

Mà loại cảm giác này đối Anh Lạc Ngưng mà nói, lại rất thư thái, rước lấy cậu không ngừng rên rỉ.

Đợi cho Anh Mị Sí vừa lòng buông nộn hành ra, hắn mở miệng để dịch thể trong miệng chậm rãi chảy ra tay, cũng đem Anh Lạc Ngưng đưa lưng về phía hắn, để hai tay Anh Lạc Ngưng chống lên trên tường.

Anh Mị Sí vẫn duy trì nửa tư thế quỳ, như vậy hắn mới có thể đem thịt huyết thấy rõ ràng hơn, hắn chà xát dịch thể trong tay, để mỗi ngón tay đều có thể dính được, sau đó mới ấn mông cậu bắt đầu chậm rãi xâm nhập huyết khẩu.

“A a...” Anh Lạc Ngưng vẫn cảm thấy mỗi lần nhét vào thì rất đau, nhưng là cậu vẫn cố nhịn xuống.

“Lạc Ngưng... Thịt huyết của em là phần hồng nha... Thật xinh đẹp...” Anh Mị Sí đưa ngón tay trừu sáp tuy lúc sẽ thấy nộn thịt phần hồng ra bên ngoài, thoát nhìn thập phần ngon miệng.

“Không cần... Ư... Như vậy... Ư... Nói.... Thực sắc....” Anh Lạc Ngưng cảm thấy nói vậy rất khó nghe, tuy rằng chỉ có cậu nghe thấy...

“Sắc...? Lạc Ngưng... Em không thích anh đối với em như vậy sao...?” Anh Mị Sí cố ý nhân cơ hội cắm vào hai ngón tay.

Lạc Ngưng thực thẹn thùng, rõ ràng cũng rất muốn hắn, lại luôn tâm khẩu bất đồng.

“A...” Anh Lạc Ngưng cắn chặt răng, đây là hai nhón đi? Nhưng cậu thật sự đau.

Không được, vẫn nên nhẫn nại, cậu muốn Anh Mị Sí tiến vào, cho nên cậu phải nhịn xuống loại đau đớn này mới được.

Nhưng đến lúc sau Anh Mị Sí cũng không có sáp nhập thêm ngón tay thứ ba, lâu lắm không có làm, nơi đó của Lạc Ngưng giống như lần đầu tiên phi thường chặt, chỉ là sáp nhập hai ngón đã khiến cho hấn mất không ít thời gian, nhưng hấn cũng chịu không nổi nữa, nếu vẫn còn chậm rãi làm trơn hấn đại khái sẽ tiết trước đi!

Anh Mị Sí đứng lên, cởi quần chính mình thả cự hành ra, quả nhiên đã ngạnh đến sáp bạo mạch máu.

Anh Lạc Ngưng còn đang suy nghĩ vì sao lần này Anh Mị Sí không có để vào ba ngón tay đã rút ra, vừa quay đầu đã thấy Anh Mị Sí đang nắm phân thân cường tráng, cậu hoảng sợ.

Dù nhìn chỗ đó lúc nào cũng cảm thấy nơi đó thật sự rất kinh người.

Anh Lạc Ngưng lại quay đầu về, cái trán để trên vách tường chỉ vì không dám nhìn nơi đó.

“Nhị ca... Anh...?” Anh Lạc Ngưng bốc mồ hôi lạnh, cậu cảm thấy Anh Mị Sí dường như muốn trực tiếp đến...

“Nằm úp sáp hảo... Lạc Ngưng...” Anh Mị Sí nói xong, hấn đưa người áp về phía tường một chút.

Hấn đem cự hành chôn giữa hai cánh hông Anh Lạc Ngưng, tìm đúng động khẩu chui vào.

“A... A...” Lại là loại đau đớn như bị xé rách, tuy rằng vừa nãy có làm trơn qua, nhưng nơi đó của Anh Mị Sí vẫn rất thô, biến thành cậu rất đau.

Anh Mị Sí đưa tay xoa điểm đỏ trước ngực cậu, một bên co rút cự hành, để nó tiến tiến xuất xuất thịt huyết, một bên dùng sức ấn xoa đầu nhũ dường như muốn nó tiết ra sữa.

“A a a... Nhị ca..... A...” Anh Lạc Ngưng rất muốn nói với hấn như vậy đau quá, nhưng ngay cả nói đều nói không hoàn chỉnh.

Mà đáp lại lời của Lạc Ngưng vừa nãy chính là tiếng vang theo mặt sau truyền tới.

Ba ba – ba ba- ba ba –

Anh Lạc Ngưng dứt khoát không mở miệng, sống chết cắn môi, ngẫu nhiên vẫn có vài thanh âm không cẩn thận thoát ra.

Lúc chậm rãi cậu mới cảm giác không đau nhiều lắm, nơi này cũng làm cho cậu cảm thấy rất thần kỳ, tại sao ngay từ đầu rất đau, về sau lại càng ngày càng thoải mái? Nhưng mặc kệ như thế nào, cậu cũng sống qua giai đoạn đau.

“Lạc Ngưng... Anh muốn tốc độ nhanh hơn ác...”

Thanh âm hấn trở nên khàn khàn, hấn đã ở trong cơ thể cậu trườn sáp một hồi lâu, hấn sợ làm Anh Lạc Ngưng đau nên vẫn lấy tốc độ ra vào không sai biệt lắm, bất quá Anh Lạc Ngưng hấn đã thích ứng, nghe thanh âm cũng thấy không còn khó chịu mà biến thư thái.

“Hảo... Ân...” Anh Lạc Ngưng mềm mại đáp lại hấn, cả người lại đang lảng lảng.

Anh Mị Sí quả nhiên bắt đầu mãnh liệt trườn sáp, theo hậu đình truyền đến tiếng đục càng lúc càng nhanh cũng càng lúc càng lớn tiếng, Anh Lạc Ngưng nếu không được hấn ôm, cậu đã sớm đứng không vững, hai chân cậu sắp vô lực.

Từng trận khoái cảm thổi quét tiến tới, toàn thân tê dại, Anh Lạc Ngưng cũng cảm nhận được cực hạn.

“Ngô... Nhị ca... Mau...” Thanh âm cậu trở nên rất nhỏ, càng ngày càng không khí lực.

Anh Mị Sí hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, ôm chặt lấy cậu không cho ngã xuống, hơn nữa dồn sức tiến tới giai đoạn cuối cùng.

“A... Lạc ngưng... Muốn đi... A...” Anh Mị Sí cuối cùng phun ra dục vọng, nhịn không được lại phát ra tiếng rên rĩ.

Đại khái trong đoạn thời gian phóng thích, hấn dừng lại trong thân thể Lạc Ngưng, nơi đó còn lực tục bắn vài giây mới hoàn toàn dừng lại.

Sau khi Anh Mị Sí rút ra khỏi thân thể, chất lỏng bạch trọc tình sắc liền theo đùi cậu chậm rãi chảy xuống.

“Nhị ca... Em không được...”

Thiếu Anh Mị Sí chống đỡ, thân mình Anh Lạc Ngưng vô lực ngã xuống, Anh Mị Sí vội vàng ôm lấy cậu mới không ngã xuống mặt sàn nhà.

Hắn lúc này mới phát hiện sự tình lại không ổn.

Hắn lại làm Lạc Ngưng hôn mê....

Tức khắc, Anh Mị Sí chỉ cảm thấy hắc đường như nghe được tiếng rống giận dữ của đại ca....

Hoàn

39. Chương 39: Phiên Ngoại 1

Anh Lạc Ngưng đứng ở địa vị Dạ Sắc cũng không phải là người kinh doanh đơn thuần, thậm chí cũng có thể nói là đại gia trường, chuyện trong khách sạn từ to đến nhỏ cậu đều quản, ngay cả sinh hoạt cá nhân của nhóm công quan.

Lúc cậu tiếp quản Dạ Sắc, gần như đem nhóm công quan thay đổi hết, cậu tuyển thêm nhân viên rồi tỉ mỉ huấn luyện bổ sung, tốn công tốn sức như vậy vì chỉ muốn tăng lên chất lượng, cậu đem mỗi một vị công quan trở thành thương phẩm độc nhất vô nhị trong giới kinh doanh.

Trước khi cậu tiếp quản Dạ Sắc, tuy rằng công trạng cũng là rất dọa người, nhưng vì nhóm công quan bối cảnh phức tạp, tiêu chuẩn không đồng nhất, thậm chí sinh hoạt cá nhân cũng không được kiểm soát, tổng đem gian phòng biến thành không khí ngột ngạt hỗn độn.

Cậu không thích như vậy, không thích nơi mình kinh doanh chỉ tới trình độ này mà thôi, nếu bản thân có tâm muốn kinh doanh, đương nhiên phải làm tốt nhất.

Thế là cậu bắt đầu chọn lựa một nhóm người mới, trải qua tầng tầng sàng chọn cậu mới cảm thấy vừa lòng, cũng tăng thêm huấn luyện.

Nhân viên tới đây rất đông đảo, tuy có tự nguyện, nhưng chủ yếu là bị bắt buộc tới, cho nên Dạ Sắc sẽ không có nhận thức đồng cảm gì, những thành viên mới này tuy rằng cũng có không ít người bị bắt buộc đi mới vào, nhưng Anh Lạc Ngưng đã rất rõ ràng nói cho bọn họ, nếu muốn lưu lại ở Dạ Sắc thì phải chuẩn bị tâm lý, cậu có thể cho bọn họ khóa trình huấn luyện tốt, cũng có thể cho bọn họ làm thù lao rất dày, thậm chí cũng sẽ không bắt buộc nhóm bọn họ đi theo khách nhân không thích làm tính giao dịch, trái lại với điều kiện trên, đã tiến vào Dạ Sắc thì bản thân phải biết tự giác, vô luận đối nội hay đối ngoại thì tất cả lời nói cử chỉ của bọn họ phải phù hợp quy định.

Dạ Sắc, coi khách hàng là thượng đế. Muốn cho khách hàng đối với người phục vụ vừa lòng, cho dù đối phương không tốt bắt người hầu hạ, cũng tuyệt đối không thể chậm trễ, đến nỗi muốn hay không cùng khách nhân tiến thêm một bước trên giường cũng không được miễn cưỡng, vạn nhất đối phương bắt buộc người, cũng tùy thời có thể thỉnh nhân viên công tác giúp người xử lý.

Còn về sinh hoạt cá nhân nhất định phải biết khắc chế. Cái gọi là sinh hoạt cá nhân, chủ yếu chỉ chính là được bao dưỡng bí mật riêng tư. Trước kia có rất nhiều công quan không biết khắc chế, nháo đến rất nhiều khách nhân bất mãn tại khách sạn khi đối tượng mình bao dưỡng thân mật với những nam nhân khác. Cho nên Anh Lạc Ngưng nghiêm khắc quy định, nếu lén lút cùng khách nhân kết giao thì toàn bộ phải hội báo, để bọn họ có thể tùy thời nắm tình hình trong tay.

Cuối cùng, chính là vấn đề hợp đồng. Từng công quan sẽ kí kết hợp đồng thời hạn cũng phải ít nhất năm năm, dù sao mất nhiều tiền đầu tư như vậy, không có khả năng dễ dàng cho người rời khỏi. Trong hợp đồng, tuyệt đối không được phát sinh trộm chạy trốn, hợp đồng hết, người muốn đi thì đi, còn muốn tiếp tục hợp đồng thì kí kết tiếp, đương nhiên muốn kí kết tiếp hay không cũng phải thông qua sự đồng ý của Anh Lạc Ngưng.

Ngay từ đầu lúc Anh Lạc Ngưng làm thay đổi này, quả thật dâng lên một cổ bản ngược tiếng gầm, khách hàng đến đây là phải tiêu phí, cứ nhiên không thể cùng công quan vừa ý trên giường, này tính gì? Chẳng lẽ tất cả mọi người chỉ đến uống chút rượu, tâm sự ngày ngày đơn giản thế sao? Đứng choáng váng.

Nhưng Anh Lạc Ngưng rất kiên trì, cậu tin tưởng nhóm công quan mỗi người đều có tôn nghiêm giá trị, điều này không cho phép người khác chà đạp, trừ nhóm công quan tự nguyện, nếu không cũng không ai miễn cưỡng được bọn họ.

Vốn mọi người muốn chống lại cậu, nhưng Anh Lạc Ngưng vẫn kiên trì không chịu nhượng bộ.

Một đoạn thời gian qua cũng thật kỳ quái, mọi người ngược lại bị thay đổi mới của Dạ Sắc bắt lấy.

Không thể phủ nhận phẩm chất nhóm công quan tăng lên rất nhiều, vô luận là bề ngoài hay cách nói năng, đều phi thường xuất sắc, bọn họ tuy rằng không thể cự tuyệt ngồi với khách nhưng có quyền cự tuyệt thuê phòng, cho dù là ngày hôm qua đáp ứng với người thuê phòng nhưng hôm nay cũng có thể cự tuyệt, như vậy ngược lại làm cho các khách nhân cảm thấy càng hưng phấn, luôn bỏ sức hống công quan này nọ, đem bọn họ đặt ở trong lòng bàn tay tăng bốc.

Thử nghĩ, tâm lực lên giá, tiền tài mới đến được thì quả thật càng vui đi? Nếu không phải mỗi ngày đều ăn được. Đối với thói quen theo đuổi kích thích con người mà nói, ngược lại biến thành một loại hưởng thụ.

Hơn nữa Anh Lạc Ngưng kiên trì nắm chặt sinh hoạt cá nhân, cũng đem hành vi mỗi vị công quan lên ghi lại thành một bản tinh xảo, để những khách nhân có thể tùy thời lật xem, người có thể cùng công quan riêng tư hỗ động, nhưng còn phải ký tên lên bản, mà phương thức này làm cho tất cả mọi người rất thích thú, bởi vì bọn họ có thể biết rất rõ ràng hết thảy sinh hoạt cá nhân của công quan họ vừa ý.

Tình hình tranh giành tình nhân vẫn phải có, nhưng loại khách nhân không tuân thủ quy củ Dạ Sắc, không tôn trọng công quan khách nhân Dạ Sắc, Anh Lạc Ngưng sẽ trực tiếp liệt vào sổ đen không bao giờ cho tiến vào Dạ Sắc nữa.

40. Chương 40: Phiên Ngoại 2

Anh Lạc Ngưng có chỗ phiền não, vì từ khi cậu tiếp quản Dạ Sắc tới nay, lần đầu tiên phát sinh có công quan trộm đi kiện, hơn nữa công quan trộm đi kiện rất thông minh, bọn họ gọi hẳn là Tiểu Khả Ái.

Lúc Tiểu Khả Ái tới, vừa mới tròn 18 tuổi, vốn thấy y tuổi quá nhỏ không muốn cho y vào, nhưng Tiểu Khả Ái vẫn đối Anh Lạc Ngưng liều mạng đập đầu, nói cũng không rõ ràng lắm, nhưng có ý muốn Anh Lạc Ngưng để y lưu lại.

Anh Lạc Ngưng nhìn tư liệu y mới biết được, Tiểu Khả Ái là cô nhi, từ nhỏ vô y vô khó, ăn ngủ chủ yếu ở đầu đường, ngay cả trường học cũng không đến, cho nên viết chữ có điểm chậm chạp, nói cũng không lưu loát, hơn nữa dinh dưỡng không tốt, tuy rằng đã 18 tuổi, thoát nhìn lại giống 12,13 tuổi, cái đầu cũng thực nhỏ xinh, đại khái 160cm trái phải mà thôi, sau này bị người buôn lậu chộp được bán cho Dạ Sắc.

Anh Lạc Ngưng biết đối phương là cô nhi nên mũi có chút chua xót, dù sao từ nhỏ cậu cũng là bị vứt bỏ, cho đến khi cậu được Lí Khiêm thu dưỡng, hiện tại mới có thể y thực vô khuyết(1). Cho nên cậu đối ấn tượng đầu tiên với Tiểu Khả Ái chính là cảm thấy đau lòng, cũng không do dự liền đem y thu vào.

Hoàn hảo Tiểu Khả Ái trừ bỏ nói chuyện có chút trở ngại ra, mặt khác đều tính bình thường, nhưng y cũng không biết chữ, cho nên cùng y câu thông vẫn rất khó khăn, Anh Lạc Ngưng mất không ít thời gian ở trên người y, còn vì y thỉnh thoảng sư một với một chỉ bảo, tuy đã qua thời kì hoàng kim học tập, y tuy rằng có thể nghe hiểu mọi người nói, nhưng nói vẫn không tốt bình thường chỉ nói được vài câu mà thôi, bất quá còn hơn lúc trước chỉ biết a a oa oa.

Hai năm sau Tiểu Khả Ái mới bắt đầu chính thức lên làm công quan, y tuy rằng không giống công quan khác có thể nói rành mạch điều hay, nhưng y rất biết lắng nghe, hơn nữa cũng luôn nhu thuận phụ họa khách nhân, bởi vậy không ít người hết lòng vì y.

Tiểu Khả Ái ở nhóm công quan được đánh giá không sai biệt lắm, tất cả mọi người thực thích bộ dạng y im lặng, hơn nữa y như tiểu chích thoát nhìn rất thảo hỉ(2), y rất nhu thuận, hơn nữa y không thể biểu đạt

tâm trạng, cho nên tất cả mọi người rất thích kéo y đến phun tâm sự, mà y luôn ở một bên cười cười làm bạn.

Không ngờ Tiểu Khả Ái cứ nhiên lại trộm trốn đi? Anh Lạc Ngưng thật sự sợ hãi, rốt cuộc y gặp chuyện gì mà phải như vậy?

Nhìn Tiểu Khả Ái trước mắt rơi lệ đầy mặt, cậu thật sự lớn tiếng không nổi, nhưng phạm sai lầm chính là phạm sai lầm, nên xử phạt vẫn là phải chịu, nhưng mà, cậu thật sự sẽ đối một đứa nhỏ động đánh sao?

“Tiểu Khả Ái, ngừng ngẩng đầu.” Anh Lạc Ngưng gọi y.

Tiểu Khả Ái nhu thuận ngẩng đầu lên, mắt do khóc đã sưng lên, y đã ở bên cạnh khóc hai, ba giờ.

“Ai, người nói cho ta biết, vì sao muốn chạy trốn?” Khẩu khí Anh Lạc Ngưng cũng rất nhẹ nhàng, không có một chút muốn lớn tiếng với y.

Nhưng Tiểu Khả Ái lại vì Anh Lạc Ngưng hỏi như thế, nước mắt rơi càng dữ.

“Người không nói cho ta biết, sao ta giúp người đây?” Anh Lạc Ngưng bắt đầu dĩ, xem ra đêm nay sẽ hỏi không ra nguyên do. Tiểu Khả Ái bị nhóm người này bắt trở về, đại khái đã bị kinh hách đi?

“Tôi... Không đúng...” Tiểu Khả Ái nói đứt quãng, hình như là muốn biểu đạt y đã sai, là y không nên chạy trốn.

Anh Lạc Ngưng cuối cùng quyết định trước để y nghỉ ngơi, ngày mai lại đến hảo hảo hỏi y.

*_*_*_*_*

Gần nhất Anh Mị Sí cũng rất vội, hắn vốn đang quản Las Vegas kia, mà phải chuyển giao cho Ngũ đệ Anh Dạ Mạc, cho nên gần nhất hắn đều ở đó qua đêm, một tuần chỉ trở về một, hai lần mà thôi.

Anh Mị Sí hôm nay trở về, lại phát hiện Anh Lạc Ngưng không ở nhà, gọi điện thoại cho cậu, lại nói Dạ Sắc có chút việc phải xử lý tối nay mới về, hắn vốn định đi quá xem tình hình, nhưng Anh Lạc Ngưng muốn hắn đừng đến đây, cậu rất nhanh sẽ trở về.

Hắn ngẫm lại cũng tốt, sau đó đi tắm rửa, lúc ra đã thấy Anh Lạc Ngưng trở về đang ngồi ngắn người.

“Lạc Ngưng...” Anh Mị Sí từ phía sau ôm lấy cậu, thuận tiện hướng trên mặt cậu trộm hôn.

Vẫn cùng Lạc Ngưng một chỗ là tốt nhất, có thể ôm còn có thể.... Khụ khụ....

“Nhị ca.” Anh Lạc Ngưng đối hắn cười cười, chính mình cứ nhiên suy nghĩ tới xuất thần.

“Suy nghĩ cái gì?” Anh Mị Sí hỏi cậu, sao lại an vị phát ngốc?

“Nhị ca... Đem quần áo mặc vào.” Anh Lạc Ngưng quay đầu, mới phát hiện hắn căn bản chỉ vây một cái khăn tắm mà thôi, trên người còn ẩm ướt.

“Không cần, dù sao tí nữa vẫn thoát.” Anh Mị Sí vẻ mặt tà cười, lại hôn Anh Lạc Ngưng một chút.

Anh Lạc Ngưng bị hắn nói như thế mặt không khỏi đỏ lên, Anh Mị Sí này thật sự là rất tình sắc!

Từ lúc cậu đáp ứng Anh Mị Sí cùng một chỗ, cậu mới phát hiện đầu óc hắn chật đầy tư tưởng tình sắc, ai, hắn thường thường có loại cảm giác trộm lăm thuyền.

“Anh xem em cũng cởi đi...” Anh Mị Sí nói, thật sự muốn Anh Lạc Ngưng cởi quần áo.

Bất quá Anh Lạc Ngưng vỗ tay hắn.

“Anh đứng đắn chút...” Anh Lạc Ngưng bắt đầu đô đô miệng, làm gì mà mỗi lần nhìn thấy cậu là nghĩ áp cậu, đáng giận!

(1): y thực vô khuyết: cơm áo no đủ

(2): thảo hỉ: vui vẻ

~

41. Chương 41: Phiên Ngoại 3

“Anh vốn đã như vậy.” Anh Mị Sí chính là tên da mặt dày, thân thủ muốn kéo quần áo cậu xuống, nhưng kết quả vẫn giống nhau.

“Còn như vậy sẽ không để ý anh.” Tiếng không thoát khỏi cổ họng, nhưng cậu đang kháng nghị.

“Ách... Lạc Ngưng... Em xảy ra chuyện gì?” Anh Mị Sí nhìn cậu như vậy đành phải thu tay hi ha tươi cười, Lạc Ngưng đang nháo nhưng không được tự nhiên?

“Không nói với anh.” Anh Lạc Ngưng tiếp tục đùa giỡn.

Anh Mị Sí thấy cậu không muốn nói, đành phải đem cậu ôm vào trong lòng.

“Em không muốn làm..” Anh Lạc Ngưng trực giác được Anh Mị Sí muốn cùng cậu làm, cho nên bắt đầu đánh hấn, đương nhiên là lực đánh rất nhỏ.

Anh Mị Sí đương nhiên là bất đắc dĩ a, hấn nào có muốn làm gì? Vì sao hấn chỉ cần sờ Lạc Ngưng là cậu liền nghĩ hấn sẽ đối cậu làm loại chuyện này? Chẳng lẽ lúc hấn bình thường thì hơi quá đáng?

Hấn là không thể nào? Cho dù có... Hấn cũng không thừa nhận!

“Hảo, chỉ là muốn ôm một cái, không làm.” Anh Mị Sí ôm chặt, cũng cùng cậu cam đoan.

Anh Lạc Ngưng lắng nghe hấn nói rất có thành ý, cũng không từ chối, im lặng để cho hấn ôm.

“Cho nên? Em xảy ra chuyện gì? Vừa mới suy nghĩ cái gì?” Anh Mị Sí nhìn cậu an phận hơn, mới từng chút thả lỏng lực ôm.

Anh Mị Sí nghĩ, chắc là Dạ Sắc xảy ra chuyện gì?

“Suy nghĩ tới Tiểu Khả Ái.” Anh Lạc Ngưng nói. Đầu óc cậu đêm nay chỉ toàn là chuyện Tiểu Khả Ái vì sao muốn chạy trốn.

“Tiểu Khả Ái? Em là nói công quan Dạ Sắc?” Anh Mị Sí đối tên này có điểm ấn tượng, Anh Lạc Ngưng có đôi khi lại nhắc tới y, hấn cũng xem qua y, thật sự tựa như cậu nói rất khéo léo đáng yêu.

“Àn, chính là Tiểu Khả Ái.” Anh Lạc Ngưng nhin không được thờ dài một hơi.

“Y xảy ra chuyện gì? Em làm gì mà nghĩ tới y?” Anh Mị Sí cảm thấy tuy rằng là tiểu tử đáng yêu, nhưng y dù sao cũng là nam nhân, Lạc Ngưng không có chuyện gì lại nghĩ tới nam nhân khác? Đây không thể được!

“Nhị ca, anh có biết, Tiểu Khả Ái rất ngoan.” Anh Lạc Ngưng nói.

“Anh biết, vậy y xảy ra chuyện gì?” Anh Mị Sí vốn muốn vòng vo, Lạc Ngưng của ta cũng thực ngoan a, đều ngoan ngoan cho ta áp, nhưng giấu lại điều này cũng không thiết phải nói ra...

“Y chạy trốn.” Anh Lạc Ngưng đến bây giờ vẫn không thể chấp nhận chuyện này, ai.

“A? Vì sao?” Như thế là ngoài ý liệu của hấn, hồi trước thì Dạ Sắc cũng có công quan trộm trốn đi, còn lúc Anh Lạc Ngưng tiếp quản sau này thì không có nữa.

Nhưng bây giờ là Tiểu Khả Ái nhu thuận?

“Không biết, không biết mới phiền.” Anh Lạc Ngưng néo néo tay Anh Mị Sí.

“Hỏi qua y chưa?” Anh Mị Sí đem tay Anh Lạc Ngưng bắt lấy nắm lại ở trong tay hấn.

“Hỏi, nhưng anh cũng biết Tiểu Khả ái nói chuyện đã như vậy, hơn nữa em xem y có điểm bị hù dọa, trước hết không ép hỏi y.” Anh Lạc Ngưng lại nghịch ngợm nắm chặt tay Anh Mị Sí cùng hấn so lực đạo, cũng không giấu lại khí lực của cậu căn bản không bằng ai kia.

“Vậy chậm rãi hỏi đi, thật sự không được thì Nhị ca sẽ giúp em.” Anh Mị Sí để cho cậu nắm, dù sao với khí lực này cũng không quá nặng.

“Àn, hảo.” Anh Lạc Ngưng không nắm nữa, kéo tay Anh Mị Sí cùng cậu chơi mười ngón giao khấu.

“Nhị ca, anh có mệt hay không a?” Anh Lạc Ngưng hỏi hần. Bởi vì hần gần nhất rất hầy vội, cậu lo lắng hần mệt muốn chết.

“Sao không, nhìn thấy em sẽ không mệt nữa.” Anh Mị Sí nhìn tay bị cậu kéo cùng nhau giao triền, cảm thấy Anh Lạc Ngưng rất cuộc là đang ngoạn cái gì, nhưng cũng rất đáng yêu a.

Nói không phiền lụy là gạt người, nhưng là chỉ cần nhìn thấy Lạc Ngưng, tâm tình hần sẽ rất tốt, tâm tình một khi tốt, thì đều không sao cả.

“Anh thật sự thực chán ghét da...” Anh Lạc Ngưng cảm thấy Anh Mị Sí tổng yêu hồng cậu, tuy rằng rất êm tai, nhưng trả lời không đúng vấn đề thật sự làm cho cậu có điểm phức tạp.

“Chán ghét? Khó mà làm được, Lạc Ngưng, em đã là của ta, cho dù em chán ghét anh, anh cũng không đem em giao ra.” Anh Mị Sí cố ý cùng cậu vui đùa, dù thế nào đi nữa thì Lạc Ngưng của hần vẫn đáng yêu nhất, ngay cả nói chuyện cũng làm cho người ta cảm thấy hảo muốn khi dễ.

Ắc không, tưởng tượng như vậy lại càng muốn khi dễ cậu.

Anh Lạc Ngưng bị hần nói như thế, thật vất vả mới khôi phục thì mặt lại đỏ, cậu da mặt mỏng không có biện pháp giống Anh Mị Sí muốn nói gì thì nói a.

Cậu phát hiện cậu càng ngày càng không thể chống cự Anh Mị Sí, giống như bị hần dắt đi, ai.

“Lại suy nghĩ cái gì?” Anh Mị Sí nhìn cậu không nói lời nào, giống như lại bay hồn, thế là hướng cổ cậu duyệt cần một ngụm.

“Anh... Không nói với anh!” Đáng giận, cư nhiên cắn cậu!

“Không nói? Vậy đành phải cắn thêm một ngụm.” Anh Mị Sí thật sự lại cắn cậu một ngụm.

“Em... Em nghĩ tới Tiểu Khả Ái nữa!” Anh Lạc Ngưng sinh khí, nhịn không được đối hần tranh luận.

Anh Mị Sí vừa nghe, hoàn toàn quên lời hứa vừa mới đáp ứng Anh Lạc Ngưng, lập tức ôm cậu ném lên trên giường, áp lên cậu.

“Anh...” Anh Lạc Ngưng hoảng sợ, lúc nào thì cậu đã bị đặt ở phía dưới?

“Lạc Ngưng, em thật sự rất không ngoạn, sao có thể như vậy cùng nhị ca nói giỡn? Em phải biết rằng, trừ bỏ anh, nam nhân khác em không được phép nghĩ tới, biết không?” Anh Mị Sí trác trác môi cậu.

“Anh... Anh quản em...” Anh Lạc Ngưng đẩy môi Anh Mị Sí ra nói.

Cậu mỗi lần lại quên, cậu không nên chọc giận Anh Mị Sí a, hay là trong tiềm thức của cậu thích kích hần như vậy?

Nếu lạnh mồm lạnh miệng kết quả chính là đối lấy ngày hôm sau một mối cùng thất lưỡng ề ẩm!

“Anh đây sẽ hảo hảo quản em đi...” Anh Mị Sí nói, cũng bắt đầu hoạt động động tác.

Lúc này, mặc kệ Anh Lạc Ngưng đáng thương nói với hần “Nhị ca em sai rồi”, “Nhị ca từ bỏ”, hần cũng không sẽ dừng lại.

Lạc Ngưng chính là học không ngoạn a, đem hần câu dẫn xong còn bảo là không cần, không làm thì không phải chính nhân quân tử!

42. Chương 42: Phiên Ngoại 4

Ngày hôm sau.

Tiểu Khả Ái đã tốt hơn, cũng không khóc lóc chỉ có chút sa sút tinh thần, tiêu tụy, đại khái là không ngủ được?

Anh Lạc Ngưng chỉ chừa mỗi y ở trong phòng, bởi vì nếu muốn cùng Tiểu Khả Ái câu thông, thì phải tiêu tốn một phen công sức, nếu hoàn cảnh lại làm y khẩn trương chỉ sợ lại giống tối qua.

“Tiểu Khả Ái, tốt hơn nhiều?” Anh Lạc Ngưng hỏi Tiểu Khả Ái đang ngồi an vị ở bên cạnh, nhu thuận giống một con mèo nhỏ.

“Hào...” Tiểu Khả Ái vừa nói vừa gật đầu.

“Ta đây có thể hỏi người?” Anh Lạc Ngưng phát hiện ánh mắt y vẫn sừng sừng không tiêu nước.

“Hỏi... Không...” Tiểu Khả Ái lắc đầu, dường như không muốn trả lời.

“Nhưng ta là muốn hỏi, Tiểu Khả Ái, người có biết người phạm vào quy củ chứ?” Anh Lạc Ngưng tận lực nói ôn hòa để tránh dọa sợ y.

“Àn...” Tiểu Khả Ái gật gật đầu, hơi hơi phát run.

“Đừng sợ, người thành thật nói cho ta biết, ta sẽ không phạt người.” Anh Lạc Ngưng cảm giác được y đang sợ hãi, chỉ có thể cùng y cam đoan tuyệt đối không xử phạt.

Phạm vào quy củ Dạ Sắc, là phải trả giá đại giới. Chính là vì không có người nào phạm qua, cho nên cũng không biết đến tội cùng là đại giới gì, duy nhất có thể xác định chính là tiền kiếm được ở Dạ Sắc đều có thể bị tịch thu toàn bộ, tiền của bọn họ trừ bỏ mỗi tháng tiêu vật ra, toàn bộ đều bị khống chế ở dưới tài khoản của Dạ Sắc, thẳng đến khi bọn họ rời đi ngày nào đó mới trả lại toàn bộ cho bọn họ. Cho nên tưởng tượng tới đó, thật sự không có người nào tùy tiện trộm trốn đi, nếu đã đến Dạ Sắc muốn kiếm tiền thì không được có đạo lý như vậy.

“Àn...” Tiểu Khả Ái lại gật gật đầu.

“Người vì sao muốn chạy trốn?” Anh Lạc Ngưng hy vọng y nguyện ý nói cho chính mình mới tốt.

“Không trốn... Thực...” Tiểu Khả Ái vẫn là không có biện pháp hảo hảo nói ra đầy đủ câu cú, Anh Lạc Ngưng chỉ có thể theo từng chữ y nói ra tìm dấu vết.

“Người là nói... Người không trốn sao?” Anh Lạc Ngưng hỏi lại y.

Tiểu Khả Ái điên cuồng gật đầu, muốn chứng minh y trong sạch.

“Vậy vì sao, người lại bị từ sân bay bắt trở về?”

Anh Lạc Ngưng nghe cấp dưới nói, khi tìm được Tiểu Khả Ái ở sân bay còn mang theo hành lý, thậm chí ngay cả vé máy bay đều mua lòng.

“Không đúng... Thực... Không trốn... Không...” Tiểu Khả Ái rất muốn nói cho Anh Lạc Ngưng chính mình không trốn, nhưng y không có biện pháp hảo hảo biểu đạt, y rất lo lắng.

“Từ từ... Tiểu Khả Ái...” Anh Lạc Ngưng bị y làm mơ hồ, nên muốn thay đổi phương thức mới.

Anh Lạc Ngưng xuất ra ghi chép trong khách sạn, là bọn tiếp khách công quan Dạ Sắc ghi lại.

Cậu phát hiện gần nhất Tiểu Khả Ái có một khách nhân mới, thường bồi hấn ngồi bàn, hơn nữa cũng cùng Tiểu Khả Ái có từng bước quan hệ.

Tuy rằng công quan Dạ Sắc có thể tự quyết định muốn cùng khách nhân làm hay không, nhưng xem ghi chép của Tiểu Khả Ái mà nói, hai năm này cũng không qua năm khách nhân, hơn nữa cũng chỉ có ghi chép một lần. Nhưng vị khách nhân gần nhất này, một tháng tới nay đã cùng Tiểu Khả Ái từng có hai, ba lượt ra ngoài, nghĩ thế nào cũng đều có điểm khả nghi.

“Cùng hấn có quan hệ sao?” Anh Lạc Ngưng mở sổ ghi chép, chỉ chỉ ảnh của khách nhân phía trên.

Tiểu Khả Ái vừa thấy ảnh kia sắc mặt liền tái nhợt, y không dám gật đầu cũng không dám lắc đầu, chỉ cứng ngắc tại chỗ.

“Quả nhiên là hấn sao? Ta đây tìm hấn hỏi một chút.” Anh Lạc Ngưng nhìn phản ứng của Tiểu Khả Ái là biết đại khái với người này có quan hệ, vậy trực tiếp tìm đối phương lại hỏi thì sẽ rõ ràng nhanh chóng hơn.

“Hấn... Không có... Sai...” Tiểu Khả Ái kéo tay Anh Lạc Ngưng lại, bắt đầu đối cậu lắc đầu.

“Người đừng sợ, chỉ hỏi một chút, sẽ không đối hấn làm gì.” Anh Lạc Ngưng sờ sờ đầu trấn an y.

Tiểu Khả Ái tuy rằng vẫn gắt gao kéo tay cậu, nhưng cuối cùng cũng gật gật đầu, y tin tưởng lời Anh Lạc Ngưng nói.

*_*_*_*_*

Anh Lạc Ngưng vốn muốn cấp dưới tìm nam nhân kia tới, không nghĩ tới nam nhân kia lại tìm tới cửa, còn chỉ rõ muốn tìm chính mình.

Nam nhân này kêu Dư Chấn Duy, tất nhiên phương thượng một thế lực tiểu Bang, không phải bang chủ, chính là cán bộ trong bang.

Lúc Anh Lạc Ngưng vào thì Dư Chấn Duy cũng đứng lên đối cậu có lễ, cậu nhìn kỹ nam nhân trước mắt, đại khái trên dưới khoảng 30 tuổi, so với chính mình lớn hơn vài tuổi.

Dư Chấn Duy cũng đang đánh giá Anh Lạc Ngưng, hẳn không phải chưa thấy qua cậu, nhưng tiếp xúc gần gũi như thế vẫn là lần đầu tiên, hẳn phát hiện Anh Lạc Ngưng thật sự đẹp đến không tưởng nổi, ngay cả vừa khi cùng cậu bắt tay, đều phải sợ chính mình thô khí lộng thương cậu, cho nên nắm rất nhẹ.

“Ngồi xuống đi.” Anh Lạc Ngưng nói. Dư Chấn Duy thì chờ cậu ngồi mới đi theo ngồi xuống.

“Vừa lúc, tôi cũng có chút chuyện muốn tìm anh.” Anh Lạc Ngưng đối hắn nói.

Dư Chấn Duy thoát nhìn là người thô lỗ, nhưng không nhìn kỹ hành động thì rất khó phát hiện một mặt khác.

“Tôi cũng có chuyện muốn nói với tam thiếu gia.” Dư Chấn Duy nói.

“Vậy anh nói trước đi.” Anh Lạc Ngưng rất muốn biết hắn muốn cùng cậu đàm cái gì?

“Tiểu Khả Ái y... Không có việc gì đi...?” Dư Chấn Duy không biết vì sao nói đến Tiểu Khả Ái lại có vẻ nhần nhố.

Anh Lạc Ngưng nhìn phản ứng của hắn, càng cảm thấy Tiểu Khả Ái chạy trốn nhất định cùng hắn có quan hệ.

“Tại sao hỏi như thế?” Anh Lạc Ngưng hỏi hắn.

Dư Chấn Duy nhìn nhìn Anh Lạc Ngưng, suy nghĩ vẫn nên thẳng thắn thì hơn, mọi chuyện dù sao cũng là chính mình dựng lên.

43. Chương 43: Phiên Ngoại 5

Dư Chấn Duy nói hắn vốn không thích tới nơi này, nhưng bởi vì ngày đó bang chủ kiên trì muốn dẫn hắn tới đây để cho biết nên hắn mới đi.

Cũng bởi vì điều này, hắn đối Tiểu Khả Ái nhất kiến chung tình.

Sau này mỗi ngày cơ hồ hắn đều tới đây, mỗi lần đều chỉ người đáng yêu trên đài* kia, nếu Tiểu Khả Ái đang ngồi với người khác, thì hắn sẽ chờ, cho dù chỉ có thể cùng Tiểu Khả Ái ở chung 10 phút hắn đều nguyện ý.

Hắn thích Tiểu Khả Ái, tuy rằng y không mấy khi nói chuyện, nhưng hắn cảm thấy có thể hiểu Tiểu Khả Ái suy nghĩ cái gì.

Sau khi hắn muốn cùng Tiểu Khả Ái tiến thêm một bước, y cũng không cự tuyệt, rồi cùng Tiểu Khả Ái phát sinh quan hệ sau này, hắn càng thêm xác định hắn thật sự thích y, cho dù y là nam nhân hắn cũng rất muốn y.

Có điều Tiểu Khả Ái lại ký hợp đồng tới mười năm, mà hiện tại y mới chỉ làm có hơn hai năm, hắn thật sự không muốn Tiểu Khả Ái chờ đợi một khắc nào cả, cho nên hắn nói với Tiểu Khả Ái hắn muốn mang y xuất ngoại.

Ngày đó, chính là hần cùng Tiểu Khả Ái giao hẹn gặp mặt tại sân bay, hần nghĩ Tiểu Khả Ái sẽ thật sự đi theo, nhưng cuối cùng Tiểu Khả Ái lại không đi, lừa hần lên máy bay trước còn y ở lại sân bay không lên.

“Tam thiếu gia, đều là tôi không tốt, mời cậu ngàn vạn lần không cần khó xử Tiểu Khả Ái.” Dư Chấn Duy nói, cư nhiên còn quỳ xuống, một bộ muốn thỉnh Anh Lạc Ngưng xử trí hần.

Anh Lạc Ngưng cũng không nghĩ muốn đối hần như thế nào, cậu chỉ là có điểm kinh ngạc.

Hần nói thật vậy chẳng? Hần thật sự thích Tiểu Khả Ái?

Nói thực ra lấy lập trường kinh doanh của cậu ở Dạ Sắc, Tiểu Khả Ái dù sao cũng là công quan trọng ***, tùy tiện bắt cóc người trong *** chính là không thể khinh tha, nhưng nếu đứng ở lập trường riêng của cậu, kỳ thật cậu cũng không muốn để Tiểu Khả Ái ở đây, lúc trước cho y lưu lại cùng vì sợ ra ngoài sẽ bị người khi dễ mà thôi, không bằng ở lại trong ***, nhiều ít gì cậu còn có thể chiếu cố.

Nếu nam nhân trước mắt thật sự thích Tiểu Khả Ái, nguyện ý chiếu cố Tiểu Khả Ái, vậy cậu có nên cho Tiểu Khả Ái đi theo hần?

Đương nhiên không được, quy củ Dạ Sắc là không thể phá, một khi phá thì người sau sẽ bắt đầu học theo. Cho nên, phương pháp duy nhất chính là để Tiểu Khả Ái hết hợp đồng? Ài, sớm biết vậy thì không nên cho y ký lâu như thế.

“Nếu Tiểu Khả Ái chưa cùng anh đi, chuyện lần này ta có thể không truy cứu, nhưng nếu lại có lần tiếp theo, tôi sẽ không thể cùng anh cam đoan Tiểu Khả Ái đủ bình yên vô sự.” Anh Lạc Ngưng chỉ có thể dọa dọa hần, muốn hần dừng đến trên chộc Tiểu Khả Ái, Tiểu Khả Ái còn có bảy, tám năm hợp đồng nha.

“Tam thiếu gia, tôi không thể không có Tiểu Khả Ái, cầu cậu, để cho tôi mang Tiểu Ái đi.” Kỳ thật đây mới là mục đích chủ yếu Dư Chấn Duy đến bên này, hần muốn cầu Anh Lạc Ngưng để hần mang Tiểu Ái đi.

“Anh đừng làm khó tôi, Tiểu Khả Ái còn phải tới 8 năm hợp đồng, cũng là người Dạ Sắc chúng tôi, nếu là người Dạ Sắc, hết thấy đều phải chiếu theo quy củ, anh nói anh thích Tiểu Khả Ái, anh không nghĩ tới anh như vậy là đang hại Tiểu Ái sao? Anh có biết chạy trốn là một việc rất nghiêm trọng? Nếu Tiểu Khả Ái bởi vì điều này mà bị xử phạt anh có cảm tưởng gì?” Anh Lạc Ngưng phân tích cho hần nghe, hy vọng người trước mắt có thể rút lui có trật tự.

Dư Chấn Duy nghe Anh Lạc Ngưng nói điều này hại đến Tiểu Khả Ái, bắt đầu có điểm dao động, ở trong nhận thức của hần, Tiểu Khả Ái ở tại chỗ này mới là đang chịu khổ, cho nên hần muốn mang y đi, thật không ngờ ngược lại hại y phạm vào quy củ Dạ Sắc.

Tiểu Khả Ái ngày đó không cùng hần lên máy bay, nói vậy cũng là có lý do??

“Anh vẫn nên đi, còn muốn Tiểu Khả Ái bồi bàn thì tùy thời có thể lại đây, còn những mặt khác, anh nên quên đi. Tiểu Khả Ái tránh được một lần, nhưng sau này Tiểu Ái ra vào sẽ bị quản rất nghiêm khắc.” Anh Lạc Ngưng chỉ có thể thỏa hiệp tới đây, bảy, tám năm, ai có thể chờ lâu như thế?

“Tôi đã biết, tam thiếu gia, thật sự rất cảm ơn cậu.” Dư Chấn Duy đứng lên, hướng Anh Lạc Ngưng có lễ mới rời khỏi.

*_*_*_*_*

Dư Chấn Huy vừa ly khai, Anh Mị Sí liền vọt vào.

“Nhị ca...? Anh sao lại đến...?” Anh Lạc Ngưng đang muốn rời tâm thất, đã thấy Anh Mị Sí mở cửa đi vào. Quái, lúc này hần không phải cùng Mạc Mạc một chỗ sao?

“Hần là ai vậy?” Anh Mị Sí trước lúc tiến vào, phát hiện một nam nhân từ nơi này ra khỏi.

“Một khách nhân.” Anh Lạc Ngưng tiến tới, lôi kéo áo hần, oai đầu chôn trước ngực.

Cậu cảm thấy có điểm phiền a, vừa nãy có quyết định sai lầm hay không? Cậu có thể hại Tiểu Khả Ái hay không?

“Sao vậy?” Anh Mị Sí bế ôm cậu, Lạc Ngưng sao lại có điểm u buồn a?

“Anh còn chưa có trả lời vấn đề, anh sao lại đến đây?” Anh Lạc Ngưng ở trước ngực hấn cọ cọ.

“Nhớ em a, cho nên đến đây.” Anh Mị Sí cười, trước ngực bị cậu cọ ngứa lên.

“Giữ nữa.” Anh Lạc Ngưng ngẩng đầu đối hấn đô đô miệng.

Anh Mị Sí rất dứt khoát hôn cậu một ngụm, Lạc Ngưng bất cứ lúc nào cũng mê người a.

“Lo lắng cho em, cho nên đến đây.” Anh Mị Sí nhìn cậu đêm đó như vậy, nghĩ tới nghĩ lui vẫn rất lo lắng, nên cùng đại ca mượn Hàn Tử Hằng đi qua giúp hấn một chút, rồi bản thân rời đây giúp Lạc Ngưng xử lý chuyện của Tiểu Khả Ái.

Bằng không cả tâm tư hấn vẫn treo ở trên Lạc Ngưng này cũng không phải biện pháp hay. Chỉ cần Lạc Ngưng có chuyện, hấn đều không thể yên tâm.

44. Chương 44: Phiên Ngoại 6

“Lo lắng em làm sao?” Anh Lạc Ngưng hỏi, mình có gì mà phải lo lắng?

“Lo lắng em bị nam nhân bắt cóc a!” Anh Mị Sí lại hôn cậu, ừ, Lạc Ngưng thật sự thực ngon miệng.

Anh Lạc Ngưng đánh hấn một chưởng, đẩy hấn ra.

Có đôi khi cậu thật muốn đập đầu quên đi, vì sao Anh Mị Sí lại không thể hảo hảo trả lời cậu?

“Ách... Được rồi... Đừng như vậy... Lạc Ngưng em ngoan mà...” Anh Mị Sí lười kéo tay, nhu nhu đầu cậu.

“Bất quá vừa nãy em sao lại cùng nam nhân kia một chỗ? Anh không phải đã nói không có anh thì không được một chỗ với nam nhân khác sao?” Anh Mị Sí cũng không quên, hấn thấy một nam nhân đi ra ngoài, hiện tại đi vào lại chỉ nhìn thấy Anh Lạc Ngưng một người ở đây, hai người không có chuyện gì sao lại một chỗ?

Không được, Lạc Ngưng sao có thể cùng nam nhân khác một chỗ?!

“Anh có phải suy nghĩ nhiều quá hay không?” Anh Lạc Ngưng thực bị hấn đả bại, ngay cả loại dấm chua này hấn cũng muốn ăn? Tuy rằng trong lòng là có điểm ngọt ken kết nha, nhưng cậu mới không cho hấn biết.

Huống hồ, cùng nam nhân khác ở chung nói không chừng so với ở chung cùng hấn còn an toàn hơn, sẽ luôn luôn không bị hấn ăn.

“Vậy em theo ta nói nha, bằng không anh sẽ loạn nghĩ.” Anh Mị Sí cố ý cùng cậu làm nũng.

Anh Lạc Ngưng không lay chuyển được hấn, nên đem toàn bộ mọi chuyện kể ra.

“Như vậy a...” Anh Mị Sí nghe xong, đại khái biết Lạc Ngưng đang phiền não cái gì.

Ai kêu Lạc Ngưng hay mềm lòng chứ?

“Nhị ca, anh cảm thấy em làm như vậy được không?” Anh Lạc Ngưng hỏi hấn, bởi vì cậu thật sự không xác định.

“Lạc Ngưng, quy củ vốn nên tuân thủ, em làm như vậy rất đúng.” Anh Mị Sí cảm thấy làm như vậy mới là đúng, ai lại ngược đi phủ định quy củ mình đặt ra, như vậy không nguyên tắc?

“Nhưng mà...” Anh Lạc Ngưng muốn nói lại thôi.

“Không có nhưng mà, anh biết em phiền cái gì, anh giúp em, em đừng phiền, cười một cái cho anh xem đi.” Anh Mị Sí chán ghét Lạc Ngưng phiền lòng, dù sao hấn phải giúp cậu xử lý tốt mới được.

Phương pháp là người nghĩ ra, tổng hội sẽ có biện pháp!

“Còn cười nữa...” Anh Lạc Ngưng cảm thấy cậu cười không được a, thật sự là đủ rồi.

“Vậy không muốn cười?” Anh Mị Sí bắt được Anh Lạc Ngưng, bắt đầu hướng trên người cậu gãi ngứa.

“Đừng như vậy...” Anh Lạc Ngưng sợ ngựa, cậu đông trốn tây trốn nhưng vẫn trốn không khỏi ma quỷ của hân.

Trong chốc lát sau, hân đã chỉnh khuôn mặt Anh Lạc Ngưng cười đến hồng toàn bộ, cái miệng anh đào nhỏ nhắn thở gấp có bao nhiêu mê người.

Anh Mị Sí nhìn, lại cảm thấy một trận khô nóng, cũng không quản có người tiến vào hay không, lại bắt đầu không an phận....

*_*_*_*_*

Vài ngày sau, Dư Chấn Duy xuất hiện, hân đến chỉ Tiểu Khả Ái bồi hân.

Hai người đang ở kia nói nói.

Tiểu Khả Ái cấp Dư Chấn Duy ly rượu, lẳng lặng ngồi ở bên cạnh nghe hân nói nói.

“Thực xin lỗi, em không sao chứ?” Dư Chấn Duy hỏi Tiểu Khả Ái, thuận tiện bế ôm y.

Vài ngày không thấy Tiểu Khả Ái, hân thật sự rất muốn y.

Tiểu Khả Ái chỉ lắc đầu, đối hân cười cười.

“Là anh rất lỗ mãng, thực xin lỗi.” Dư Chấn Duy nói tiếp.

Tiểu Khả Ái vẫn lắc đầu, lực có chút mạnh hơn.

Dư Chấn Duy nâng trụ đầu y.

“Không cần mạnh như thế.” Tiểu Khả Ái này thật là, là sợ hân không hiểu sao?

Còn Tiểu Khả Ái thẹn thùng cười cười.

“Tiểu Khả Ái, em thích anh sao?” Dư Chấn Huy hỏi, đây cũng không phải lần đầu tiên hân hỏi Tiểu Khả Ái.

Mà Tiểu Khả Ái vẫn phản ứng như lúc trước hân hỏi, e lệ gật gật đầu.

“Vậy tại sao không theo anh đi? Cùng đến sân bay, tại sao không theo anh lên máy bay?” Dư Chấn Duy không hiểu, chẳng lẽ Tiểu Khả Ái không muốn cùng hân chung sống sao? Nếu thật sự là như vậy, vậy vì sao lại đến sân bay cùng hân?

“Không thể...” Tiểu Khả Ái nóng nảy, y nói quỳnh lên lại không giải đáp được nghi vấn.

Y muốn nói cho Dư Chấn Duy, y không phải không muốn cùng hân đi, mà là y không thể đi, Anh Lạc Ngưng đối y có ân, y không thể tùy tiện rời khỏi.

Y nhiều lần hận chính mình, muốn nói gì đó lại nói không được, ngay cả học lời học được cũng không tốt, bằng không y chỉ có thể dùng viết ghi, y chính là như vậy, đời này chỉ có thể như vậy.

Mà Dư Chấn Duy lại không ghét bỏ y như vậy, đối y tốt lắm, rất có kiên nhẫn. Không giống khách nhân khác, luôn nghe y nói chuyện không cau mày, cũng không hỏi y nhiều vấn đề, cho nên y luôn nghe đối phương nói.

Bởi vì điều này y mới thích Dư Chấn Duy, thích đối y thực ôn nhu, kiên nhẫn.

“Em là muốn nói, em không thể đi phải không?” Dư Chấn Duy cũng không biết tại sao, hân chỉ cảm thấy chính mình có thể hiểu Tiểu Khả Ái muốn nói cái gì, hơn nữa bình thường đều rất chuẩn xác.

Tiểu Khả Ái quả nhiên gật gật đầu.

“Tiểu Khả Ái, anh hỏi em, em thích nơi này sao?” Mấy ngày nay, Dư Chấn Duy có nghĩ tới, Tiểu Khả Ái vì không muốn rời nơi này mới không cùng hân đi?

Tiểu Khả Ái nghĩ nghĩ, cũng đối hân gật gật đầu.

Y thích nơi này. Y không có nhà, nơi này làm cho y cảm thấy ấm áp như gia đình, còn có Anh Lạc Ngưng đối y rất tốt.

“Vậy mọi người đối với em tốt chứ?” Dư Chấn Duy muốn biết, người ở đây rốt cuộc đối Tiểu Khả Ái như bạn bè không.

Lần này Tiểu Khả Ái không hề nghĩ ngợi liền gật đầu, còn cười đến vui vẻ, mọi người nơi này đối y tốt lắm, khiến y có cảm giác họ giống như người nhà làm bạn.

“Anh đã biết, anh đây chờ người, Tiểu Khả Ái.” Dư Chấn Duy lại bế ôm Tiểu Khả Ái. Hắn sẽ chờ y.

Nếu đây là Tiểu Khả Ái quyết định, hắn cũng chỉ có thể chờ y.

Tiểu Khả Ái còn lại là hốc mắt ẩm ướt, nước mắt rơi rất nhiều, ngay cả tay quay về ôm Dư Chấn Duy cũng đang phát run.

45. Chương 45: Phiên Ngoại 7

Hôm nay, Anh Mị Sí đem tất cả công quan Dạ Sắc tập hợp lại một chỗ.

Nhóm công quan người xem ta ta xem người, không biết hẳn đến tột cùng muốn làm gì? Hơn nữa Anh Mị Sí đã ngồi hơn 10 phút rồi mà lại không nói chuyện, không khí này làm bọn họ có chút sợ hãi, mọi người chỉ có mỗi một suy nghĩ duy nhất chính chuyện Tiểu Khả Ái trộm trốn đi.

Nhưng có một điều không thể lý giải, vì sao lại là Anh Mị Sí xuất hiện xử lý, mà không phải Anh Lạc Ngưng? Dù sao thì bọn họ vẫn sợ Anh Mị Sí hơn, tổng cảm thấy được vị nhị thiếu gia này thoát nhìn sẽ không dễ chọc.

Nhìn hẳn lúc đến mặt rất lạnh nhạt, cũng biết được cảm xúc của hẳn rất kém.

Không khí ngột ngạt cuối cùng bị đánh vỡ, Anh Mị Sí mở miệng chính là kêu Tiểu Khả Ái.

“Chính là người trộm trốn đi?” Anh Mị Sí hỏi y với ngữ khí lạnh lùng.

Tiểu Khả Ái lắc đầu, y không hiểu tại sao nhị thiếu gia phải hỏi y như vậy, y đã nói thẳng thắn với Anh Lạc Ngưng rồi mà?

“Tuy rằng người cuối cùng không chạy trốn, nhưng nghĩ trộm trốn đi vẫn là sự thật?” Anh Mị Sí đối y nói, cũng vạch trần tâm tư chính xác y muốn nghĩ trốn đi.

Tiểu Khả Ái cắn chặt răng, đúng vậy, y là có nghĩ tới muốn đi, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn lưu lại, cho nên nhị thiếu gia nói như thế y không có lý do phản bác.

“Quy củ Dạ Sắc tựa hồ đủ rõ ràng, trộm trốn đi là không được cho phép, người đã phạm vào lỗi, vẫn phải nhận xử phạt đi? Lạc Ngưng không nỡ xử phạt người, nhưng là ta sẽ nỡ.” Ánh mắt hẳn lãnh đạm nhìn Tiểu Khả Ái.

Tiểu Khả Ái có vẻ sợ hãi, thân thể không tự chủ được bắt đầu run rẩy.

Y không thể vì bản thân chứng tỏ cái gì, ai biết y nói không tốt, bắt quá đã có một nữ công quan dừng cảm lại nhảy ra vì y nói chuyện.

“Nhị thiếu gia, ngài tha thứ Tiểu Khả Ái đi, y chỉ nhất thời bị mê hoặc thôi, hơn nữa, y cũng không thật sự chạy a.” Nữ công quan lấy lòng.

” Vậy theo người nói như thế, công quan Dạ Sắc không phải sẽ học theo y làm như vậy? Các người nghĩ muốn đi với ai liền đi luôn, bị nắm trở về lại nguy hiểm các người nhất thời bị mê hoặc?” Anh Mị Sí lạnh lùng giễu cợt nữ công quan kia.

Nữ công quan nhất thời trả lời không được, chỉ có thể cúi thấp đầu, nhị thiếu gia này quả nhiên đối lão bản bọn họ theo chân tính cách kém rất nhiều...

Những công quan khác tuy rằng cũng rất muốn thay Tiểu Khả Ái nói gì đó, nhưng là nhìn đến kết cục của nữ công quan kia, cũng không dám nói thêm gì nữa, cảm giác làm tức giận nhị thiếu gia kết cục nhất định không tốt.

“Dẫn hắn tiến vào.” Anh Mị Sí xem tất cả mọi người không nói, mới vừa lòng gật gật đầu, cũng quay đầu sai bảo cấp dưới.

Mọi người còn đang suy nghĩ hắn muốn dẫn ai vào, kết quả là Dư Chấn Duy trên người toàn vết thương tiến vào.

Tiểu Khả Ái vừa thấy người đến là Dư Chấn Duy, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, ý muốn tiến lên xem hắn xảy ra chuyện gì, lại bị Anh Mị Sí sai cấp dưới ngăn lại không cho tới gần.

Dư Chấn Duy chóng mặt hoảng hoảng, hắn dường như vừa nhìn thấy Tiểu Khả Ái đang khóc, tại sao? Hắn lại nhìn bốn phía, mới phát hiện hắn bị đưa tới nơi khác, nơi này lại có rất nhiều người?

Trên người đau đớn làm đầu hắn có điểm chóng mặt, không thể suy nghĩ.

Nhóm công quan nhìn đến hắn, có vài người nhận ra hắn chính là ân khách thường đến tìm Tiểu Khả Ái, bộ dáng hắn thật sự có phần dọa người, nhìn nhìn lại Tiểu Khả Ái mặt không còn tí máu vẫn rơi lệ, chỉ biết bọn họ quan hệ mờ ám, tám chín phần là nam nhân này muốn dẫn y chạy trốn đi?

“Chính là người mang Tiểu Khả Ái đi?” Anh Mị Sí cho cấp dưới kéo đầu của hắn, nhìn thẳng hắn.

Dư Chấn Duy cảm thấy tầm mắt hắn có điểm mơ hồ, nhưng hắn giống như nhận ra được người trước mắt, hình như là nhị thiếu gia Anh gia?

Nguyên lai là hắn gọi người đem chính mình đánh thành như vậy, xem ra là vì chuyện Tiểu Khả Ái...

Nhớ tới đến Tiểu Khả Ái, hắn lại lo lắng, không biết Tiểu Khả Ái có chuyện hay không? Hắn mới thanh tỉnh hơn chút, bắt đầu nhìn chung quanh tìm kiếm thân ảnh Tiểu Khả Ái, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy Tiểu Khả Ái thần tình đầy nước mắt.

Thật tốt quá, Tiểu Khả Ái không có việc gì.

“Thả lỏng... Tâm... Anh... Không có việc gì...” Dư Chấn Duy không có trả lời vấn đề của Anh Mị Sí, ngược lại đi trấn an Tiểu Khả Ái, hắn nhìn đến đã biết hắn là đang sợ hãi?

“Người hiện tại là không có việc gì, nhưng ta khó giữ được đảm bảo có thể hay không có việc.” Anh Mị Sí nói câu đầu tiên đánh gãy thế gới hai người bọn họ, khóe miệng mơ hồ còn lộ ra một mặt tàn nhẫn.

Tiểu Khả Ái vừa nghe lại bị dọa, lập tức chạy đến phía trước Anh Mị Sí quỳ xuống, vẫn cầu Anh Mị Sí không cần đối Dư Chấn Duy xuống tay.

“Nhị thiếu.. Không... Không...”

“Người cầu ta cũng vô dụng, một là người chết, hai là hắn chết, người muốn người nào?” Anh Mị Sí hoàn toàn không để ý tới Tiểu Khả Ái, hắn một chút cũng không cảm thấy mềm lòng.

Bọn này vì Dạ Sắc thương người mà đến, nhưng Anh Mị Sí thì lương thiện cái lỏi gì?

“Sai chính là tôi... Ngài muốn ai chết... Thì chính là tôi... Không cần thương tổn Tiểu Khả Ái...” Dư Chấn Duy lập tức gánh hạ tất cả trách nhiệm, hắn một chút cũng không hy vọng Tiểu Khả Ái có sai lầm gì.

“Thật là có cốt khí nha.” Anh Mị Sí cười. Hắn theo bên hông lấy ra một khẩu súng, đặt tại hậu não Dư Chấn Duy.

46. Chương 46: Phiên Ngoại 8

“Tiểu Khả Ái... Thực xin lỗi... Anh không thể tuân thủ ước định cùng em... Nhưng em nhớ rõ...Anh yêu em...” Dư Chấn Duy cảm thấy hắn tài cán vì Tiểu Khả Ái làm chỉ có thể thay y chết, Tiểu Khả Ái còn trẻ, nhất định có thể gặp được quý nam nhân quý trọng y, hy vọng người kia có thể giúp hắn bảo hộ tốt Tiểu Khả Ái.

Tiểu Khả Ái nhìn Anh Mị Sí vẫn bất vi sở động, đành phải chạy tới ôm Dư Chấn Duy, phải chết thì cùng chết, y không cần chính mình một người còn sống.

“Đem y lôi ra.” Anh Mị Sí nói. Một cặp dưới thân thủ muốn đi tách bọn họ ra, nhưng Tiểu Khả Ái ôm quá chặt chẽ không muốn buông tay.

“Người thật sự nếu không buông tay, ta sẽ cho các người cùng chết.” Anh Mị Sí đối bọn họ hạ một đạo cảnh cáo cuối cùng, ánh mắt hắc không giống đang nói giỡn.

“Em làm gì như vậy...? Mau buông tay...” Tay Dư Chấn Duy bị trói chặt, bằng không hẳn nhất định sẽ đẩy Tiểu Khả Ái ra.

Tiểu Khả Ái lắc đầu, khó có khi chủ động hôn lên môi Dư Chấn Duy, rồi mới nhắm mắt lại chờ đợi cùng Dư Chấn Duy cùng nhau đi xuống hoàng tuyền.

Dư Chấn Duy biết chính mình ngăn không được, cũng không nói thêm nữa, khép mắt lại.

Hắn là người không có tín ngưỡng, nhưng là giờ phút này hắn lại tiều tụy cầu nguyện, nếu còn có kiếp sau, xin cho hắn cùng Tiểu Khả Ái gặp nhau lại lần thứ hai.

“Vậy không có biện pháp.” Anh Mị Sí nói.

Nhưng ngón tay còn chưa có bóp còi, chợt nghe thấy thanh âm cầu tình.

Ngay từ đầu chỉ có nữ công quan kia bênh vực lẽ phải mà thôi, mãi đến bây giờ không biết tại sao nhóm công quan ở đây toàn bộ khóc thành một đoàn, thậm chí tất cả đều quỳ xuống, người một câu, ta một câu vì Tiểu Khả Ái cùng Dư Chấn Duy cầu tình.

Anh Mị Sí ngẩng đầu quét liếc bọn họ một lượt.

“Các người đây là đang ngăn cản ta? Các người sẽ không cùng y làm sai quy củ Dạ Sắc đi?” Anh Mị Sí thủy chung dùng ngữ khí lạnh như băng, chỉ như vậy mới làm người ta sợ hãi.

“Nhị thiếu gia... Ngài làm ơn... Thành toàn bọn họ đi...” Công quan Hữu Danh nói như thế.

Nhìn Tiểu Khả Ái cùng Dư Chấn Duy như vậy, ai còn có thể kìm hãm trái tim?

Sống ở trên đời này, ai mà không muốn với người yêu cùng nhau, huống chi bọn họ là loại thân phận này, có thể gặp được một đối tượng yêu chính mình đã có bao nhiêu khó khăn?

“Thành toàn? Người đang nói truyện cười sao? Người đã lợi hại như thế, người thử nói cho ta biết nên làm sao mới tốt?” Anh Mị Sí trừng mắt nhìn mắt tên công quan kia, tên công quan kia tự biết đuối lý cúi đầu.

“Vậy thì... Thì đem Tiểu Khả Ái đuổi đi thôi...? Như vậy y sẽ không làm công quan Dạ Sắc nữa...” Nữ công quan kia lại phát ngôn, chỉ cần không phải công quan Dạ Sắc, sẽ không đụng tới quy củ Dạ Sắc đi?

“Các người hiện tại là muốn ta phá hỏng quy củ Dạ Sắc là được?” Anh Mị Sí nói.

“Sao lại phá hỏng... Tất cả mọi người tại đây... Không ai thấy nhị thiếu gia phá hỏng quy củ gì a...” Nữ công quan thông minh tiếp tục nói, những người khác nghe xong đô hội đúng ý điên cuồng gật đầu phụ họa.

“Vạn nhất sau này các người lại dùng chiêu này, ta cũng phải mở một con mắt nhắm một con mắt?” Anh Mị Sí lại nhìn lướt nhìn qua nhóm công quan đang gật đầu.

“Sẽ không... Chúng ta sẽ không như vậy... Cầu ngài buông tha bọn họ... Nhị thiếu gia...”

Thanh âm cầu tình không có dừng, đầu mọi người chặt cứng suy nghĩ phải làm sao cho hai người bọn họ thoát vây, hoàn toàn không phát hiện khóe miệng Anh Mị Sí gợi lên một mím cười rất loáng thoáng.

“Các người đã nói như thế, ta cũng không phải người bất thông tình lý, Tiểu Khả Ái, người rời khỏi Dạ Sắc, thứ gì cũng không được phép mang đi, chỉ có người thôi, đem y ra bên ngoài, sau này không được phép cho y tiến vào Dạ Sắc nữa bước.” Anh Mị Sí nói.

“Còn có nhớ kỹ, loại cơ hội này không có khả năng phát sinh lần thứ hai, sau này ai dám trốn, cũng đừng trách ta.” Anh Mị Sí nhấn mạnh một phen.

Tất cả mọi người gật gật đầu, bọn họ biết Anh Mị Sí nói thật, bởi vì ánh mắt hẩn lộ ra một cổ hung ác.

Kỳ thật, Anh Mị Sí cũng không nắm chắc tuyệt đối chuyện này có thể giải quyết thuận lợi, nhiều lắm chỉ có một nửa, bất quá nửa kia cũng phải xem lại tình hình.

Với hẩn mà nói căn bản không sao cả, nhưng Lạc Ngưng vì thế mà phiền lòng nên hẩn không thể không hỗ trợ, đến nỗi vận mệnh chỉ đứng ở bên kia xem bọn hẩn tự chính mình tạo vận may, cho dù thật sự nổ súng cho bọn họ đã chết, điều đó cũng có thể.

Tuy rằng hẩn như vậy thì có thể làm Lạc Ngưng oán hận một hồi lâu đi?

Bất quá xem ra ông trời đứng ở bên bọn họ, kết quả mới tốt như vậy. Tiểu Khả Ái không có vấn đề hợp đồng, bọn họ hai người yêu nhau sao lại không thể ở cùng nhau một chỗ.

Trọng điểm là, Lạc Ngưng không cần phiền lòng nữa, thậm chí cũng không đối bản thân sinh khí.

*_*_*_*_*

Sự tình giải quyết xong, Anh Mị Sí sung sướng rời đi, hướng một gian phòng khác đi tới.

Anh Lạc Ngưng đang tại nơi chờ.

Gian phòng nhỏ này cùng với gian phòng kia tương thông, mà phòng này đặc thù một tấm kính có thể thấy phòng cách vách phát sinh tất cả mọi chuyện.

Anh Mị Sí muốn Anh Lạc Ngưng tại đây chờ hẩn là tốt rồi, hẩn sợ Anh Lạc Ngưng nếu cùng đi vào với hẩn thì mọi chuyện sẽ phát triển theo hướng khác.

Lạc Ngưng của hẩn, rất mềm lòng.

Anh Mị Sí đi vào phòng, đã thấy Anh Lạc Ngưng thờ ơ tựa vào trên tường.

“Sao lại vậy, Lạc Ngưng?” Anh Mị Sí đi qua đi bắt cậu cho ôm vào trong ngực, Lạc Ngưng của hẩn sao lại rầu rĩ không vui?

47. Chương 47: Phiên Ngoại 9

“Anh tới rồi... Vừa nãy cảm ơn anh...” Anh Lạc Ngưng cũng đáp lại ôm hẩn.

“Theo anh cảm ơn cái gì, chuyện của em chính là chuyện của anh a.” Anh Mị Sí hôn hôn cái trán cậu.

Anh Lạc Ngưng vừa mới nhìn thái độ Anh Mị Sí xử lý sự tình, đột nhiên cảm thấy Anh Mị Sí như vậy rất xa lạ.

Anh Mị Sí đối cậu luôn tốt lắm, thực che chở, chưa từng dùng qua loại ngữ khí lãnh đạm đối chính mình nói chuyện, cũng không ở trước mặt cậu biểu hiện thái độ cùng ánh mắt lạnh lùng, thấy bộ dáng hẩn vừa nãy, làm cho cậu đột nhiên có điểm sợ hãi, có hay không tới một ngày hẩn cũng sẽ đối cậu như vậy?

Điều này khiến cậu cảm thấy trong lòng khản trương, có điểm không thở nổi, nghĩ tới Anh Mị Sí cũng sẽ lãnh đạm đối chính mình, cậu liền sợ hãi.

Hơn nữa cậu cũng phát hiện bản thân nguyên lai không biết Anh Mị Sí như thế a...

Cũng đúng, Anh Mị Sí vẫn là người thực không sao cả, không có suy nghĩ tới tâm trạng người khác, tuy rằng cậu vừa nãy có điểm kinh ngạc hẩn thật sự muốn giết chết bọn họ sao? Nhưng mà, Anh Mị Sí chính là người như vậy không phải sao?

Tuy đã biết người này thế nào, nhưng vẫn là nam nhân, thật sự có thể khiến Anh Mị Sí cam tâm cả đời đối cậu được không?

Vạn nhất có một ngày, Anh Mị Sí đối chính mình chán ghét thì làm sao?

Anh Lạc Ngưng quá mức sợ hãi, theo bản năng đem Anh Mị Sí ôm càng chặt.

“Lạc Ngưng, em rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Thân thể không thoải mái sao?” Anh Mị Sí nhìn cậu không quá thích hợp, bắt đầu lo lắng.

“Nhị ca...” Anh Lạc Ngưng cố gắng khiến bản thân không được nghĩ tới bộ dáng Anh Mị Sí vừa nãy, nhưng thanh âm nghe ra vẫn là rầu rĩ.

“Ân?” Anh Mị Sí phát hiện hốc mắt cậu có điểm ướt át, còn cắn môi, trời ạ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Nhị ca... Anh vừa nãy... Thực dọa người...” Anh Lạc Ngưng đối hần nói.

Anh Mị Sí cả kinh, chẳng lẽ bộ dáng vừa nãy dọa đến Lạc Ngưng?

Cũng phải, Lạc Ngưng dường như chưa từng thấy qua bộ dáng mình xử lý mọi chuyện, dù sao loại trường hợp này hần cũng không cho Lạc Ngưng xem.

“Ngoan, Lạc Ngưng, đừng cần.” Anh Mị Sí sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn kia, hôn hôn cái miệng nhỏ nhắn đang cắn môi.

Cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu thế cần bị thương thì làm sao?

“Em sợ cái gì?” Anh Mị Sí hỏi.

“Sợ anh... Có khi nào sẽ lãnh đạm với em như vậy...” Anh Lạc Ngưng thật sự rất sợ, rất sợ Anh Mị Sí xa lạ.

“Anh sao có thể đối với em như thế? Anh có đối đãi như thế với em sao?” Anh Mị Sí hỏi cậu, hần cũng không nhớ rõ hần có đối đãi Lạc Ngưng như vậy không.

Lạc Ngưng là bảo bối của hần, bảo bối từ nhỏ đã được che chở ở trong tay, trừ bỏ dẫu dẫu vô mồm ra, hần ngay cả mắng cậu cũng không nguyện ý.

“Không có... Hiện tại không có nhưng sau này khó chứng minh sẽ không có a...” Anh Lạc Ngưng còn nói, ủy khuất giống như Anh Mị Sí đã khi dễ cậu vậy.

Anh Mị Sí thật sự bị biểu tình này của cậu biến thành hoảng, Lạc Ngưng cư nhiên không tin hần? Chẳng lẽ là hần làm quá kém?

“Lạc Ngưng, em thật sự không cần lo lắng, Nhị ca sẽ đối với em tốt lắm, người khác anh không dám nói, nhưng là em thì không giống, em là Lạc Ngưng của anh, anh chỉ đối với em một người ôn nhu, hay là, em muốn anh với những người khác cũng ôn nhu như thế?” Anh Mị Sí hống cậu, thuận tiện cũng đùa đùa cậu.

“Không được, anh không thể.” Anh Lạc Ngưng mới không cần hần đối người khác ôn nhu, cậu lắc đầu.

“Hảo, hảo, như em nói.” Anh Mị Sí cười, Lạc Ngưng rất đáng yêu a.

“Thật sự sẽ rất tốt với em đi? Không thể gạt em.” Anh Lạc Ngưng hỏi lại, cậu muốn xác định một lần nữa.

“Không lừa, anh khi nào lừa gạt em?” Anh Mị Sí nói dường như hần thật sự không lừa gạt Anh Lạc Ngưng, một chút cũng không cảm thấy lời nói sẽ không được đảm bảo.

Anh Lạc Ngưng vốn định nói thêm vài câu, nhưng ngẫm lại vẫn là quên đi, dù sao Anh Mị Sí cũng không có thể tính lừa cậu, nhưng có đôi khi chỉ vô lại một chút.

“Ân.” Anh Lạc Ngưng mềm mại dán tại trong ngực hần. Vậy tin tưởng hần đi.

Mặc kệ cậu có tin hay không, trái tim cậu luôn ở bên người Anh Mị Sí, cần bản không – ly khai.

Tâm tình hảo lên, đầu Anh Lạc Ngưng lại nhịn không được bắt đầu tà ác.

Cậu đột nhiên lại rất muốn câu dẫn Anh Mị Sí.

“Nhị ca...” Anh Lạc Ngưng kiễng kiễng chân hôn hôn mặt hần, dùng thanh âm thực mê người kêu hần.

“Em đây là làm gì...?” Anh Mị Sí nheo mắt, Lạc Ngưng thật sự trở mặt so với trở mình còn nhanh hơn, hiện tại lại muốn xảy ra chuyện gì? Hần sao lại cảm thấy có điểm nguy hiểm...

“Nhị ca... Chúng ta đến làm...” Anh Lạc Ngưng lại hôn hôn mặt bên kia, đối hần phát ra lời mời.

Anh Mị Sí ho nhẹ một tiếng, hẳn không có nghe sai đi? Bảo bối Lạc Ngưng da mặt mỏng cứ nhiên lại chủ động yêu cầu muốn cùng hẳn làm?

Trời ạ, hẳn rồi cuộc đem cậu phá hỏng đến nông nỗi nào...

Nhưng khó có khi Lạc Ngưng chủ động, không đáp ứng cũng không thể nào nói nổi...

“Nếu em nói không cần anh cũng không dừng ác...” Anh Mị Sí nói nói liền bắt đầu hôn cậu.

“Ừ... Không ngừng...” Anh Lạc Ngưng đã tiến vào tình trạng hưởng thụ nụ hôn.

48. Chương 48: Phiên Ngoại 10

Trong phòng nhỏ cũng không có giường, chỉ bài trí cái bàn cùng sofa, Anh Mị Sí chỉ có thể đem Anh Lạc Ngưng đặt lên sofa, dù sao sofa cũng mềm mại, ít nhất có thể làm Lạc Ngưng thoải mái chút.

Mỗi lần cởi quần áo Anh Lạc Ngưng, Anh Mị Sí tổng hội vì da thịt trắng nõn phần nộn kia cảm thấy phần khởi khó nhin, dường như mỗi tình đầu nhìn không chuyển mắt.

Lạc Ngưng của hẳn thật đẹp, làm sao hẳn chán ghét được, quả thực chính là ông trời ban cho hẳn lẽ vật tốt nhất.

Cúi đầu cắn lên hai điểm rất phần nộn kia, Anh Lạc Ngưng sẽ luôn mãi cảm run rẩy, miệng cũng sẽ ô ô a.

“Ngô... Nhị ca... Điểm nhẹ...” Anh Lạc Ngưng tuy không chán ghét Anh Mị Sí như vậy, nhưng cậu thật sự sợ đau, chỉ có thể cầu hẳn dừng dùng sức cắn cậu.

Anh Mị Sí cũng nguyên ý điểm nhẹ, nhưng hẳn không có buông tha cắn cậu, sau khi cắn lại đổi phương thức trấn an cậu, đưa đầu lưỡi liếm liếm đầu nhũ bị hẳn cắn đến phát đau, lúc cắn, lúc liếm.

Bởi vì hẳn rất thích thanh âm Lạc Ngưng khi làm tình kêu hẳn Nhị ca cầu xin, mỗi lần đều làm cho hẳn thêm hưng phấn.

Cởi quần Anh Lạc Ngưng, cảm phân thân non nớt kia, hẳn ngẩng đầu bên ngậm mút cái miệng nhỏ nhắn, bên vuốt ve phân thân, tay kia thì chà đạp hai điểm phần hồng trước ngực.

Anh Mị Sí muốn Anh Lạc Ngưng cũng giúp hẳn sờ sờ, liền kéo bàn tay nhỏ bé của cậu giúp hẳn vuốt ve.

Khoảng cách hai người gần như thế, gần đến làm cho hai phân thân cực nóng thường thường ma sát va chạm nhau, mà va chạm lại làm cho hai người càng thêm nóng, càng thêm ra sức vì đối phương bộ lộ, Anh Mị Sí cũng nhin không được lại đem Anh Lạc Ngưng hôn càng sâu.

Dục vọng trong tay hai người trưởng lớn không ít, Anh Lạc Ngưng đại khái chỉ là loại trình độ này mà thôi, nhưng phân thân Anh Mị Sí còn tại chậm rãi lớn dần...

Anh Mị Sí đem Anh Lạc Ngưng áp nằm trên sofa, không biết vì sao tư thế bọn họ nhất thời biến thành sáu chín. (69 đổ mặt a~)

“Lạc Ngưng... Giúp Nhị ca ngậm...”

Anh Mị Sí kỳ thật rất ít khi yêu cầu cậu vì hẳn khẩu giao, bình thường loại chuyện này đều là chính hẳn vì cậu phục vụ, nhưng hôm nay hẳn muốn cậu dùng cái miệng nhỏ nhắn giúp hẳn.

Anh Lạc Ngưng giương ánh mắt mê mang, phi thường nghe lời thân thủ cảm nam tính trước mặt đang lắc lư, giương cái miệng nhỏ nhắn ăn hẳn.

Kỹ xảo của cậu không tốt, hơn nữa lại rất ít giúp Anh Mị Sí làm như vậy, cho nên mỗi lần cậu đô hội đặc biệt cẩn thận ôn nhu giúp Anh Mị Sí làm, chỉ sợ sẽ lộ thương hẳn.

Theo Anh Mị Sí bên này xem qua, Lạc ngưng vì hẳn khẩu giao thật sự rất đáng yêu, biết rõ cái miệng của cậu quá nhỏ không thể cất chứa toàn bộ phân thân, nhưng có đôi khi chính là thích khi dễ cậu, nhìn cậu mộng nhiên vô thức lại làm cho tâm hẳn ngứa.

Hơn nữa, cái miệng nhỏ nhắn cũng thực thoải mái.

Vì thưởng cho Anh Lạc Ngưng vì đã biết ra sức hàm lộng, Anh Mị Sí cũng vì cậu phun ra nuốt vào dục vọng, cậu cùng hần không giống nhau, hần luôn có thể rất nhẹ nhàng đem toàn bộ vào trong miệng, kích thích mỗi một điểm mẫn cảm của cậu.

Thanh âm hai người vì nhau khẩu giao rất *** mẽ, nhất là Anh Mị Sí tổng hội cố ý phát ra thanh âm rất lớn khi mút cậu, Anh Lạc Ngưng tuy cảm thấy thực thẹn thùng, nhưng thân thể lại vì hần như vậy mà phản ứng.

Anh Mị Sí càng ngậm càng sâu, trong nháy mắt Anh Lạc Ngưng quên chuyện chính mình đã vì hần khẩu giao, tất cả lực chú ý đều tập trung đến bộ vị chính mình bị phun ra nuốt vào, thẳng đến khi nhịn không được bắn ra.

“Lạc Ngưng... Không muốn thì đừng ngậm a...” Anh Mị Sí muốn cười, Lạc Ngưng mới bắt đầu cũng chỉ là nhẹ nhàng ngậm hần, còn bây giờ lại bay mất hồn.

Anh Lạc Ngưng bị hần nói như vậy mới phát hiện bản thân vừa nãy rất say mê, hoàn toàn quên phân thân Anh Mị Sí còn đang trong miệng, lại vội vã tiếp tục vì hần làm.

Anh Mị Sí thì đem dịch thể cậu vừa bắn ra vẽ loạn hoa huyết cậu, bắt đầu công tác làm trơn, Anh Lạc Ngưng hiện tại có thể thích ứng điều này, bây giờ hai ngón tay đi vào so với trước kia thoải mái hơn rất nhiều, nhưng đến ngón thứ ba thì vẫn mất một chút thời gian, chỉ có thể nói nơi này vẫn là quá nhỏ.

Quả nhiên khi hần sáp nhập đến ngón thứ ba, mới đến một nửa, Anh Lạc Ngưng liền đau đến cắn cắn hần một chút, không hề phòng bị lại bị cắn như vậy, không chỉ có đau muốn chết, còn kém điểm trực tiếp bắn ra.

“Nhị ca... Thực xin lỗi... Em...” Anh Lạc Ngưng cũng hoảng sợ, vội vã phun phân thân hần ra, cậu không cần thương hần đi?

“Ngoan... Lạc Ngưng... Đừng dừng... Tiếp tục...”

Anh Lạc Ngưng nghe hần nói như thế, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đem nó ngậm lại, bây giờ cậu phải cần thận hơn mới được.

Anh Mị Sí cuối cùng cũng đem ngón thứ ba đi vào, bắt đầu hướng bên trong trườn sáp, cùng lúc đó, Anh Lạc Ngưng cũng buông tha vì Anh Mị Sí khẩu giao, bởi vì nửa người dưới phải chịu đựng cơn đau.

Anh Mị Sí không miễn cưỡng cậu, bởi vì phân thân hần cũng đã đủ hung mãnh uy vũ, Anh Lạc Ngưng đã sớm ngậm không được, nếu hần đều đã chuẩn bị tốt, cũng không tất yếu làm Anh Lạc Ngưng vất vả như thế.

Hần rút mấy ngón tay ra, hoán gọi Anh Lạc Ngưng, muốn cậu đưa lưng về nhau, hần cũng thuận tiện chuyển thân thể bản thân, cậu nâng lên cái mông mềm mại rồi đem mặt vùi vào sofa, Anh Mị Sí cũng đỉnh cực đại chậm rãi đâm vào trong cơ thể cậu.

Thân thể mập hợp luôn tuyệt vời, hơn nữa đối tượng là người mình yêu nhất, tổng hội sẽ khiến người ta muốn không bao giờ ... phải đi ra nữa.

Anh Mị Sí ôm thắt lưng cậu, chậm rãi động lên, Lạc Ngưng của hần thật sự giống như thủy tinh, khiến hần rất sợ lộng hỏng cậu, nhưng lại luôn vì cậu yếu ớt như thế mà muốn hảo hảo khi dễ cậu.

“Nhị Ca... A... A...” Anh Lạc Ngưng nhịn không được rên lên, Anh Mị Sí hôm nay sao lại ngay từ đầu đỉnh sâu như thế?

“Thoải mái...?” Anh Mị Sí nhìn cậu phản ứng, cúi đầu cắn cậu một ngụm rồi hỏi.

“Ân... A... A...” Anh Lạc Ngưng mặc dù muốn đáp lại hần, nhưng hợp tấu không được đầy đủ câu.

Tóc dài của cậu bay tán trên lưng, thoát nhìn thật sự rất đẹp, mà Anh Lạc Ngưng như vậy chỉ có hần mới thấy được mà thôi, cũng chỉ hần mới có thể hưởng dụng mà thôi.

Suy nghĩ thì suy nghĩ, Anh Mị Sí lại gia tăng tốc độ, tiểu huyết cậu luôn thoải mái chặt trội, làm hần muốn dừng cũng không được.

“Ngô... A... Nhị ca... Chậm...” Anh Lạc Ngưng bị hấn càng đậm càng sâu, lại bắt đầu có điểm không chịu nổi.

Anh Mị Sí hiển nhiên không có khả năng chậm lại, hấn chỉ ba ba tăng nhanh tốc độ, tận tình hưởng thụ tư vị tuyệt vời.

“A... Ha... A... Ô...” Anh Lạc Ngưng biết, cậu chỉ có thể tùy Anh Mị Sí đi.

Loại này thời điểm này trên cơ bản Anh Mị Sí không hề lý trí đáng nói, đầu óc hấn chỉ thăm nghĩ phải ở trong cơ thể cậu va chạm, hơn nữa Anh Lạc Ngưng càng muốn hấn chậm một chút hoặc điểm nhẹ, hấn lại càng tương phản gia tăng.

Đợi cho Anh Mị Sí cuối cùng thỏa mãn bắn ra, hấn đè lên cậu cùng nhau ngã lên sofa hút khí.

“Lạc Ngưng... Anh yêu em...” Anh Mị Sí hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn, thâm tình đối cậu nói.

“Àn... Nhị ca...” Anh Lạc Ngưng nghĩ giờ mặt cậu hấn là rất đỏ đi? Hoàn hảo cậu chôn ở phía dưới không bị thấy.

Anh Mị Sí rất buồn nôn.

“Yên tâm... Anh sẽ cả đời đối tốt với em...” Anh Mị Sí lại đối cậu cam đoan một lần.

Anh Lạc Ngưng gật gật đầu, cậu tin tưởng Anh Mị Sí sẽ không lừa cậu, cho dù lừa cậu, cậu cũng không có thể như thế nào, ai kêu cậu chính thích hấn như vậy chứ...

(Toàn Văn Hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-bang-he-liet-tuyet-doi-hap-dan>